Viața studențească

REVISTĂ A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN ROMÂNIA

Nr. 44 ● Miercuri 17 decembrie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

CLARIFICĂRI NECESARE PRIVIND SESIUNEA DE IARNĂ

Vine vacanța, dar se apropie totodată vertiginos sesiunea de iarnă, confruntarea de maximă exigență a studenților cu cerințele unei pregătiri temeinice, de-a lungul unui semestru. În dorința de a oferi acestora o perspectivă cît mai clară a obligațiilor pe care le impune prezentarea în cele mai bune condițiuni la examenele acestei sesiuni, am solicitat tovarășului prof. univ. ALEXE POPESCU, adjunct al ministrului învățămîntului, clarificarea cîtorva aspecte ale aplicării adevăratului spirit al Regulamentului de activitate profesională a studenților. Cu o promptitudine salutară distinsul nostru interlocutor a avut amabilitatea de a ne răspunde la următoarele întrebări :

1. Este cunoscut faptul că unul din mijloacele modernizării și îmbunătățirii pregătirii viitorilor specialiști îl constituie și folosirea unui sistem de control cît mai perfecționat. Sîntem interesați de aceea să știm dacă desfășurarea examenelor în acest an universitar va cunoaște unele ameliorări, din punct de vedere docimologic. Mai precis, dacă urmărirea pregătirii la seminarii sau calificativele obținute la lucrările de control vor influența într-o măsură sporită aprecierea prezentării studenților la examene ?

În ultimul an, în toate instituțiile de învățămînt superior, personalul didactic realizează un contact mai strîns cu studenții, în vederea îndrumării lor profesionale și ideologice și pentru o mai bună cunoaștere a preocupărilor lor de viață și studiu.

Îndrumarea studenților și cunoașterea preocupărilor acestora s-a dovedit a fi mai eficientă în cadrul orelor de laborator și de seminar, cu prilejul pregătirii lucrărilor de diplomă, la cercurile științifice studențești și la activitățile inițiate de asociații.

Este evident că în asemenea împrejurări examenele pot avea în acest an universitar un caracter mai concludent, la verificarea cunoștințelor studenților ținîndu-se seama în măsură sporită de întreaga activitate realizată pe parcursul semestrului.

REPORTER

(Continuare în pagina a 4-a)

BUCUREȘTIUL UNIVERSITAR

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DE JOI

Un simultan ciné-verité susținut de 10 REPORTERI cu 46 000 de STUDENȚI

De ce joi?
Pentru că joi
e „ziua noastră
cea mai lungă"
și tocmai în
după amiaza
acestei zile redactorul
șef a hotărît:
toată redacția în
reportaj-blitz!
„Alea jacta est" și
sorții au stabilit
care unde merge
chiar dacă un reporter
poet
a nimerit la
o disecție, iar
un filolog
la orele de proiect.
Starea vremii,
vorba aceea — să nu
scoți un cîine afară
din casă! —
dar în ciuda potopului
rece de afară
fiecare a descins la
fața locului... stabilit
prin tragerea la sorți,
consolîndu-se cu
melodia „Ploaia și noi",
melodie pe care mii
dintre cei
inoportunați de vizita
noastră au recepționat-o
în varianta ei folclorică
„Aoleu ce ploaie vine"
de la
„Viața studențească"!

Ce zi e joia, doctore?

Am intrat la I.M.F. și ochii mi s-au îmbolnăvit de alb. De la garderobiere și pînă la ultimul student, care avea sau n-avea cursuri în după amiaza de joi, toți cei pe care i-am întîlnit erau îmbrăcați în alb. Pentru o clipă m-am simțit intrus. Mai ales că, atunci cînd a început o oră de laborator, într-o sală lîngă care mă aflam, laboranta m-a interpelat intrigată : „Dumneata ce aștepți ? Vrei să te îmbrac eu ? Ia-ți halatul și intră!"

Dar n-am intrat. Am mai stat cîteva minute pe culoar și le-am pus studenților, pe care i-am întîlnit (și cărora le place să li se vorbească cu „doctore") întrebarea : „Ce zi e joia, doctore ?" Primul întrebat, un student în anul I, medicină generală, mi-a răspuns cu năduf : „Ați picat bine. Joia e ziua cea mai „păcătoasă". Avem ore de la 8 pînă la 20, cu o pauză de două ore la prînz. (Îl ascultam cu înțelegere ; și pentru mine ca redactor ziua de joi e cea mai... lungă, cîteodată și fără cele două ore la prînz). Cursurile sînt interesante, mai ales cel de embriologie, orele de disecție la fel, dar e totuși prea mult. Sînt alte zile foarte ușoare : vineri — 3 ore, sîmbătă 2 ore. Pe cînd joia după masă îmi piere cheful de ore. Aș vrea să fac altceva, de pildă azi m-aș duce la „Vă place Brahms ?"

În ceea ce mă privește, ținînd cont de faptul că nici nu-mi place Brahms, aș prefera să stau joia după masă în sala unde se face „disecția peretelui antero-lateral al abdomenului". Oricum, n-am în fiecare joi plăcerea să fac așa ceva !

Am rămas o oră pe culoarele institutului. O, și ce viață era acolo ! Imediat după ce a început seminarul, pe banca din fața sălii de disecție El și Ea, care trebuiau să intre la seminar, au preferat un „seminar idilic". Înăuntru se diseca un abdomen și m-am convins astfel de puterea dragostei care nu ține seama de timp și de loc. Într-un tîrziu cei doi au plecat la cofetăria de lîngă facultate. Joia se încheia în Marea de Cafea.

Următoarea intervievată, o fată înaltă, obosită, cu o țigară între degete. Dar răspunsul la întrebarea consacrată a rămas doar virtual. Pentru că: „Vă rog, sînt de la ziar. Aș vrea să vă pun două întrebări". Răspuns : „Nu se prinde !" Insistență : „Dacă nu se prinde, arăt legitimația !" Monocord : „Poți să arăți ce vrei, că nu se prinde ! În timpul meu liber fac ce vreau !"

Și s-a îndepărtat, „necredincioasă" (în sens biblic). Dar tot „s-a prins" că își fuma o oră de curs.

Eu m-am îndreptat spre garderobă și garderobiera, care „se prinsese", m-a întrebat : „Veniți și mîine ?"

I-am răspuns supărat : „Numai joia, tovarășe ! În timpul meu liber fac ce vreau !"

Am mai privit odată vitrina librăriei din institut, unde, alături de tratate de medicină și cărți de beletristică, figura, la loc de cinste, placheta pentru copii „Un cățel ca vai de el", am oftat, și am ieșit afară, în ploaie... **(DAN FRUNTELATĂ)**

Facerea lumii, seria a doua

— Primii zece la catalog pe scenă ! Primul spune un cuvînt, al doilea reia și adaugă un cuvînt...

Jocul începe cu cîteva cuvinte inspirate direct din ambianța sălii — reflector, actor, profesor, catedră... Cineva se bîlbîie, un „iiii" nefiresc sparge șirul de cuvinte rostite cu inflexiuni de tragedie și este eliminat din cerc. Reflector, actor, profesor, catedră, opera-

(Continuare în paginile 8—9)

Forța și chezășia împlinirilor noastre

Prin multitudinea și actualitatea problemelor supuse dezbaterii, prin spiritul înnoitor în care s-a formulat rezolvarea lor de principiu recenta Plenară a C.C. al partidului, desfășurată între 10—13 decembrie a.c., a marcat un moment important în opera continuă și colectivă de realizare a ideilor istoricului Congres al X-lea.

Dezbaterea proiectelor planului și bugetului de stat pentru 1970 — ultimul an al cincinalului, abordarea unor probleme sociale și de politică internă și internațională, sînt numai cîteva dintre direcțiile în care Plenara a trasat sarcini însemnate de perspectivă, în urma unor analize științifice stăruitoare. La îndeplinirea acestor obiective, de fapt emanația concretă și permanentă a ideilor Congresului al X-lea — este chemată întreaga națiune socialistă, condusă cu competență și consecvență de către partidul comuniștilor.

„Perfecționînd munca în toate domeniile — arată în cuvîntarea la Plenară, tovarășul Nicolae Ceaușescu —, *înzecind eforturile celor aproape două milioane de comuniști din patria noastră, mobilizînd activ masele largi ale celor ce muncesc de la orașe și sate, care urmează cu încredere și abnegație politica partidului — să facem ca toate sarcinile ce ne stau în față să prindă viață, astfel încît ultimul plan anual al cincinalului să fie îndeplinit cu succes, marcînd înfăptuirea deplină a măreţului program trasat de Congresul al IX-lea și pregătind totodată condițiile necesare trecerii la realizarea hotărîrilor Congresului al X-lea al partidului".*

Recenta plenară a C.C. al P.C.R. a subliniat, de asemenea, cu pregnanță necesitatea îmbunătățirii calitative a activității de conducere a societății socialiste, valorificînd uriașele potențe creatoare cristalizate în munca poporului nostru, adîncirea democrației socialiste.

În acest sens, tovarășul Nicolae Ceaușescu remarca simțul înalt de răspundere, care trebuie să mobilizeze oricînd și oriunde pe cei care participă la conducerea vieții sociale : *„și activitatea de conducere este o știință — poate mai importantă decît alte domenii ale științei — deoarece pînă la urmă are repercusiuni largi asupra întregii societăți. Un cercetător, dacă a greșit o experiență, poate începe alta. În viața socială, în conducerea politică, orice experiență se răsfrînge asupra vieții întregului popor — și de aceea în acest domeniu nu se pot admite improvizații, trebuie o pregătire temeinică".*

Dan Mihai BÎRLIBA

(Continuare în pagina a 11-a)

RECOMANDAT EXPRES

O curiozitate firească, izvorîtă din grija pentru finalizarea muncii noastre, ne-a îndemnat în dimineața zilei de 10 decembrie, pe-o vreme friguroasă și-o ploaie monotonă, să pornim pe urmele numărului nostru, proaspăt apărut, invitînd în acest raid și pe diriguitorii difuzării din direcția respectivă a P.T.T.R. din Capitală. După atmosfera călduță, la propriu și la figurat, pe care am întîlnit-o în birourile acestei direcții se părea că ne putem întoarce liniștiți la redacție, asigurați fiind că totul decurge normal, distribuirea pe secții și chioșcuri făcîndu-se după un sistem zecimal încălcat doar cu mici excepții.

O primă observație pentru noi: dincolo de vînzarea în general optimă a tirajului distribuit am putut distinge unele fluctuații ale vînzării unor numere, în sensul returnării unor exemplare, fapt care este legat cel mai adesea, nemijlocit, de sumarul și calitatea edițiilor respective. Redacția a tras concluziile necesare din aceste aspecte, străduindu-se să asigure un conținut cît mai aproape de preferințele și cerințele cititorilor.

Ceea ce ni s-a impus însă în mod categoric din acest raid pe la nu mai puțin de 13 oficii și chioșcuri de difuzare situate aproape toate în perimetrul universitar a fost persistența unor deficiențe serioase atît în rațiunile după care se distribuie revista cît și în modul concret de a fi expusă și difuzată. Dar poate e mai bine să consemnăm cîteva din situațiile întîlnite la fața locului:

— la chioșcul O.C.L. — Ciurel, ce ține de oficiul de difuzare nr. 12, la ora 11,30, revista nu ajunsese încă;

— așezat în imediata vecinătate a complexului de cămine „6 Martie" și Institutul de medicină, chioșcul O.C.L. de lîngă Operă nu primește decît 10 bucăți din revistă, cu toate că cere 20;

— chioșcul O.C.L., vizavi de Institutul agronomic, singurul centru de difuzare pe o rază de 200—300 de metri, nu primește, și deci nu vinde, decît cinci numere;

— chioșcul de difuzare a presei, de lîngă Depozitul sanitar, din apropierea unei facultăți a Institutului politehnic, vinde, pentru că atît i se dă, numai 20 de bucăți din revista noastră;

— nu mai reținem atenția asupra inerției care face ca și la alte chioșcuri din perimetrul universitar să se mențină „înghețate" indicativele de difuzare a tirajului, cu toate că săptămînă de săptămînă unele ediții se epuizează.

Fără a mai face vreun comentariu, cerem ca încă înainte de finele acestui an Direcția difuzării să organizeze, pe baza informărilor primite de la toate chioșcurile, o consfătuire la care să participe și redacția noastră. Dată fiind rubrica la care consemnăm această justificată doleanță, credem că organizarea acestei întîlniri de lucru nu se va lăsa prea mult așteptată.

Agenda de lucru a Consiliului U.A.S.R.

Proiectele de regulamente și măsuri, care au format în ultimele săptămîni obiectul discuțiilor din comisiile Consiliului U.A.S.R., au fost supuse unor analize finale în Biroul Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.R., definitivate și adoptate. Între acestea se înscriu măsurile privind desfășurarea vacanței de iarnă, regulamentul Festivalului național al artei studențești și îmbunătățirea sistemului de informare politică a activului studențesc.

Un diagnostic al asistenței medicale a studenților

stabilit de dr. MIRCEA ALEXANDRESCU,

directorul Spitalului unificat pentru studenți din București

Discuția a debutat cu o chestiune de principiu ținînd de locul pe care-l ocupă asistența sanitară a studenților în contextul actual al medicinei: În țări cu veche tradiție în asistența medicală universitară, în organismele lor naționale, dar și în altele, internaționale, se constată în ultima vreme un interes crescînd pentru cercetarea stării de sănătate a colectivității studențești. În unitățile noastre ce preocupări există în această direcție?

— Cercetarea științifică finalizată prin măsuri practice, care să influențeze factorii de mediu, adaptarea, raționalizarea efortului și tensiunii nervoase în procesul de instruire, corelarea între viața universitară și „riscurile" patogene pe care le generează, (pentru că nu putem vorbi de „boli profesionale") în scopul anulării efectului lor, protecția sănătății studenților se află la un nivel nesatisfăcător. Nu pentru că medicii de la unitățile medicale pentru studenți nu au efectuat cercetări în acest domeniu, ci pentru că valoarea lor este de cele mai multe ori ferecată în filele autobiografiei care facilitează prezentarea la un examen de specialitate sau doctorat. Rare sînt cazurile cînd concluziile acestor cercetări se materializează în măsuri cu eficiență practică și aceasta mai ales în domeniul activității igienico-sanitare, prin Inspectoratul sanitar.

— Ce obiective și sarcini au unitățile medicale studențești la noi?

— Obiectivele noastre, exceptînd latura de activitate pur medicală, sînt comune cu cele ale institutelor de învățămînt superior și ele pot fi rezumate, parafrazînd un dicton latin, astfel: promovarea sănătății studenților în scopul pregătirii în cît mai bune condițiuni a specialiștilor de mîine, din toate domeniile. Fiind comune, ele ar trebui coordonate cu cele ale institutelor, iar medicii din rețeaua de asistență medicală studențească ar fi bine să aibă (dar nu au) un rol consultativ important pe lîngă conducerea acestor institute, pentru că unitățile noastre sînt chemate să asigure crearea condițiilor de mediu corespunzător, atît pe planul instruirii universitare (laboratoare, săli de curs și seminar, săli de gimnastică etc.) cît și pe plan social (cămine, cantine, cluburi ș.a.), printr-o intensă activitate igienico-sanitară, care completează acțiunile profilactice dominante, în masa studenților. Unitățile noastre sînt posturi avansate de observație a factorilor numeroși și complecși profesionali, culturali, sociali, economici, psihologici, grupați în cadrul medical al activității, care acționează asupra sănătății și randamentului studenților.

— Cum este organizată asistența medicală în Centrul universitar București?

— Avem o unitate polivalentă, într-o formă de organizare superioară, identică cu cea din numeroase alte țări cu tradiție de peste 100 de ani în asistența medicală a tineretului universitar. Această unitate — Spitalul unificat pentru studenți — are următoarea organizare: spital, secția medicală, cu 80 de paturi; preventoriul T.B.C., cu 200 paturi; policlinică cu 11 servicii de specialitate; opt dispensare de institute.

— Actuala organizare este în măsură să satisfacă activitatea complexă cerută de obiectivele și sarcinile asistenței medicale studențești?

— Ar fi în măsură, dacă volumul de muncă al medicului de la unitățile noastre n-ar fi încărcat artificial, chiar de la primirea studenților anului I, prin repercutarea deficiențelor din rețeaua de asistență medicală a elevilor. În București, cca. 28 550 candidați se prezintă la examenul de admitere în seria iulie cu „certificate medicale", completate la circumscripțiile sau policlinicile afectate populației. Conform instrucțiunilor elaborate de Ministerul Învățămîntului, medicii de la dispensarele institutelor au datoria să verifice aceste certificate la dosarul candidaților. Acest gen de „verificare" și „validare" al actului (subînțeles candidatului) este și nemedical și birocratic, pentru că în urma examenului complex al anului I apar în evidența noastră bolnavi cu tuberculoză pulmonară, boli neuropsihice, malformații, boli cronice, care consecutiv amplifică activitatea medicilor de la dispensare, de la cabinete, în detrimentul activităților profilactice. Și astfel, deficiențele existente în rețeaua de asistență medicală a elevilor au repercusiuni în ceea ce privește încărcarea volumului de muncă în cabinete pentru medicii noștri, lor revenindu-le obligația reconstituirii întregii „biografii medicale" a studentului din anul I, care în mod firesc ar trebui să fie consemnată și într-un **carnet de sănătate** pe tot parcursul școlii, sau într-un dosar medical, singura formă obiectivă de informare a medicului.

— Desfășurarea în bune condițiuni a activității de asistență medicală a studenților este impietată și de alți factori?

— În primul rînd, de „factorul" student. Felul în care aceștia înțeleg să răspundă obligațiilor lor este inadmisibil și de netolerat. Anul trecut, de exemplu, acțiunea de depistare radiofotografică s-a efectuat în proporție de numai 75 la sută (la Universitate aparatul a stat la dispoziția studenților 62 de zile, în loc de 28 planificate, datorită slabei mobilizări). Vîrsta fiziologică a acestor tineri face absolut necesară — pînă la legiferarea de către Ministerul Învățămîntului a propunerii, ca prezentarea la acest examen să fie obligatorie — intervenția mai energică a conducerilor institutelor și facultăților.

— Este posibilă remedierea acestor situații?

— Da. Mai întîi dacă cei în drept și în primul rînd studenții înșiși ar reflecta asupra obligativității prezentării studenților la examenele medicale complexe și acțiunile profilactice (microradiofotografia, vaccinările, depistările biologice), dacă Ministerul Învățămîntului, conducerile institutelor și facultăților ne-ar acorda un concurs nelimitat la mobilizarea studenților și stabilirea a 1—2 zile trimestrial, pentru fiecare an de studii, pentru prezentarea studenților la aceste examene.

Dacă apelului nostru pentru completarea schemei de încadrare și pentru dotarea Policlinicii cu aparatura necesară serviciului de explorări funcționale i se va da curs, prin Ministerul Sănătății, putem afirma că actuala organizare a rețelei de asistență medico-sanitară a studenților poate asigura realizarea în bune condițiuni a obiectivelor din planul de măsuri anual al unității.

— Care este aportul asociațiilor studențești în sprijinirea activității și acțiunilor pe linia medico-sanitară?

— Colaborarea cu conducerea C.U.A.S. din București a fost fructuoasă, dar aproape invariabil asociațiile din institute au ignorat obligațiile lor privind controlul obștesc pe care au datoria să-l facă în unitățile noastre, pentru a cunoaște „de visu", nu numai „informativ" realizările și deficiențele noastre, și mai ales pentru a lua contact direct și cu masa de studenți care ni se adresează și care le-ar dezvălui unele aspecte negative, susceptibile de a fi influențate și anulate prin autoritatea lor. Ar afla de tendința unor studenți de a obține scutiri medicale de sport și educație fizică, mulți dorind să-și prelungească acest „drept" căpătat încă în liceu (aici e vorba de a se autofrusta de o activitate de reconfortare atît de necesară organismului supus la efort intelectual continuu), ar ști pe cei ce escamotează obligația de a se prezenta în caz de boală la unitățile noastre, prezentînd diverse „acte medicale" de la unitățile populației, cerîndu-ne să le confirmăm, cu toate că nu este vorba de urgențe medico-chirurgicale, ci de boli cronice sau „indispoziții" de diverse naturi (aceștia, prin absențe mai mult sau mai puțin îndelungate de la cursuri, lucrări practice etc., creează o breșă în pregătirea lor profesională) și multe altele.

Ion NOVAC

A_2: un musafir periculos

Recent, în mai multe țări din Europa s-au luat măsuri severe de „apărare", respectiv carantină, cu închiderea de orașe datorită unei boli considerată banală: gripa — numită de unii, mai ales în presă — „gripa siderală".

Epidemii memorabile, adevărate pandemii au bîntuit în repetate rînduri continente întregi ale globului. Un singur exemplu: 1918—1919 au decedat de gripă — pe tot globul — aproape 20 milioane de oameni, (mai mult decît în primul război mondial).

Agentul cauzal al gripei este un virus. Inițial a fost descris virusul gripal A apoi B și C. Aceste tipuri serologice conțin noi variante antigenice A_0, A_1, A_2 dintre care cel mai periculos este A_2 prezent în în marile epidemii și care a fost izolat în cursul anului 1968 ca și în 1969.

Dacă unui student i s-ar pune la examen întrebarea: cum se manifestă clinic gripa, sînt sigur că toată lumea ar lua notă de trecere pentru că aproape orice ai spune corespunde adevărului.

Începe cu dureri de cap, febră, adinamie, amețeală, se adaugă fenomene respiratorii (catarul oculonazal, laringo-traheita, tusea, vocea

Tableta medicului

răgușită, bronșita), simptome digestive (lipsa poftei de mîncare, grețuri, vărsături, dureri abdominale), semne de atingere a sistemului nervos (curbatură, dureri la apăsarea globilor oculari, tulburări senzoriale, insomnie sau somnolență, delir, irascibilitate etc.), la care se adaugă fenomene cardio-vasculare (de la simple palpitații pînă la colaps și miocardite grave).

S-ar putea spune că aproape nici unul din aparatele și sistemele corpului omenesc nu scapă de atenția acestui musafir nepoftit numit gripă.

Polimorfismul său este caracteristic.

Pe noi ne interesează mai mult cum ne putem feri de ea, înainte de toate prin evitarea locurilor aglomerate.

Apoi este necesară izolarea cazurilor ușoare la domiciliu sau, în cazuri grave, internarea în spital. Regim alimentar bine echilibrat, nutritiv, bogat în vitamine și proteine, cu băuturi calde (ceaiuri).

Ce medicamente folosim? Pe lîngă antitermice (piramidon, aspirină, antinevralgice) trebuie să combatem tusea (cu preparate de tip tusocalmin) și să ajutăm organismul în lupta sa cu periculosul virus gripal administrînd vitamine (în special din grupul B și vitamina C) alături de polidin. Sigur că prișnițele toracice, diverse preparate revulsive își au rostul lor și în funcție de starea bolnavului sau evolutivitatea bolii se pot adăuga alte medicamente.

Antibioticele — chiar cele cu spectrul larg — sînt contraindicate, inutile și periculoase prin efectele toxice pe care le au și prin selectarea microbilor rezistenți.

Dr. Gh. BUNGHEZ

Istoria la zi

DOI SOȚI MEDICI ÎN LUNA DE MIERE A PROFESIEI

Dimineață friguroasă, de decembrie. Ziua se îngină cu noaptea. Peste sat se încrucișează cîntecul cocoșilor. Mă îndrept, ținîndu-mă de un gard de sîrmă, ca să nu alunec în băltile cu noroi (aici gardurile de lemn sînt rare, pădurile fiind puține și sărace), către dispensarul sanitar. Zăresc, prin ceața dimineții, un om trebăluind în curtea dispensarului. Poartă un halat gros, maro, strîns cu cordon peste halatul alb. Mă apropii :

— Noroc, tovarășe !

— Sănătate ! îmi răspunde.

— Unde l-aș putea găsi, la ora asta (era cinci, cinci și jumătate) pe doctorul Caraza ? S-o fi sculat ?

— S-a sculat. Eu sînt...

E un tînăr simpatic, cu păr zburlit și favoriți șăgalnici, castanii. Ochii căprui și-i pironește pe chipul interlocutorului, cu un amestec ciudat de veselie și gravitate.

— Care-i baiul ? Vreun consult ? Poftește în casă...

Intrăm. Înăuntru, într-o sală de consultații mai mică decît o cameră de cămin, o fetișcană subțirică, micuță și brunetă, consultă, parcă într-un joc de-a medicii, o pacientă ultramatinală.

— Faceți cunoștință. Soția mea, Angelica. Tot medic, fostă colegă de grupă din anul I pînă-n VI. Pardon, și în continuare mi-i colegă, dar, cel puțin în scripte, eu i-s șef... Al treilea membru al familiei e „monsieur“ Gabriel, în vîrstă de un an și două luni, dar nu-l putem deranja decît după ce se trezește...

— Ți-s ochii roșii, doctore... Ce-ai făcut azi noapte ?...

— Cum ce-am făcut, redactore ? Mi-am făcut meseria. Am fost la punctul sanitar din Crasnaleuca, la 12 kilometri de aici, unde am un operat pe creier. Mi-e frică să nu facă o hepatită sau un icter mecanic... Fir-ar a nabii de situație, lumina era atît de slabă, că nici nu-i puteam controla ochii... M-am întors abia pe la orele 22. Știi, pe aici nu se poate circula cu mașina. Merg cu căruța sau călare și, după cum vezi, între satele „mele" e cale, nu glumă... Aici am găsit-o pe nevastă-mea, cu o pacientă avînd o plagă mare, tăiată, în regiunea frontală dreaptă. Era în stare de șoc traumatic. Și mai era și tînără, și drăguță... Plăgile de genul acesta lasă cicatrici oribile, dragul meu. Îi era necesară, așadar, o operație chirurgicală estetică. Am telefonat la spitalul din Săveni, aflat la 26 km. de noi. În spital, nici un chirurg. Trecuseră 2 ore de la rănirea tinerei... Dacă aș fi transportat-o la spital, cu tot cu așteptatul Salvării, ar fi trecut 4 ore, deci 6 ore de la accident. În asemenea condiții, suturarea **estetică** a plăgii e problematică. Ce era să fac ? A trebuit să rezolv eu situația, secondat de Angelica. Am scos-o din șoc, i-am făcut anatoxina tetanică, i-am toaletat plaga, am anesteziat-o și dă-i cu sutura, cu fire separate, care e una din metodele cele mai bune. Noroc că avusesem inspirația să scot din magazia spitalului de la Săveni și ața aceea... M-am culcat pe la trei, trei și jumătate...

— Și te-ai trezit la 5...

— Nu, la 5 și 10 minute. Zece minute de somn în plus e o avere.

— Deseori ai asemenea nopți ?

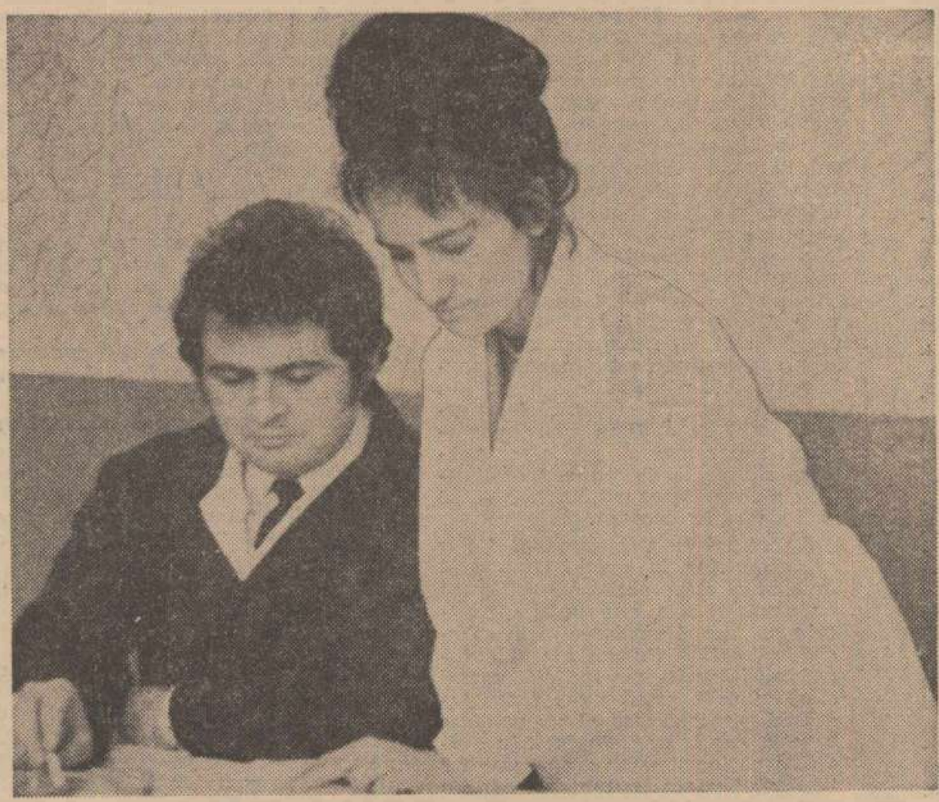
— Relativ. Uneori se țin lanț. Necazul mare e că foarte des îți vin și tot felul de bolnavi închipuiți, care cred că dacă ești doctor, trebuie să fii și păpușă pe sîrmă, să le născocești tu bolile de care ar vrea să sufere...

*

— E greu, e greu, nimic de zis, dar cu cît e mai greu, cu atît satisfacțiile profesionale, apoi cele morale, sînt mai profunde și, în același timp, mai înalte, continuă Mihai Caraza, în timp ce, în camera vecină, Angelica se ocupă de vreo zece copii veniți cu mamele lor la consultație. Și știi care mi-i satisfacția cea mai mare ? Aceea că aduc lunar pe lume 23 de prunci în casa de naștere din Cotușca și 7 în cea de la Crasnaleuca, adică, în total, 30 de oameni. De regulă, asist aproape toate nașterile. Știi, ca să am conștiința împăcată...

— Am auzit că în urmă cu vreo două săptămîni ai avut un caz foarte grav.

— Da, era pe vremea cînd căzuse zăpadă cu viscol mare și totul era troienit ca la pol. Femeia avea o sarcină gemelară, cu primul făt în prezentație humerală. Am diagnosticat totul prin palpare. În plus, hemoragie, colaps, pierderea cunoștinței... Unica indicație era cezariana. Am telefonat după Salvare, la Săveni și la Botoșani. Mașina nu putea veni ; totul era înzăpezit. Am chemat un elicopter. Nu era disponibil. Femeia era în comă... Eu, cu nevastă-mea, cu moașele, ne străduiam s-o menținem în viață... Aș fi încercat personal, în ultimă instanță, și cezariana, dar n-aveam ustensile... Și cum crezi să s-a sfîrșit necazul ? La apelul meu au sărit tractoriștii de la S.M.T. și oamenii din sat, cu săniile. Vreo zece tractoare și tot pe-atîtea sănii au făcut o pîrtie de 26 km. pînă la Săveni, pentru mașina Salvării. Femeia a fost transportată la Botoșani. Acolo a și

Soții Caraza își împart sarcinile pentru încă o zi : Angelica va rămîne la dispensar, iar Mihai va merge, călare, în trei din cele nouă sate ale comunei...

născut. Tare m-am mai bucurat... Și încă un lucru : făcîndu-i-se, la repezeală, radiografia, s-a confirmat întru totul diagnosticul meu, pus cu mijloacele mele, de circumscripție...

*

— Ce materie ți-a plăcut mai mult în facultate ?

— Toate. Zău că toate. Și asta pentru că am fost un student, un student obișnuit... Și n-am fost singurul...

— Eh, doctore, doctore, de unde atîta modestie ? Să-ți citesc ce a scris, printre altele, în caracterizarea dumitale, decanul, prof. dr. docent N. Costinescu : „Este dotat cu multă voință, cu putere de muncă, perseverență, conștiinciozitate, ceea ce îi permite să obțină întotdeauna randamente înalte. A avut o frumoasă activitate social-politică în cadrul anului și al facultății, fiind dotat cu mult simț de răspundere. Considerăm că va fi un element de frunte în profesie, oricare îi vor fi sarcinile încredințate". E bine ?

— Și ce-i cu asta ? Nu ți-am spus că am fost un student normal ?

— Bine, asta așa e. Dar încă ceva : îți cunosc și palmaresul notelor : 10 la examenul de stat, 10 în timpul celor 6 ani de studii, calificative foarte bune la probele clinice. De ce n-ai rămas intern, în centrul univesitar, oraș mare, comod și așa mai departe ?

— De ce ? Pentru că n-am vrut. Aș fi putut să cer post și în Piatra Neamț, unde am casă și sînt singur la mama (tata a murit cînd aveam cîțiva ani), sau în Focșani, unde soția are casă, fiind și ea singură la părinți, dar nici asta n-am făcut-o. Am considerat că pot deveni un bun medic numai aici, într-o circă izolată, față în față cu toate realitățile și greutățile, silit de situație să iau hotărîri și să rezolv cazuri. Mă verific personal în felul acesta și mă perfecționez într-o lună cît un intern „de oraș" în zece ani. Așa cred.

*

Este adus „monsieur" Gabriel, care deseori rămîne singur în cameră, cu jucăriile lui, pe cînd părinții Angelica și Mihai colindă circumscripția de 10 000 de locuitori. Gabriel e cam bolnav. „Așa-s copiii de medici, părinții le aduc toate bolile..." mi se explică.

— Și cum vă simțiți aici ? îi mai întreb, înainte de despărțire.

— Cum să-ți spunem, ambianța și-o face și omul. La sosire, pe 1 noiembrie, ne-au întîmpinat admirabil toate autoritățile, în frunte cu primarul și cu secretarul de partid. E drept, dispensarul era pe butuci ; nici acum nu s-au terminat toate reparațiile... Medic nu era de mult... Ne-am încadrat în colectiv — și, să știți, avem un colectiv sănătos, din 15 cadre sanitare medii — și ne-am pus pe treabă. Am făcut cîte ceva, dar mai avem. Vrem să înființăm un laborator propriu, un staționar pentru adulți și cîte și mai cîte... Mai vrem să luăm legătura și cu cadrele didactice ; sînt 104, în 13 școli...

— Bine, bine, dar în familie ?

— În familie ? Din prima de instalare am plătit rate pentru mobilă și televizor. Avem, ca stagiari, un salar mai mare decît colegii rămași la oraș : cîte 1350 lei, plus sporul de 400 lei, pentru circumscripție foarte grea. Am uitat să-ți spun că aici trebuiau să vină 4 medici. Dacă n-am fi cerut noi să venim, nu se prezenta nimeni...

Dragomir HOROMNEA

P.S. Uitasem să amintesc că Mihai Caraza, cel care împreună cu soția sa se prezentase, fusese șeful promoției de medici din acest an, pe țară, cu media maximă — 10.

Informare politică a activului studențesc din București

Dînd curs invitației Consiliului U.A.S., al Centrului universitar — București, tovarășul Ion Iliescu, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, s-a întîlnit ieri după-amiază cu activul studențesc din Capitală. În cadrul amplei expuneri prezentate a abordat unele probleme actuale ale politicii interne și externe a partidului nostru și a răspuns la întrebările studenților legate de această temă.

PULS

La Cluj: un centenar și un semicentenar

Menționînd dubla aniversare care a avut loc în Alma Mater Napocensis — centenarul Institutului agronomic și semicentenarul Conservatorului de muzică „G. Dima" — vom aminti, dînd curs politeței care cere respectarea vîrstei, în primul rînd de sărbătoarea studenților agronomi.

Din 1869, de la înființarea „Institutului de învățămînt agronomic Cluj-Mănăștur", de-a lungul a 100 de ani, școala de învățămînt superior agronomic din Cluj pregătește cea de a 100-a promoție de ingineri agronomi, oameni pricepuți și pasionați de tainele pămîntului. Lărgit considerabil în anii noștri (în 1962 s-a înființat Facultatea de medicină veterinară, iar în 1968 Facultatea de zootehnie), institutul clujean este recunoscut printre cele mai prestigioase școli de agronomie din țară.

Conservatorul de muzică „G. Dima" poartă tradițiile „Societății muzicale" clujene de la începutul veacului, trecînd prin ani dragostea închinată eternei Euterpe.

La această dublă sărbătoare revista noastră le urează profesorilor și studenților celor două institute, care se înscriu cu majuscule în cartea de vizită a învățămîntului superior clujean, multe succese, iar, dacă ar exista o astfel de urare, le-am spune : La multe centenare și semicentenare !

Menestrelii Timișoarei

Trei importante evenimente cultural-artistice au loc în aceste zile ultime de decembrie la Universitatea din Timișoara.

Corul Universității (alcătuit pînă acum aproape numai din studenți de la Facultatea de muzică) se extinde în prezent, o largă acțiune de depistare și recrutare a numeroase voci valoroase aflîndu-se în toi.

Cu sprijinul U.A.S.R. și dîndu-se glas unor vechi aspirații, Universitatea timișoreană pregătește însă și mai intens alte două formații muzicale. E vorba de înființarea unui Ansamblu folcloric numit „Banatul", menit să cultive tradițiile folclorice exclusiv bănățene, și a unui Ansamblu coral de muzică clasică „A capella" (de tipul „Madrigalului" bucureștean) care, probabil, se va numi „Menestrelii".

Deja înscrierile studenților s-au terminat. Așteptăm spectacolele.

Clarificări necesare privind sesiunea de iarnă

(urmare din pag. 1)

În sprijinul acestei activități vine Regulamentul privind activitatea profesională a studenților, care stabilește că verificarea pregătirii studentului se face pe întregul parcurs al anului universitar. De asemenea, periodic, catedrele pot programa lucrări de control iar notele obținute la acestea sînt luate în considerare obligatoriu cu ocazia examenelor.

2. Dacă un asemenea punct de vedere este îmbrățișat, nu credeți că ar trebui să se reglementeze necesitatea prezenței mai susținute a cadrelor de predare la desfășurarea seminariilor și a lucrărilor practice, care să permită cunoașterea nemijlocită a parametrilor pregătirii fiecărui student? Există în prezent norme care să conducă spre realizarea acestui deziderat?

Această problemă este reglementată prin Statutul personalului didactic care precizează că în îndatoririle profesorilor, conferențiarilor și lectorilor se includ și conducerea de seminarii și lucrări practice, îndrumarea și examinarea lucrărilor și proiectelor de an. Aceste obligații au fost, în mai mare măsură, concretizate în acest an, cu prilejul întocmirii statelor de funcțiuni. Totodată cadrele de predare au posibilitatea să cunoască activitatea studenților la seminarii și lucrări practice prin vizitele de interasistență.

Catedrele au, de asemenea, obligația să analizeze lunar pregătirea studenților și propria activitate, stabilind căile directe de perfecționare a procesului de învățămînt și de îndrumare a studenților.

Desigur că participarea la seminarii și lucrările practice, cerință firească a modernizării procesului instructiv-educativ, nu este numai o obligație statutară, ci, în primul rînd, o datorie morală, specifică misiunii și calității de dascăl. Se poate afirma că în ansamblul perfecționărilor aduse școlii superioare, participarea directă a cadrelor didactice de predare la formele active de desfășurare a procesului de învățămînt devine și trebuie să devină tot mai mult o componentă principală a activității lor.

3. În desfășurarea sesiunilor trecute s-au semnalat, între altele și de către revista noastră, nu puține cazuri de interpretare sui-generis a ponderii pe care o pot avea în examinare lucrările scrise. După ce criterii ar trebui să se călăuzească în mod judicios decanatele și catedrele pentru a conferi examenului scris ponderea și eficiența reală?

Dacă pînă nu de mult predomina proba orală, în intenția de a lărgi cîmpul de manifestare al cunoștințelor dobîndite de studenți, instituțiile de învățămînt superior au primit indicații de a crește ponderea probelor scrise, lăsînd la latitudinea decanatelor fixarea numărului de discipline la care să se susțină această formă de examinare.

Într-adevăr, așa cum semnalați, au existat și exagerări.

În prezent, prin Regulamentul privind activitatea profesională a studenților, modul de susținere a examenelor — probă scrisă sau probă orală — se stabilește pentru fiecare disciplină în parte de către consiliul profesoral al facultății. Verificarea cunoștințelor prin probă scrisă și orală se poate stabili la cel mult două discipline anual. În acest fel se elimină, în mare măsură, posibilitatea apariției neajunsurilor referitoare la desfășurarea examenelor. Prin specificul unor discipline, se impune însă ca verificarea cunoștințelor să se facă neapărat, nelimitat, prin ambele probe, ca de exemplu la limbile străine.

Studenții care obțin la proba scrisă cel puțin nota 8 sînt promovați fără a mai susține proba orală.

Consider că proba scrisă, ca formă de verificare a cunoștințelor, folosită în mod judicios, trebuie, de altfel, să constituie o grijă continuă pentru aprecierea mai ales a capacității de sinteză și analiză a studenților.

4. Dată fiind „lejeritatea" sesiunii din iarnă (ca impresie generală), dar mai ales necesitatea de a se realiza un control efectiv asupra stadiului pregătirii studenților, reglementările în vigoare prevăd posibilitatea susținerii unor examene parțiale în sesiunea din iarnă. Experiența primei ediții a parțialelor s-a soldat cu concluzii pozitive dar și cu aprecieri controversate. Posibilitatea virtuală a studentului prevăzută prin Regulamentul activității profesionale, de a se prezenta la examene parțiale este restrictivă, sau studentul poate solicita susținerea mai multor examene? Cîte examene parțiale pot susține studenții în sesiunea din iarnă și care sînt criteriile pentru fixarea lor la diferite discipline? Cine stabilește pentru o disciplină concretă dacă se poate susține sau nu examen parțial?

Deoarece la majoritatea anilor de studii în sesiunea din iarnă a anului universitar 1969—1970 se prevăd în medie 2 examene, s-a considerat că este bine ca studenții să folosească această sesiune, respectiv perioada 1—24 februarie 1970 și pentru a susține o probă parțială. Conform Regulamentului privind activitatea profesională a studenților, în mod excepțional, în prima săptămînă de la începerea cursurilor din semestrul II se poate susține și a doua probă parțială.

În acest fel, perioada de examene va fi rațional folosită, fără a solicita un efort deosebit studenților, asigurîndu-se în același timp și posibilitatea reală de a pregăti mai bine sesiunea din vară.

Deoarece susținerea examenelor parțiale reprezintă o modalitate de sprijin în procesul însușirii cunoștințelor predate, dreptul de opțiune aparține studenților. Programarea probelor parțiale se stabilește de titularii disciplinelor cu consultarea studenților și se aprobă de către decanat.

5. Tot pentru a fixa un statut clar al parțialelor în cadrul sistemului de control al pregătirii vă rugăm să ne spuneți care este notația acestora precum și ponderea ei în aprecierea finală? Punem această întrebare întrucît am întîlnit cazuri cînd anumite catedre sau chiar facultăți preconizează să nu valideze prezentarea la parțiale decît în condițiile obținerii unor note peste 7? Studentul poate renunța, dacă nu este mulțumit, la notarea obținută la examenul parțial pentru a se prezenta în vară la examen integral, pentru întreaga materie predată în anul universitar?

Probele parțiale se desfășoară după metodologia examenelor obișnuite, cunoștințele verificate nemaifiind cerute la examenul final. Notele de promovare acordate la aceste probe sînt trecute în carnetul de student ca la orice examen și în cataloage provizorii. Luînd în considerare aprecierea de la proba parțială, examinatorul trece în catalogul definitiv nota finală. Prin urmare nu este vorba de o simplă operațiune de calcul a mediei artimetice, ci de o notare finală rezultată pe baza celor două verificări, la care se integrează organic aprecierea activității desfășurate de student în timpul anului universitar.

Studenții care nu sînt mulțumiți cu nota obținută la proba parțială, pot să-și îmbunătățească această notă prezentîndu-se în sesiunea din vară pentru verificare la întreaga materie, cu aprobarea decanului.

6. Tot legat de aceasta, credeți că e justificată optica specială pe care o au unii examinatori în ceea ce privește exigența uneori nesatisfăcătoare la parțiale pe motiv că de data aceasta controlul e solicitat de studentul însuși, solicitare bazată pe o siguranță (în bună măsură subiectivă) a stăpînirii materiei de către acesta?

Incontestabil că exigența la examene, inclusiv la cele parțiale, trebuie să se manifeste unitar și că această verificare este necesar să oglindească pregătirea reală a studenților.

7. Întrucît o situație aparte o au ultimii ani de studiu, vă rugăm să precizați coordonatele ultimei sesiuni de examene a actualei serii de absolvenți.

Pentru studenții din ultimul an s-a avut în vedere, prin planurile de învățămînt, ca numărul de examene să fie de maximum 5. Sesiunea de examene se desfășoară pe o perioadă mai lungă, de 4 săptămîni, diferențiată în funcție de specificul facultăților sau institutelor. De asemenea, s-a prevăzut și o perioadă pentru reexaminare, de odihnă și de pregătire a lucrării de diplomă.

8. În fine, am vrea să știm dacă de aceste edificări la care a ajuns Ministerul Învățămîntului prin consultarea cadrelor didactice și a studenților vom putea beneficia în desfășurarea apropiatei sesiuni care va avea loc la începutul lunii februarie.

Acțiunile amintite fac parte din ansamblul măsurilor luate, în ultimul timp, de Ministerul Învățămîntului, acțiuni care au fost aplicate treptat, începînd cu anul universitar 1968/1969.

Structura anului universitar 1969/1970 asigură timpul necesar realizării activităților prevăzute de planurile de învățămînt, iar sesiunile de examene, prin durata și programarea lor, permit desigur aplicarea complexului de măsuri privind verificarea cunoștințelor și în particular a tuturor reglementărilor de detaliu la care m-am referit răspunzînd la întrebările dv.

Folosesc acest prilej pentru a evidenția necesitatea ca întreaga studențime, în spiritul maturității sale caracteristice, să se consacre din timp pentru pregătirea în bune condițiuni a sesiunii de examene, prilej de verificare a cunoștințelor dobîndite în procesul complex al formării sale multilaterale pentru muncă și viață.

Mulțumind tovarășului Alexe Popescu **pentru aceste atît de prețioase precizări, ne exprimăm totodată convingerea că vor fi aduse la cunoștință rectoratelor și decanatelor în timp util și cu toate detalierile necesare (care, evident, nu puteau fi incluse în spațiul tipografic restrîns al acestui interviu).**

● Înainte de toate este necesar însă ca aceste precizări, împreună cu toate reglementările din care decurg, să direcționeze și să impulsioneze în mod categoric eforturile întregii studențimi pentru o pregătire exigentă și tenace în vederea sesiunii.

● Păstrîndu-se pe deplin atributul său esențial de perioadă de odihnă, vacanța care începe peste cîteva zile trebuie să-și păstreze însă mai mult decît oricînd caracterul de relaxare activă, să nu devină un hiatus în menținerea ritmului pregătirii. „Nu trebuie să ne pierdem obișnuința de a învăța" — **ne declara într-un sondaj recent, cu privire la utilizarea timpului destinat vacanței, un student de la I.P.G.G.** „Sportiv vorbind, să nu ieșim din formă!" **adăuga un coleg de la Politehnica din Iași. Oricum ar fi formulate aceste preocupări, ele au un numitor comun: grija pentru reluarea cursurilor în condiții optime.**

● Cu prilejul sondajului amintit reiese că această grijă se manifestă cu precădere la studenții anului I, dată fiind situația aparte pe care le-o conferă prezentarea la prima lor sesiune. Sînt suficiente motive însă, pentru ca mai ales studenții anilor mai mari de studiu, care beneficiază de experiența nu o dată amară a unor eșecuri în această sesiune, să acorde atenția cuvenită folosirii acestor zile de vacanță și pentru aprofundarea unor capitole din materia parcursă.

● Păstrarea acestui ritm în pregătire își are rațiunea și în participarea susținută la examenele parțiale în condițiile indicate amintite în interviul de mai sus. Numai avînd clară de pe acum perspectiva unuia sau a două examene parțiale, fiecare student se va pregăti în așa fel încît pe lîngă examenele obligatorii ale sesiunii să se prezinte și la acestea în condiții optime.

● Cu deosebire, un caracter lucrativ trebuie să aibă această vacanță pentru studenții din ultimul an, pentru care această sesiune, fiind ultima, ins amnă 5 examene și pe deasupra precede definitivarea lucrării de diplomă.

● Este de la sine înțeles că toate aceste preocupări trebuie să formeze obiectivul principal al activității profesionale și politico-educative al asociațiilor studențești în această perioadă, consiliile de la toate nivelurile, îndeosebi verigile de bază, facultatea și anul, să ia toate măsurile pentru ca atît în zilele care urmează cît și după vacanță să se mențină trează grija pentru sesiunea fiecărui student.

În acest fel, vedem asigurarea (cu o vacanță mai devreme!) obținerii unor succese maxime în sesiune. Aceasta și este una din urările pe care le adresăm studenților cu prilejul noului an!

CINE SE ASCUNDE ȘI MAI ALES CE SE ASCUNDE ÎN ULTIMA BANCĂ?

Firește, problema pregătirii pentru seminarii se pune acum cu stringență, cu o seriozitate deosebită, mai ales că a mai rămas puțin timp pînă la sesiunea de examene. În raidul întreprins recent prin cîteva instituții de învățămînt superior bucureștene am participat la o serie de seminarii, urmărind desfășurarea acestora și participarea studenților la subiectele puse în discuție. Cu o precizare: în atenția noastră se aflau STUDENȚII DIN ULTIMA BANCĂ, despre care se spune că se refugiază acolo pentru a scăpa de indiscreția conducătorului de seminar în ceea ce privește verificarea pregătirii lor profesionale. Este acesta un adevăr sau o părere preconcepută? Redăm în cele ce urmează destăinuirile bloc-notesului.

MICU SE FĂCUSE... MICĂ

Cînd m-am uitat în sala II/9 de la I.P.G.G., înaintea seminarului de Mecanică al grupei 356 din anul al II-lea Tehnologie, am fost aproape sigur că aci nu voi găsi „subiecte": sala are numai trei șiruri orizontale de bănci. Așa încît — mi-am zis — nu e loc pentru „ascuns". Numai că siguranța a fost zguduită după începerea seminarului, cînd conf. KROMEK (un foarte bun pedagog), invită la tablă pentru rezolvarea unei probleme foarte simple pe studenta MICU V. CONSTANȚA, din ultima bancă.

— Datele problemei vă sînt clare?

— Da!

Ne așteptam să urmeze rezolvarea precisă a problemei. Dar răspunsul de mai sus a fost primul și ultimul. Din șapte întrebări ajutătoare, nu a răspuns la nici una! În șase minute, studenta în cauză n-a fost în stare decît să... transcrie o ecuație, aflată de altfel în coordonatele problemei. Conferențiarul are obiceiul să țină evidența răspunsurilor date de studenți la seminarii. Iată ce putem citi în dreptul numelui Micu V. Constanța: 3, a, 3, 4, 3. Dacă evidența „școlărească" e criticată de unele cadre didactice din învățămîntul superior, în acest caz a fost folositoare, cel puțin pentru ziarist. După șase minute de „tăcere albă" în fața tablei negre, Micu s-a înapoiat în banca din fundul sălii... și s-a făcut mică, după statura unui coleg. Grupa 356 are un efectiv de 22 de studenți. Dintre aceștia

de la MAGISTRU la DISCIPOL

— Prima întrebare, tovarășe rector, ar putea suna cam așa : Cum definiți dv. termenul de „magistru" și ce raporturi trebuie să existe între acesta și „discipol"?

— Personal, nu-mi place termenul de „magistru", înțeles ca o mare autoritate științifică, ce reprezintă sumumul unor cunoștințe înmagazinate într-o minte omenească, încît practic e de invidiat ; ajuns deci la o platformă așa de înaltă încît discipolii sînt nevoiți să privească de jos în sus, fiind panta prea abruptă ca ochii să nu le obosească în prezența unei atari străluciri, grumazul să nu-i doară, aș încerca și alți termeni.

Acestea sînt motivele pentru care discut relațiile dintre profesor și student sau — cum s-a împămîntenit la noi — dintre dascăl și om, dintre școală și elev. Acestea sînt relații foarte puternice între cel care onorează catedra și cel din bancă, relații care merg de la înțelegerea profundă a tipicului vîrstelor la afecțiunea față de generația care o să ne ia locul — vrem, nu vrem — și care trebuie să fie mai bună ca noi — asta e o cerință!

Cheia unor relații tovărășești — și rețin ceea ce are nobil acest cuvînt, ca substanță — dintre profesor și student, se găsește în mîna dascălului. Numai că această cheie nu trebuie să ruginească, cu ea se deschide poarta foarte delicată a sufletului. Și, s-ar putea ca fiecare suflet să aibă broasca lui. Sînt de părere că nu se poate lucra cu passpartout, nu se pot deschide cu o cheie toate lacătele, ceea ce înseamnă că nu pot exista rețete universal valabile, că trebuie cunoscut omul — și pentru asta luptăm — cu tot ce are el bun și rău.

— Vă amintiți de vreun caz mai delicat, de vreo faptă necugetată a unui student, care a cerut delicatețe și tact pedagogic?

— Cum să nu ! Numeroase. În munca mea de rector, zeci de oameni cu abateri grave cu care am lucrat direct au găsit pînă la urmă calea cea bună...

Pe mulți din aceștia nu i-am dat afară, nu i-am sancționat automat pe măsura faptelor săvîrșite, am stat întîi de vorbă cu ei omenește, pentru a-i putea recupera pentru societate. Mi-amintesc de pildă un caz mai „ușor". Cineva mi-a adus de la cantină o farfurie cu fasole în chip de colivă, cu o cruce și luminări, peste care scrisese „coliva rectorului". Am aflat cine este făptașul și am stat de vorbă cu el. Nu numai că nu i s-a întîmplat nimic, dar astăzi este undeva directorul unui institut.

Problemele acestea se cuvin judecate cu multă cumpăneală, fără înfierbîntări, cu sînge rece, de pe poziția înțelegerii omenești a faptelor și nu de pe o poziție de procuror. Personal, am avut mari satisfacții — și vă rog să subliniați aceasta — cu oameni care, deși au avut abateri mai mici sau mai mari, au devenit extrem de utili societății, pentru că abaterile vin în tinerețe, cînd oamenii nu-s încă formați, iar realizările mai spre maturitate.

...Cheia unor relații profesor-student se află în mîna dascălului. Numai că această cheie nu trebuie să ruginească, cu ea se deschide poarta foarte delicată a sufletului...

Prof. dr. doc. ing. Cristofor Simionescu, rectorul Institutului politehnic Iași, membru al Academiei Republicii Socialiste România, președintele Filialei Iași a Academiei, membru în Marea Adunare Națională, membru al Consiliului de Stat și al C.C. al P.C.R.

Membru în Société Chimique de France ; A.T.I.P. — Association Téchnique de l'Industrie Papétière de France ; A.C.S. — American Chemical Society și T.A.P.P.I. — Technical Association of the Puen and Paper Chemistry în U.S.A.

— Știm că pe lîngă toate celelalte munci de înaltă răspundere pe care le aveți, atît pe tărîm obștesc cît și profesional, sînteți și îndrumătorul grupei 1 402 din anul II Chimie, de care vă ocupați îndeaproape. Sînteți des în mijlocul lor, vă satisfac aceste întîlniri?

— Da, într-adevăr, mă ocup de această grupă și trebuie să recunosc că sînt copii foarte buni și receptivi. Munca cu ei îmi dă posibilitatea unor reale satisfacții sufletești. Mă bucură mai ales faptul că din toată grupa n-a rămas nici unul repetent și nădăjduiesc că, după un număr de ore de lucru cu dînșii, o dată cu procesul lor de maturizare, să ajung la rezultate foarte bune, adică numai studenți buni și foarte buni la învățătură.

— Deci contează foarte mult, mai ales la începutul studenției, ca cineva să-i îndrume și să-i însuflețească, să le ofere un exemplu, să-i dinamizeze și să-i entuziasmeze prin prezența în mijlocul lor...

— Eu cred că trebuie muncit cu dînșii, formați multilateral. O parte din colegii mei pun accent pe partea strict profesională, eu nu fac așa. Cred că pe această latură se insistă destul în școală, munca noastră necesită un accent special pe formarea integrală a lor, pe deschiderea apetitului pentru cultură, pentru dezvoltarea a ceea ce prezintă frămîntările generației, ale epocii lor.

Cînd mă întîlnesc cu dînșii rezerv numai o cotă pentru problema profesională și, aș putea spune, nu cea mai mare. În schimb dau multă atenție problemelor de educație generală, de formare integrală. Numai astfel îi cîștigi și le stîrnești plăcerea și entuziasmul. Întîlnirea nu reprezintă un contact cu precepte și lozinci arhicunoscute, ci frămîntarea unor gînduri și idei în discuție, a unor probleme ce se pun și izvorăsc din viața zilnică. Și, trebuie să știm, munca aceasta e foarte grea, mult mai grea decît un curs universitar.

Tinerii la această vîrstă sînt iscoditori și nu te întreabă ce ai vrea să te întrebe, ci întreabă în general, în funcție de moment, de nedumeriri, de pasiuni, de vibrații.

Conducerii partidului îi revine marele merit de a fi pus problema îndrumării nemijlocite a studenților de către dascălii lor. Aceasta e o problemă de educație ce presupune educatorul ca om căruia să-i facă plăcere această muncă, să înnobileze cu pasiune meseria de profesor.

— Vă amintiți, tovarășe rector, o acțiune petrecută alături de studenți?

— Da, numeroase. Am ascultat împreună muzica Festivalului de la Brașov, după care am făcut o dezbatere în mod critic asupra festivalului, am invitat în mijlocul nostru pe poetul Florin Mihai Petrescu, căruia i-am ascultat împreună versurile. Ne-am propus anul acesta să facem o vizită în atelierul pictorului Dan Hatmanu și cu acest prilej să angajăm o discuție asupra artei moderne, o vizită la casa lui Alecsandri cu o seară de poezie și alta în nordul Moldovei pentru a vizita monumentele istorice și cetățile industriale, și multe altele.

— În cariera dv. pedagogică ați fost educator și implicit observator psihologic. Ați remarcat deosebiri de la o generație la alta?

— Întrebarea e foarte grea. Între serii există diferențe legate în principal de mediul în care au trăit, de școala unde au învățat și de exigențele societății față de procesul lor de educație. Între generații ? Nu știu... eu fac parte din generația tînără și stimez foarte mult această generație.

Are și lipsuri. Poate prea s-a învățat să primească mult de la stat și nu se întreabă de unde vin toate acestea. Dar o mare calitate : sînt niște realiști cerebrali.

— Desigur că de-a lungul activității dv. profesionale ați ales niște oameni în care ați investit încredere și speranțe, i-ați socotit „discipoli", colaboratorii dv.

— Am colaboratori buni, mi-i aleg întotdeauna cu multă exigență și îi urmăresc un timp mai îndelungat. Cred că cel mai mare număr de doctori, nu numai în facultate, dar și în Iași, sînt dintre colaboratorii mei. Secretul ? Eu nu trec cu vederea lipsurile. Sînt aproape de ei, dar le cer o cotă de muncă extrem de mare. S-a creat în acest proces al muncii o punte spirituală extrem de puternică. Cred că mulți dintre colaboratorii mei lucrează din pasiune. Și alt secret — îi sprijin și-i prețuiesc pe cei mai buni. Asta știe toată lumea. Nume ? Sînt foarte multe. Nu știu pe care să-i spun, ca să nu se supere ceilalți. Notați totuși : prof. ing. Diaconescu, conf. dr. ing. Emanoil Pavel, conf. dr. ing. Radu Tudose ; șef de lucrări dr. ing. Svetlana Dumitrescu, șef de lucrări dr. ing. Cleopatra Oprea ; conf. dr. ing. Dorel Felman.

— Dar dintre „magiștrii", dintre dascălii pe care i-ați avut, cine vă mai recheamă și azi amintirea?

— Procopiu ! Ștefan Procopiu și Radu Cernătescu. Am avut dascăli foarte buni. Și în liceu și în facultate am întîlnit oameni de o înaltă ținută morală și intelectuală.

— Ce v-a impresionat în mod deosebit la ei?

— Seriozitatea, neoboseala lor profesională și enciclopedică. Erau oameni severi, dar drepți, extrem de exigenți cu ei înșiși.

— Aveți în acest sens o recomandare pentru noi, studenții?

— Da ! Nu cred să existe o satisfacție mai mare decît aceea pe care ți-o dă munca onestă și devotată pusă în slujba poporului tău. Spre asta vă îndemn !

Ion CRĂCIUNICĂ

---

am numărat : în primul șir de bănci — 4 (rămînînd cinci locuri „neonorate"), în al doilea 9, iar în al treilea șir tot 9. Să prezentăm „ultima gardă" : patru au ieșit la tablă (unul benevol, care a răspuns satisfăcător, doi au dat răspunsuri cu indulgență satisfăcătoare, iar Micu...), al cincelea a încercat să propună o soluție pentru rezolvarea unei probleme, iar următorii patru... au tăcut „mîlc". Activitatea lor de două ore s-a rezumat la copiatul cifrelor de pe tablă. Lipsa lor de pregătire a ieșit ușor la iveală prin metoda încetățenită la acest seminar : pe lîngă cel examinat, la rezolvarea temei sînt antrenați și ceilalți studenți. O pereche de „mîlci" erau nemulțumiți că nu pot copia tot de pe tablă din cauza poziției examinatorului. La atît să se rezume îndatorirea lor pentru un seminar?

Participăm în decurs de două ore la două seminarii : grupele 223 și 224 (anul al II-lea) de la Facultatea de calcul economic din cadrul A.S.E. Subiecții vizați sînt aceiași : cei „retrași" în ultima bancă. Grupa 223 are seminar la Matematică. Din nou cifre : șapte locuri din 12, cite au băncile din față, sînt neonorate de prezența studenților. În schimb aci s-au îngrămădit paltoane, fulare, pulovere etc. „Năpasta" cade pe studenta ILEANA DRĂGHICI, care e invitată la tablă. Cu toate completările făcute de colegii din bănci și de conducătoarea de seminar, pregătirea superficială a studentei a ieșit pregnant în evidență. Privind un calcul efectuat de aceasta din care reieșea că 2—2= 1 (!), ne-am întrebat dacă Drăghici e în anul al II-lea de facultate sau în săptămîna a doua din clasa I a școlii generale.

Oprim în acest punct șirul relatărilor nu pentru că s-ar fi epuizat materialul ilustrativ, ci pentru că ar însemna să ne repetăm. Din zecile de seminarii la care am participat, nu s-a găsit unul care să ne infirme ipoteza de la care am plecat. Nu vrem să fim greșit înțeleși, suspectați de a fi superstițioși, adică nu înseamnă că toți cei care stau în ultimul rînd de bănci în sălile de seminar sînt neatenți, leneși, nepregătiți pentru răspuns. Am întîlnit și studenți cu o pregătire excelentă (MARIN LAZĂR din anul al II-lea A.S.E., de exemplu), dar cu deosebire își aleg locul „în banca din fund" cei care „omit" să învețe pentru seminar sau care, pe lîngă acest fapt, au ocupații de altă natură. Refugiindu-se acolo, ei aplică un fel de politică a struțului, crezînd că prin aceasta au rezolvat problema seminarului. Se înșeală amarnic, căci la prima verificare rămîn descoperiți. Am preferat să ne îndreptăm atenția spre facultățile cu caracter neumanistic, unde discuția examinator-examinat beneficiază de șanse reduse de echivoc. Desigur, ideal ar fi ca în cele două ore de seminar să fie antrenați în aprofundarea temelor de seminar toți studenții. Folosind examinarea orală, este puțin probabil să se poată realiza acest lucru. O metodă folosită cu rezultate bune (nu acordăm calificativul suprem și vom argumenta de ce) este cea întrebuințată, de exemplu, de asistentul ALEXANDRU SOARE, de la Facultatea de geologie tehnică a I.P.G.G. La seminariile acestui tînăr cadru didactic (ca și la alte seminarii, de altfel) controlul însușirii materiei de către studenți se face prin rezolvări de probleme, în scris, în cadrul celor două ore. În acest timp conducătorul de seminar verifică corectitudinea cu care aplică studenții cele învățate la curs și acasă. Totuși, nici această metodă nu prezintă maximă eficacitate. „Avem cel puțin siguranța că jumătate din grupă lucrează, iar — în cazul cel mai nefericit — cealaltă jumătate copiază", ne mărturisea lector A. Băjan de la A.S.E.

Nu ne-am propus să facem o analiză a seminariilor în sine, ci a participării, în primul rînd, intelectuale a studenților la aceste forme de învățămînt. Aspectele prezentate din ultima bancă sînt edificatoare. Cine se ocupă în continuare de „struți"?

Ion LAURIAN

IAȘI :

„S-AU ȚINUT MAI MULTE ATENEE", DAR ȘI CU UN CONȚINUT DE IDEI... ATENUAT

PORNIND DE LA PREMISE...

Despre ateneele studențești, ca formă specifică de organizare a activităților de informare și dezbatere a celor mai interesante și mai stringente probleme din toate domeniile vieții social-politice, științifice și cultural-artistice, s-a scris și s-a vorbit mult. Fructificînd activitatea desfășurată în acest domeniu pe perioada anului precedent, raportul prezentat la ultima plenară a Consiliului U.A.S.R sintetiza, la capitolul respectiv, toate problemele necesare a sta în centrul atenției organelor de asociație pentru reorganizarea și impulsionarea ateneelor studențești în actualul an universitar.

Pornind de la asemenea premise, am inițiat, acum, în plină desfășurare a acestui semestru, o cercetare „pe teren" asupra activității ateneelor studențești. Locul nostru de investigare — Centrul universitar Iași ; cu atît mai mult cu cît în cursul anului trecut aici au fost întreprinse în această direcție unele acțiuni interesante, cu larg ecou în rîndurile studenților, despre care am avut și noi prilejul să relatăm la timpul oportun...

UN PROGRAM POLIVALENT

Într-adevăr, realitatea ne-a demonstrat că tradiția bună continuă și la Iași (cel puțin atît cît am putut descoperi noi filonul acestei tradiții...). Proba cea mai elocventă ne-a oferit-o ateneul studențesc de la Institutul politehnic local — una dintre realizările meritorii ale consiliului U.A.S. respectiv.

Discuția avută cu **Ovidiu Alexandrescu**, șeful comisiei politico-ideologice a acestui consiliu, ne-a relevat grija specială care s-a acordat încă de la bun început întocmirii judicioase a programului de activitate pe anul în curs, conceput în opt cicluri tematice, dintre care cîteva („Orientări actuale în proiecție", „Misiunea inginerului în societate", „Noutăți tehnice pe plan mondial") legate strîns de specialitatea și preocupările studenților politehniști.

Urmărirea insistentă a îndeplinirii planului tematic propus a determinat ca pînă în prezent ateneul studențesc să înscrie deja în „palmaresul" său unele manifestări care au captat interesul larg al participanților. Printre acestea se cuvin menționate : seara de întrebări și răspunsuri avînd drept subiect „Realizările moderne în proiectarea întreprinderilor din industria ușoară" (desfășurată sub conducerea unui specialist în domeniul respectiv și bogat ilustrată cu proiecții la epidiascop), dezbaterea privind „Curente și tendințe noi în artele plastice" (realizată cu concursul unor profesori și studenți de la Facultatea de arte plastice), turul orașului Iași avînd drept obiectiv cunoașterea îndeaproape a unor monumente istorice și muzee de artă din localitate (acțiune la care a fost solicitat sprijinul unor ghizi recrutați din rîndurile studenților) ș.a. Alături de acestea, o mențiune aparte merită inițierea seriei de întîlniri și discuții cu o seamă de cadre didactice din institut, întoarse recent de la specializările efectuate în diverse țări ale lumii. (Întîmplarea a făcut să călătoresc spre București cu unul dintre inginerii respectivi, șeful de lucrări Gheorghe Mărmureanu, invitat de studenții-constructori din Capitală tocmai pentru o asemenea întîlnire).

Dintre celelalte acțiuni prevăzute în programul pe anul în curs ne permitem să cităm, anticipîndu-le în același timp : „Figuri de mari ingineri constructori", „Estetica în creația inginerească : arta și construcțiile în secolul XX", „Relația între matematică și științele tehnice" „Etica profesională", „Misticismul — plagă socială", „Igiena muncii intelectuale", „Contribuții ieșene la sportul național de performanță" etc.

Mai puțin reprezentativ ni s-a părut tocmai ciclul de probleme politice, ideologice și filozofice, care, în ciuda importanței și ponderii recunoscute, se rezumă în cazul de față la... informările politice lunare și dezbaterile din anii de studiu pe marginea documentelor Congresului al X-lea al P.C.R. Aceasta ținînd însă de situația generală existentă în Centrul universitar Iași, asupra unor atari constatări ne propunem a reveni în finalul considerațiilor noastre...

UNIVERSITATEA EXCLUDE DIVERSITATEA ?

Întrebarea ne-a fost cauzată de discuțiile cu unii dintre reprezentanții consiliului U.A.S. pe Universitate, printre care și studenții Ilie Denilov (vicepreședinte) și Melania Popa (membră în comitetul de coordonare a ateneului studențesc). Deși, teoretic, interlocutorii au respins ca neavenită o asemenea întrebare, practic n-au făcut altceva decît să sporească și mai mult nedumerirea. La solicitarea reporterului, amîndoi au scos din mape cîte un exemplar al programului ateneului — unul dactilografiat, altul scris de mînă, cu titlul atît de sigur : **Planul tematic al ateneului studențesc pe semestrul I al anului universitar 1969—1970.**

La observațiile noastre concrete în legătură cu „lacunele" unui astfel de plan, raportat mai ales la cerințele actuale și la posibilitățile reale pe care le oferă universitatea ieșeană în organizarea unor manifestări cu profundă rezonanță în rîndurile studenților, răspunsul a sunat franc : „Acest plan a fost întocmit de vechiul consiliu și noi nu i-am putut aduce pînă acum amendamente..." Așadar, un „document" imuabil, consemnînd conferințe despre Anton Pann, Gh. Asachi, omul paleolitic și arta sa, etc. Sîntem, precum se vede, în plină actualitate.

„VINA ESTE A MEA"...

La sediul consiliului U.A.S. al Institutului agronomic, față în față cu unele cadre de asociație, printre care și vicepreședintele Lică Ștefan. Conversația se încheagă anevoie, pe un teren care refuză parcă să fie fertil. E și firesc : e greu să discuți despre ceva care **nu există**, așa cum se întîmplă cu ateneul studențesc de aici. Nu există și gata ! De ce nu există ? Da, despre aceasta se mai poate discuta...

— Eu sînt nou în această muncă, ne mărturisește vicepreședintele consiliului U.A.S. pe institut. Totuși, vina principală pentru neglijarea ateneului este a mea, întrucît, deși știam ce am de făcut, am tot amînat de azi pe mîine.

Cu toate acestea, aflăm că unele măsuri în această privință au fost deja întreprinse. Așa este bunăoară înființarea comitetului de conducere al ateneului, compus din 11 studenți. La întrebarea dacă studenții respectivi știu că fac parte dintr-un asemenea comitet, am fost asigurați că da. Totuși, planul ateneului l-a întocmit vicepreședintele singur. Solicitînd acest plan, interlocutorul nostru a scos din buzunar, oarecum jenat, o „țidulă prăpădită", respectiv „ciorna" a ceea ce urma să devină în curînd, după toate intențiile, programul ateneului studențesc de la Agronomie...

...La Conservator n-am putut da nici măcar de o singură urmă a unui astfel de program, fie chiar și în ciornă, deși ni s-a spus că trebuie să existe pe undeva, pe la nu știu ce comitet. Astfel încît, președintele consiliului A. S. pe institut, studentul Emilian Sasu, s-a văzut nevoit a cita din memorie... o acțiune desfășurată sub egida ateneului studențesc. Se pare că altele nici n-au mai existat pînă la data respectivă, întrucît „toți cei din consiliu sîntem noi în muncă și nu prea am știut stabili cadrul ateneului"... În sfîrșit, vorba președintelui : „Lipsa mea de experiență este prea mare ca să-mi pot permite să dau verdicte"...

O ÎNTREBARE PE MAI MULTE ADRESE

Unul dintre interlocutori își recunoștea — după cum am văzut — vina pentru faptul că ateneul studențesc a fost lăsat pînă acum „în părăginire". Dar să fie el, oare, singurul răspunzător pentru o asemenea stare de lucruri ?

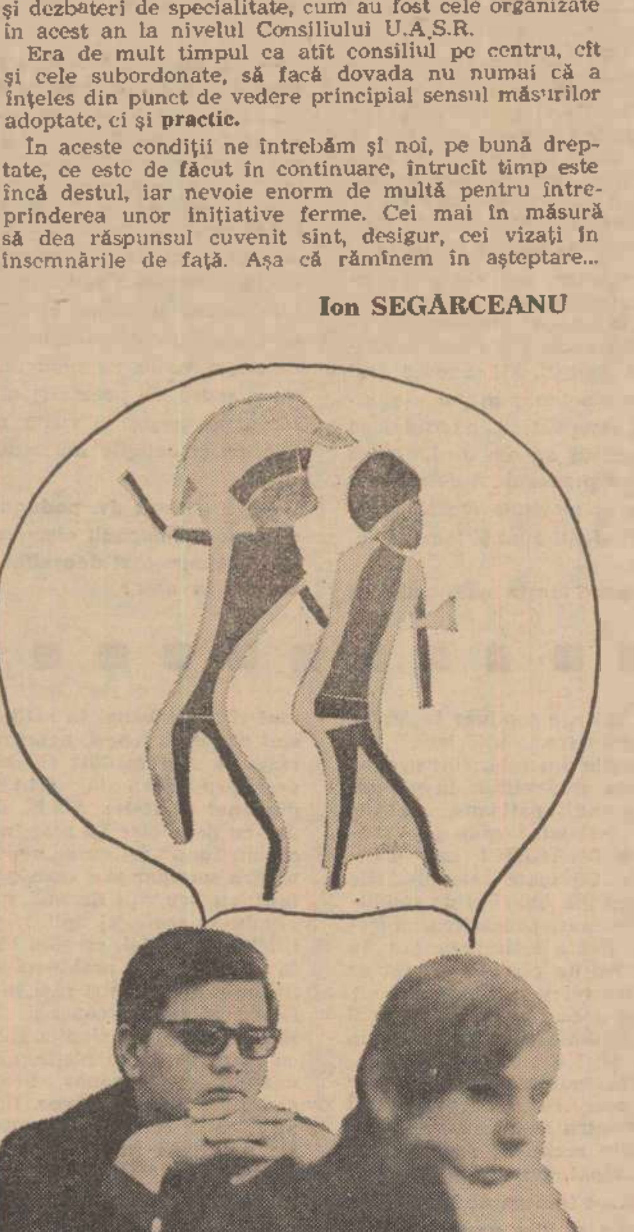
Ceea ce ne-a surprins îndeosebi, discutînd cu o serie de activiști A.S. de la institute și centrul universitar, este lipsa de înțelegere clară a profilului ateneului studențesc. Această lipsă a generat fie tendința de unilateralitate în alcătuirea programului, fie concepția eclectică de a include automat în acest program tot ceea ce se întreprinde în institute și facultăți în virtutea sarcinilor curente ale asociațiilor studențești. Nu întîmplător într-un institut cineva ne-a spus că aici „s-au ținut mai multe atenee", enumerîndu-ne o seară de dans, o adunare generală etc. Nu întîmplător, de asemenea, mulți au apreciat că este suficient a rezuma capitolul manifestărilor politico-ideologice la informările politice lunare și la actualele dezbateri din anii de studiu.

Vina nu trebuie aruncată, credem, pe „flexibilitatea" unor instrucțiuni, așa cum s-a invocat la consiliul U.A.S pe centrul universitar, ci pe modul de interpretare a lor de către unele cadre de asociație și mai ales pe slabul interes în fructificarea unor instructaje și dezbateri de specialitate, cum au fost cele organizate în acest an la nivelul Consiliului U.A.S.R.

Era de mult timpul ca atît consiliul pe centru, cît și cele subordonate, să facă dovada nu numai că a înțeles din punct de vedere principial sensul măsurilor adoptate, ci și **practic.**

În aceste condiții ne întrebăm și noi, pe bună dreptate, ce este de făcut în continuare, întrucît timp este încă destul, iar nevoie enorm de multă pentru întreprinderea unor inițiative ferme. Cei mai în măsură să dea răspunsul cuvenit sînt, desigur, cei vizați în însemnările de față. Așa că rămînem în așteptare...

Ion SEGĂRCEANU

Ce ți-e și cu omul ăsta paleolitic...

Jurnal

34

RALEA

Desen de SILVAN

Pe la rarele recepții la care participam într-o vreme își făcea apariția, tîrziu și întîmplător, un personaj absent, dezabuzat, cu o gură cinică de consumator de țigări și om obișnuit să asculte interzis pe alții, cu numele de Ralea. Îi citisem cărțile, opere ale unor meditații lungi, pline de citate, produs al unui neaderent, jurnalier și călător ironic, dedat la proze fine și la artă subtilă. Căutam să confrunt omul cu portretul făcut de Călinescu, plin de maliție secretă și chiar de o răutate nedisimulată. Marele „călău" literar spunea despre colegul său că e un amator de artă, un fabricator de idei prudente, angajîndu-se numai după pronunțarea sentențelor definitive. Ralea ar fi făcut lungi plimbări ideologice și ar fi fost un mușchetar al criticii, zbătîndu-se între fraze aforistice pe care astăzi, la citare nu le-ar semna decît Tudor Mușatescu. Aforistica ieșanului nu ar fi fost decît un fel de produs à la Fontenelle în care exista și o frenezie ideologică. Opera ? Opera, zicea Călinescu, nu e decît un taifas infinit, plin de franțuzisme în care se ilustra un filozof oral de provincie, strălucind de cacofonii prețioase. Cît privește ideile literare, ele erau pentru Ralea un fel de patinoar pe care acesta ar fi alunecat, nu fără stil. Cînd scria Memorialele sale atît de gustate nu ar fi făcut decît să sugă din Barrès și Taine, luînd adică instantaneu temperatura morală a locului vizitat, augmentînd totul cu peisaje bine alcătuite și extrăgînd stafide livrești din alții. Rezultatul era niște planșe impresioniste și acolo unde cu adevărat existau idei, ele formau, o, ironie nimicitoare, o indimenticabilă guașă ! Final, criticul era pus la zid cu fraza că Ralea se plictisea repede și nu avea capacitatea estetică de a se abstrage într-o operă.

Nu pot să mă pronunț asupra realității, pentru că între mine și acest personaj de salon literar nu a existat realmente nici un fel de intimitate. Omul zîmbea incongruent, manifestînd prudențe vizibile. Trecător am surprins respingeri subtile, refugii orale ce nu permiteau abordarea apropiată. Avea capacitatea de a părea familiar, afabil, dar sugera distanțări pricinuite de neegalități de lecturi și cultură, poate era un încrezut, poate se supraestima, dar oricum, cărțile lui îl îndreptățeau la asemenea atitudini, pentru că erau insolite într-o literatură la vremea aceea destul de incongruentă și plină de atitudini solicitatoare față de oficialități. Paginile lui nu aveau violență, erau undeva neangajante, cu tot izul lor protestatar și mie îmi fac și acum imaginea totală a unui intrigant superior la modul machiavelic admis. În fapt iubea o umanitate căznită pentru care pleda, dar cu care nu avea familiarități. Acest degustător de pictură și muzeu ocult, de saloane pline de șoapte, scrutător de aristocrații disprețuite, pictor de snoave grațioase, ascundea de fapt un timid irascibil, capabil de polemici secrete. Nu se angaja, dar participa la dramele sociale, avea curajul de a aparține celor mai puțin apărați și cît știu, cu îngăduinți, putea să înscrie în cartea performanțelor personale eroisme memorabile.

În totalitate îmi inspira imaginea unui ins discret, deținător de secrete, avea aerul unui diplomat însărcinat cu mari mesaje, cred că pertractările lui, dacă le va fi făcut, erau ele însele alcătuiri literare de mare preț, procese rare, stendhaliene, în care disputa responsabilităților avea aerul unor formidabile pledoarii, îmbrăcînd cauza morală în draperii gigantești. Prototip literar, poate servi încă și astăzi scriitorului ca model de infatuat modest, deținător de arhivistică politică ce trebuie să existe undeva în vreun Jurnal pe care numai vremea ni-l va restitui.

Eugen BARBU

Preambul la finală

Manifestare de prestigiu a vieţii teatrale româneşti, Festivalul naţional de teatru, ediţia 1969, reuneşte în faza finală de la Bucureşti colectivele actoriceşti ale teatrelor din ţară selectate în fazele zonale ale concursului. Înalta ţinută a desfăşurării competiţionale a dat îmbucurătoarea convingere în maturitatea profesională actoricească, dar mai ales ne-a făcut martorii unei defilări de forţe creatoare, antrenînd în efortul lor generaţii şi stiluri. În contextul general al vieţii culturale româneşti, momentul are desigur semnificaţii care se desprind de simpla desfăşurare spectaculară. Prezenţa Festivalului înseamnă însăşi prezenţa teatrului românesc, o prezenţă care înregistrează e etapă istorică de evoluţie. Scena Festivalului, fie că a fost la Braşov, Cluj, Craiova sau Bucureşti a surprins pulsul real al fenomenului dramatic românesc asupra căruia ne vom opri şi noi numai pentru a-i descifra coordonatele.

Revelaţia fazelor preliminare a fost fără îndoială larga audienţă a piesei istorice *Apocrifă sau fidelă realităţii istorice, ea exprimă nu numai o preferinţă de modalitate, ci şi o necesitate de exprimare artistică acordată pe dimensiunea timpului nostru.*

Piesa istorică — a dovedit-o Festivalul — domină scena românească contemporană, cunoscînd realizări ale căror virtuţi amintesc de drama istorică naţională clasică. „Săptămîna patimilor" *a lui Paul Anghel sau* „Viteazul" *aceluiaşi autor, dau istoriei un sens contemporan, fascinant prin patosul dimensionării la scară naţională a unor trăsături caracteriologice cu funcţii simbolice răsfrînte asupra întregii noastre naţiuni.*

Inscriindu-se în aceeaşi arie problematică, aceea de a defini o spiritualitate şi de a stabili o conjunctură social-politică, cealaltă dominantă a dramaturgiei naţionale relevată de Festival este „piesa-dezbatere" cu variantele ei tehnice. *Baranga, Lovinescu, Mirodan, Mazilu ilustrează genul şi-i impun atenţiei publice. Afişul multor teatre din concurs s-a susţinut prin* „Travesti", „Al patrulea anotimp", „Transplantarea inimii necunoscute", „Tandreţe şi abjecţie". *Politica demistificării prin actul dramatic, blamarea unor practici incompatibile cu ţinuta morală a vremurilor noastre, s-au concretizat şi fac vogă. Se justifică astfel milenara definiţie a teatrului ca factor moralizator.*

Fie şi numai pentru limpezirea acestor direcţii, Festivalul ar fi însemnat un minunat prilej de stabilire a climatului teatral actual. Însă se pare că sîntem martorii unui moment fără precedent în istoria teatrului nostru. S-a verificat în sfîrşit o credinţă care nu mai aştepta decît desfăşurarea de amploare la care am asistat: avem o valoroasă dramaturgie naţională contemporană şi forţele actoriceşti care s-o transmită şi a căror activitate va trebui să devină mai sistematic programatică. Avem, cu alte cuvinte, un teatru românesc contemporan. Spre dezamăgirea cîtorva pedanţi teoreticieni şi reformatori de ocazie.

Festivalul naţional de teatru, *a cărui fază finală o urmărim la redactarea acestor rînduri, necesită abia după ultima lăsare de cortină comentariile de rigoare. Preambulul nostru s-a vrut o introducere de circumstanţă la discuţiile care vor urma.*

Ionuţ NICULESCU

„Festivalul" pe scurt

Săgetătorul *de Ion Omescu, în regia Soranei Coroamă, de la Teatrul Naţional din Iaşi.*

Un spectacol în care sugerarea unei atmosfere poliţiste, prin lungi tăceri şi strigăte motivate rafinat psihologic, se străduieşte să ne forţeze indulgenţa cu o îndrăzneală derutantă spre calificativul foarte bine.

★

Manevrele *de Deak Tamas în regia lui Yannis Veakis.*

O şarjă antirăzboinică şi antidictatorială la Teatrul de revistă şi comedie „Ion Vasilescu". Jenante intenţii suprabrechtiene.

★

Scrisoarea a IV-a *de Eminescu, în interpretarea lui V. Prisăcaru de la Teatrul din Petroşani.*

Nostalgia marilor texte neconsolată întru totul de interpretare.

★

Menestrel la curtile dorului. *Recital de muzică folk — cum stă scris în program — pe marginea unor texte din Arghezi, I. Barbu, Blaga, Goga şi Bănuţă, al actorului Tudor Gheorghe de la Naţionalul din Craiova. Cel mai românesc spectacol. A eclipsat prin valoarea sa deosebită piesele istorice aflate în concurs. Bravo, Craiova!*

★

Visul *de D.R. Popescu; de fapt un excelent recital al actriţei Silvia Ghelan de la Teatrul Naţional din Cluj.*

★

Cronica personală a lui Laonic. *Teatrul Tineretului din Piatra Neamţ. Victimă a unui egoism legitim caracteristic începuturilor marilor regizori, Magda Bordeianu încearcă să dea viaţa unui „cadavru în vid" pe care autorul P.C. Chitic s-a jenat cu încăpăţînare să-l îngroape în sertarul său intim.*

Mi-a plăcut coroana mortuară depusă la sfîrşit de către familia autorului la picioarele interpreţilor epuizaţi.

★

Absenţa, *de Iosif Naghiu, la Teatrul Giuleşti, în regia lui Dinu Cernescu.*

Spectacol echilibrat care caută să impună cu seriozitate publicului, un scriitor matur căruia nu i se pot reproşa decît consonanţe din Mihail Sebastian.

★

Croitorii cei mari din Valahia, *de Al. Popescu, în regia lui Dan Nasta, la Teatrul din Sibiu.*

Spectacol inegal, din toate punctele de vedere. Actorii inimoşi şi cuviincioşi. Realizarea ciudată a părţii a doua deserveşte, în adevăratul sens al cuvîntului, textul. Abuzul de artificii este contraindicat la montarea unei piese scrise pentru a sublinia virtuţile etice şi estetice ale poporului. Prea multe panglici şi zorzoane pentru un regizor bărbat.

M. N. BASARAB

Horia Bernea sau extinderea cadrului pictural

Propunîndu-şi investigarea noilor configuraţii ale realităţii contemporane, pictura lui Horia Bernea încearcă să răspundă acelor „presiuni imagistice" exercitate asupra omului de către civilizaţia modernă bazată pe proliferarea vizualului, fenomen „înregistrat estetic" azi în toate domeniile artistice. Răspunsul său nu are ambiţia unor explicaţii logice şi coerente ale acestor relaţii.

El se afirmă ca un „constat" determinat de complexul dihotomic raţional-iraţional în măsura în care extrasele din volumul imaginilor cotidiene sînt stăpînite lucid şi extinse spre imprevizibilul delirului. Această dublă perspectivă care determină gîndirea picturală a lui Horia

Bernea îl plasează pe acesta în domeniul „picturii culte" şi-i conferă artei sale o vastă arie de înţelegere picturală a realităţii.

Transferarea celor „extrase" din realitatea cotidiană (graficele, de pildă) în sfera picturii determină o schimbare semantică fundamentală. Anulîndu-li-se funcţia de informaţie sintetică ele se încarcă transpuse pe pînză de o fascinaţie stranie, accentuată de funcţia simbolică pe care o preiau acum. Detaşarea fragmentelor dintr-o realitate şi mutarea lor într-alta în care vor opera cu un alt cod creează o stare de tensiune capabilă să ofere acestor ansambluri simbolice funcţia unificatoare de unit.

Această tensiune este profund convertită de Horia Bernea în semn pictural prin intermediul construcţiilor sale picturale centrate de un motiv formal ce sugerează acumulări şi desfăşurări energetice extinse spre marginile tablourilor, formulînd astfel aşa-zisele „construcţii în afară" frecvente în compoziţiile sale. Această expansiune armonică definindu-se ca un principiu estetic conducător în pictura lui Horia Bernea îşi augmentează valoarea prin încorporarea tensiunii care subîntinde şi susţine compunerea elementelor expresive.

La puţini ani de la debutul său, tînărul pictor se autocaracterizează prin tablourile sale drept unul din cele mai autentice talente ale picturii contemporane româneşti, a cărei „eventuală extindere" o aşteptăm şi o dorim.

Viorel HAROSSA

Războiul domniţelor

Nu bănuiam că filmul lui Calotescu va fi destinat controverselor. Între cronica teoretic „pro" a maestrului Suchianu şi cea practic „contra" a lui Gelu Ionescu publicul ar putea simţi nevoia de dileme. Nu e cazul. Deseori sincera înţelegere a decanului de vîrstă al cronicarilor de film creionează cu generozitate un posibil film pe care însă, autorul respectiv n-a fost capabil să ni-l dea. Un film de aventuri, ba chiar un film istoric? Aceasta a fost poate intenţia regizorului N-am văzut însă nici măcar acel film despre „curaj" şi „bărbăţie" pe care ni-l promiteau fluturaşii lipiţi prin troleibuze, doar dacă bărbăţie nu înseamnă insistenţele unor eroi primprejurul domniţelor, în timp ce afară plouă cu săgeţi. Nu, hotărît, filmul nu are implicaţiile unei opere ce s-ar putea numi „istorice", nici în atmosferă nici în punctarea unor permanenţe. Schema bătrînei nuvele cu „Sobieţchi şi românii" a fost despuiată de întreaga sa gravitate, ca şi de umorul ei, i s-au denaturat valorile de simbol al dîrzeniei legitime a unui popor mic care stă neîmblînzit de strajă întru apărarea integrităţii sale. Cum? Prin calchierea unor poncifuri de circulaţie în filmul de aventuri cu pretext istoric, a unor momente pretins dramatice, dar flagrant artificiale — trimeterea în solie în tabăra prinţului a unei fete frumoase, „decorarea" ei cu mătăsuri şi bijuterii, răpirea de către răzeşi a „ţiitoarei" prinţului, dragostea ţărăncii cu căpitanul, care ba e, ba nu e trădător, amururile răzeşului jucat de Herescu cu „prinţesa" şi alte asemenea nemaipomenite întîmplări de operetă.

Am văzut „Războiul domniţelor" într-o sală de la căminul politehniştilor bucureşteni unde publicul sublinia cu reacţii vocale, poate neacademice, dar sincere, toate şabloanele declarate şi vulgarităţile subtile mai mult sau mai puţin străvezii din ţesătura filmului. Păcat că realizatorii n-au răspunse invitaţiei studenţilor la un dialog... au pierdut o bună ocazie de a vedea cum este „admirat" travaliul lor.

Tratat fără gravitate, deci nedreptăţit, scenariul — sau mai bine zis posibilul scenariu — a devenit în Eastman color un vodevil, un film de capă şi spadă, care nu-şi revendică în mod necesar legitimitatea, girul istoric, un fel de „Serbări galante" de un gust, însă, îndoielnic. Sigur că publicului îi plac filme de aventuri, exaltînd curajul, iubirea de ţară, virtuţile general umane. Dar nu putem accepta să se facă asemenea filme pe seama istoriei noastre, a unor momente autentice sau legendare care ne-au încîntat copilăria fără minimul respect faţă de înseşi aceste momente. Din spiritualitatea şi specificitatea acelei comunităţi de răzeşi moldoveni, despre care ne-au vorbit cu admiraţie şi sfinţenie Negruzzi sau Sadoveanu n-au mai rămas decît cîteva imagini de artizanat; principiile idealizate ale virtuţii umane — care constituie substanţa acestor genuri de film — s-au demonetizat în locuri comune, în şabloane imagistice lozincarde, romantismul şi tuşa lirică s-au înecat în praful stîrnit de un război la urma urmelor cam ridicol.

Nu în acest mod ne facem datoria faţă de valorile perene ale unei istorii seculare; depreciem azi subiecte care, cîndva, au să fie trecute în statistici la rubrica „s-au realizat". Dar cum?

E. PATRICHE

Nimic despre fizică, totul despre muzică şi încă ceva...

Evident, *„Prim planul"* este una dintre cele mai izbutite emisiuni ale micului ecran. În timp ce tot mai des sîntem sufocaţi de dizertaţii fie ele declarate sau mascate sub forma unui dialog care nu este altceva decît tot două dizertaţii rostite alternativ, emisiunea de care aminteam ne dezvăluie ades faţete mai puţin cunoscute, dar cu atît mai interesante, ale unor personalităţi marcante din diferite domenii de activitate Aşa s-a întîmplat şi în jumătatea de oră rezervată academicianului Şerban Ţiţeica, reputatul nostru fizician. Autointitulîndu-se, cu modestie, meloman, prestigiosul om de ştiinţă a dovedit că ştie să asculte cu egală competenţă muzica moleculelor, imperceptibilă pentru profani, dar şi muzica sunetelor, asupra căreia are o largă viziune de ansamblu de la Bach sau Bethoven pînă la „inaccesibilii" (pentru unii) Webern sau Alban Berg. În privinţa acestora din urmă, a muzicii lor, profesorul Ţiţeica arată precis că lipsa de înţelegere, ermetismul sînt noţiuni generate de comoditatea cu care ne-am obişnuit să ascultăm muzica. Ne-am convins cu acest prilej (pentru a cîta oară?) că marile spirite nu se pot apropia decît de marea artă. Cîţi dintre dv., dragi colegi, care vă plîngeţi de lipsa timpului liber, vă petreceţi măcar o oră zilnic ascultînd muzică simfonică sau de operă, nemai vorbind de a descifra la pian partituri de Enescu, aşa cum ne mărturisea că obişnuieşte acad. Ţiţeica. Dar merg mai departe şi mă întreb cîţi studenţi de la Conservator cunosc muzica în intimitatea ei aşa cum o cunoaşte eroul prim planului amintit. Pentru ceea ce a dovedit cu prilejul acestei emisiuni, pentru optimismul ce ni l-a inoculat în acea seară văzînd că oamenii nu se pot îndepărta de adevărata artă, de adevărata muzică, să-i mulţumim cu toţii lui Şerban Ţiţeica.

Cristian MIHĂILESCU

SINTAGME

Actori multidimensionali în spectacole unidimensionate:

Virgil Ogăşanu în **„Strigoii"** de Ibsen şi **Florin Piersic** în **„Idiotul"** de Dostoievski.

Alexandru Lungu, **Altceva decît umbra şi şapte poeme din Ora 25**, E.P.L., cu **post-scriptum-ul** autorului.

Un poet al interegnurilor pierdute şi necunoscute

Jacques Lassaigne, **Pictori pe care i-am cunoscut**, Cuvînt înainte şi traducere de Radu Varia, Editura Meridiane, Biblioteca de artă.

Critică biografică şi biografia critică despre cîteva reforme şi personalităţi din pictura contemporană.

Expoziţia **„Ziua Forţelor Armate ale Republicii Socialiste România"**, Sala Casei Centrale a Armatei.

Cuprinde şi o expoziţie de **grafică creată în timpul războiului antifascist de artişti care au luptat pe front.**

Sevastiţa Stan, **Expoziţie de pictură**, sala Bibliotecii Centrale Universitare, Calea Victoriei 88.

Teme clasice într-un univers impersonal.

Alexandru Diculescu, **Expoziţie de pictură**, holul sălii de spectacole a Casei Centrale a Armatei.

Flori aliniate cu penelul

Laurence Sterne, **Viaţa şi opiniile lui Tristram Shandy gentleman**, E.L.U., 1969; traducere, prefaţă şi note de Mihai Miroiu şi Mihai Spăriosu.

Aparţinînd secolului luminilor, Tristram Shandy poate fi revendicat, nu numai grafologic, de avangarda secolului 20.

Henry James, **Portretul unei doamne**, E.L.U. traducere şi postfaţă de Ileana Cazan.

Pînză aparent detaşată, dincolo de care pot privi şi bărbaţii.

Rath — Végh Istvan, **Istoria culturală a prostiei omeneşti**, Editura ştiinţifică, ilustraţii de Florin Pucă.

Nimic altceva mai savant.

Sculptorul **Nică Petre**, a cărui primă expoziţie personală a avut loc în 1969, excelent primită de public şi presă, prezintă la Sala Dalles această **Cariatidă (Linistea)**, în Expoziţia de pictură şi sculptură a oraşului Bucureşti, deschisă recent.

BUCUREȘTIUL UNIVERSITA

Facerea lumii, seria a doua

(Urmare din pagina 1)

tor, cortină... Brusc, imaginația, inhibată de efortul memoriei, pare a se opri. O ezitare dramatică, fruntea se înalță, căutînd, suspens... și studentul rostește: „pisică". O fată adaugă, stimulată: „rîs", altcineva completează: „oaspeți".

Sînt oaspete al anului I Actorie de la I.A.T.C., la cursul de actorie al maestrului George Dem. Loghin. Și, ceea ce mi se părea un joc de boboci se dezvăluie cu încetul o încercare grea, o luptă cu memoria; cuvintele se acumulează în proporții înspăimîntătoare pentru un profan, glumele din sală, reacțiile hazlii la nuanțele hamletiene împrumutate unor vorbe atît de prozaice ca „măgar" sau „țoi" încetează. Să-ți amintești 30, 35 de cuvinte mi se pare o performanță, chiar dacă ultimul mohican, Geo Costiniu — al cărui talent evident aveam să-l intuiesc mai tîrziu — ratează victoria în lupta cu sine însuși. Dar maestrul nu e mulțumit. „Sînteți sub record și asta pentru că nu ați fost atenți". Parcă mă simt și eu vinovat.

Sub ochiul atent al profesorului se succed scene de pantomimă, mai mult sau mai puțin studiate. O fată „mănîncă" o portocală fără să convingă pe nimeni. „Parcă ai mîncat un cartof". Așa, cu o glumă, două, se învață meseria, se modelează în lut viitorii actori. Și este o muncă dură, istovitoare, încăpățînată, deși profesorul nu poartă în mînă legendarul bici al regizorului total. Dar, sub aparenta sa răbdare de a „nu întrerupe pe orator" stimulează pasiunea și imaginația, accentuează contururi, alungă stridențe. Și dacă, din cei 20 de băieți și fete adunați în această după-amiază ploioasă într-o sală îngustă de la etajul II al I.A.T.C.-ului mulți vor reuși, cîndva, să „facă" pentru noi, pe scenă, o lume întreagă, n-o să știm niciodată cum au ajuns aici și o să-i admirăm ca pe niște magicieni. **(E. PATRICHE)**

După-amiază calmă la Chimie

O antilegătură necesară. Joi după masă la Facultatea de chimie există cîte ceva din toate: prelegeri, laborator, studiu în bibliotecă și din toate se scurge joi puțin calm, puțină degajare de plictis, puțină liniște inertă. La bibliotecă 12 fete + 1. Atît. Sînt mai meticuloase. Cred că în intervalul de notație din registrul cititorilor zilei, de la 47 la 83, semnează doar 3 băieți.

Deși se spune că e o după-amiază calmă, între două cereri de cărți nu se poate face abuz de discuție. Mai ales cînd interlocutorul răspunde parcă dintr-o lume de vis, a celor 19 ani petrecuți printre rafturile bibliotecilor Universității, după ce începi să crezi că întrebarea, șoptită în sanctuarul celor 25 000 de volume, s-a lipit, zadarnică, undeva pe coperți.

47—53. Cititorii activi sînt în anii I, II. În anul III, cel mai dinamic, mai dificil, unii se bazează mai mult pe inteligență decît pe studiu și informare. O dată, un grup de trei studenți, realmente dotați, au rămas repetenți și, de rușine, s-au transferat. Anul IV, „platoul fără griji", îi pune în fața specializării și cred că ne putem despărți.

54. Un student din V își terminase diploma și trebuia s-o prezinte profesorului. L-am întrebat dacă a cercetat colecția revistei „Analytical chemistry". Nici n-o cunoștea. A luat munca de la capăt și și-a refăcut complet lucrarea cu puțin înaintea ajunului decisiv.

56, 55. Cîndva, în bibliotecă la Filologie i-am prevăzut unei studente, convins de o intuiție ce nu m-a înșelat, o carieră didactică strălucită. M-a întîmpinat cu zîmbetul celui ce nu crede că poate izbuti prin propriile forțe. După trei luni am aflat că deși numai în anul III, fusese numită preparatoare.

57—62. În cinci ani de chimie o studentă abia a reușit să completeze coloanele primei pagini a fișei de bibliotecă. Și după aceea a devenit asistentă la noi.

63—75. O altă studentă nu știa „să citească". Am observat. Era înciudată. Cîte ore înveți zilnic? De dimineața pînă seara. Dar profesorii n-o scoteau din 5 și 6. Se chinuise vreo trei ani să primească bursă. I-am arătat **cum** să citească și totul a devenit altfel.

75—79. În 1950 biblioteca facultății era o sală cu cîteva bănci. Cine nu avea loc se ghemuia pe scări.

80. Avem cititori de la Politehnică, Farmacie, I.P.G.G. Unul, de la Fizică, a absolvit vara trecută, s-a prezentat cu repartizarea la Fabrica de mase plastice și a fost refuzat. La Ministerul Învățămîntului eroarea s-a dres. A fost trimis asistent la facultate.

81, 82. Nu sînt grafolog. O fostă laborantă, devenită studentă, scandalizase cu scrisul ei neglijent, ilizibil, atît de inaccesibil încît își stricase niște prietenii. Am avut răbdare s-o rog să se autocontroleze, să exerseze. Credeți? A căpătat un scris elegant, potolit, firesc. A devenit alt caracter.

83. Am studii de psihologie. Îmi place să constat că biblioteca este locul unor subtile investiții de spirit, al unor relații ce au fluența gîndurilor și concentrația aurului pur. **(G. RUTA).**
(Foto 1)

Paralele inegale într-o discuție olimpică

La I.E.F.S. cursurile se termină la orele 15,00. Deci, la ora descinderii noastre în institut, sălile de curs și seminar erau goale, sălile de antrenament de asemenea.

Numai la rectorat, în sala de consiliu, într-o atmosferă mai caldă decît cea de afară, rector, decani, șefii de catedră, reprezentanții C.A.S. din institut în plină ședință de analiză. Se analiza activitatea cercurilor științifice și de îndrumare a acestora de către cadrele didactice, iar la punctul 2 al ordinei de zi: sesiunea. Mai urma ca la punctul 3 să se tragă concluziile. Am luat loc și ne-am încadrat în atmosferă.

Au fost discutate „cu sportivitate" pe rînd cele 16 cercuri științifice din institut, s-au semnalat o serie de deficiențe ce mai persistă încă în desfășurarea activității acestor cercuri. Cu bune cuvinte de laudă s-au evidențiat rezultatele obținute în decursul semestrului ce se apropie de sfîrșit. S-au făcut propuneri concrete de îmbunătățire a activității. Remarcîndu-se interesul ce l-au trezit proiecțiile de filme însoțite de expuneri ale unor specialiști s-a propus continuarea unor astfel de inițiative. S-a preconizat, de asemenea, necesitatea schimbului de experiență între cercuri. Subliniindu-se faptul că activitatea cercurilor științifice este o activitate în desfășurarea căreia asociația trebuie să-și aducă contribuția, tovarășul rector Leon Teodorescu apelează la reprezentanții-studenți, să sprijine, alături de îndrumătorii de cercuri, cu mai multă seriozitate, munca depusă în domeniul cercetării. S-a propus premierea studenților care s-au remarcat prin rezultatele obținute în munca din cadrul cercurilor științifice, de asemenea, reținerea primelor trei-patru lucrări prezentate la sesiunea cercurilor științifice care au fost premiate și multiplicarea lor.

Ținîndu-se cont de condițiile speciale de promovare a unor examene de specialitate (schi, patinaj etc.), s-au discutat datele la care urmează să se dea acestea și planificarea cît mai judicioasă a timpului din sesiune.

O discuție despre urgentarea reparării unei bare de la paralelele inegale, de pildă, nici n-ar fi putut lipsi dintre problemele ce au fost discutate. Într-atît era de serioasă, de preocupată atmosfera în care evolua deliberarea! **(JEANA GHEORGHIU)** *(Foto 2)*

Nimic despre muzică!

Un seminar de filozofie la anul I, Facultatea de compoziție-muzicologie, secția Profesori de muzică, grupele 3—4, sub conducerea asistentului Gheorghe Filip.

Cum s-a mai observat, indiferent că un astfel de seminar are loc la București sau Iași, la Conservator sau la o facultate de chimie industrială, dimineața ori după-amiază, evenimentele urmează cam o singură regulă. Se începe în mare liniște și se încheie domol, domol. Fetele stau oarecum în rîndurile din față, băieții consecvent în ultimul rînd, într-un anonimat solidar și, undeva, într-un colț, meditează la cine știe ce un singuratec.

S-a discutat despre relația dintre mase și personalități în istorie. Dumitru Valentina, Traian Doru Murgu, Gheorghe Hadwig și alți cîțiva au fost tentați, pornind de la un text al lui Plehanov, să clarifice, în 30 de minute, lucruri extrem de dificile, de care generații întregi de gînditori s-au apropiat cu ezitări, avînd la dispoziție și biblioteci de filozofie și estetică, hotărît mai bine puse la punct decît cea a Conservatorului.

E paradoxal, dacă nu cumva există un alt cuvînt mai sever pentru a numi o astfel de stare de lucruri, că biblioteca Conservatorului nu poate oferi studenților bibliografia minimală pentru o pregătire estetică și filozofică adecvată.

Dacă amintim că la această întîlnire prezența a fost rezonabilă, în ciuda vremii mînioase, că foarte mulți își procuraseră textele în discuție din alte biblioteci, că sfioșenia anului I ascunde mai multe ambiții decît s-ar putea crede, socotim că sînt suficiente argumente pentru a se căuta cauzele melancoliei de joi, 11 decembrie 1969, orele 17,00 din sala seminarului de filozofie a grupelor 3—4, în alte părți decît în voința de bine a studenților.

Cum puteți presupune, ca și în alți ani, de altfel, lecția a trecut prin cîteva puncte fixe, cunoscute în toate băncile universitare: Napoleon, Licurg și nasul Cleopatrei. Fiindcă tot eram la Conservator am întrevăzut un punct de schimb pentru acest accident al istoriei, care a fost nasul Cleopatrei, bunăoară Verdi și rostul operelor sale din tinerețe în revoluțiile Italiei.

Dacă amintim acest amănunt o facem pentru că ne punem problema cît de firesc este ca o lecție de filozofie să nu-și sensibilizeze existența altfel la Conservator decît, să zicem, la Politehnică.

Observația aceasta ne-a fost sugerată de prof. **Dragoș Tănăsescu**, într-un dialog la care a avut amabilitatea să participe. Domnia-sa mărturisește credința că un muzician nu poate ajunge la o interpretare de mare emoție, nu poate spera să fie considerat un creator fără o concepție filozofică și estetică bine articulată.

Profesorul Tănăsescu se întreabă în ce măsură corpul didactic la disciplinele ce servesc — se spune — indirect pregătirii studentului de la Conservator trebuie să aibă cunoștințe de muzică, de estetica și filozofia acestei arte. Dacă nu cumva e cazul să se reflecte în programa analitică a acestor discipline ideea că în fapt ele nu sînt atît de indirecte și altceva devin ele aici, decît în alte domenii ale învățămîntului superior. **(TUDOR OCTAVIAN)** *(Foto 3)*

Dezbateri fără... economie

Ca oaspete inspirat al studenților economiști, mărturisesc neputința de a mă hotărî dintr-o dată pentru una ori alta din cele trei acțiuni care se desfășurau paralel în după-amiaza vizitei noastre. Mi se păreau egal de interesante și dezbaterea studenților din anul al V-lea, și lucrările cercului științific studențesc de finanțe și credit, și ședința de lucru a colectivului redacțional al revistei „Forum Academiae". Cum omniprezența era imposibilă, am optat pentru cea dintîi activitate.

Așadar, iată-mă participant la adunarea studenților din ultimul an de la Facultatea de economie generală. Întîmplarea face ca adunarea să aibă loc în cocheta sală a clubului institutului, amenajată cu gust, parcă anume pentru a favoriza atmosfera de discuții, de confruntări colegiale de păreri, de schimburi de idei. Orînduiți pe scaunele laterale — studenții și studentele anului respectiv, îmbrăcați decent, cu chipuri concentrate. Mai spre capătul sălii, lîngă fereastră, închizînd evantaiul celor prezenți — prof. univ. dr. **Nicolae Ivanciu**, șeful catedrei de Istoria doctrinelor economice, invitatul celor 30 de virtuali economiști. Tema pusă în dezbatere: „Sensul și semnificațiile noțiunii de societate socialistă multilateral dezvoltată, în lumina documentelor Congresului al X-lea al P.C.R.".

Referatul prezentat de studentul Mircea Ciumara, colegul nostru de la „Forum Academiae", la obiect și bine documentat, cu o seamă de aspecte și exemplificări revelatoare, are menirea de a incita și mai mult la discuții. Rînd pe rînd, se înscriu la cuvînt Adrian Minculescu, Vasile Roșu, Ilie Grădinaru, Gheorghe Moraru, Cezara Ludoșanu ș.a. În intervențiile lor, bogate în referiri bibliografice, în argumentări oferite de societatea noastră socialistă, se întrevede spiritul de seriozitate în abordarea problemelor și buna pregătire de specialitate.

La sfîrșitul dezbaterilor, am solicitat părerea tovarășului profesor Nicolae Ivanciu cu privire la activitatea respectivă. „Atît discuțiile pe marginea referatului — ne-a spus domnia-sa — cît și întrebările formulate au dovedit maturitate în gîndire, interes pentru pătrunderea în esența fenomenelor, pentru aprofundarea tezelor și aprecierilor cuprinse în documentele partidului nostru. Neîndoielnic că, desfășurată în acest spirit, dezbaterea a fost utilă, ea atingîndu-și pe deplin scopurile". „Nu trebuie uitat — aprecia la rîndul său studentul Adrian Minculescu, secretarul biroului de an — că pentru noi, studenții economiști, asemenea teme sînt vitale, ele ținînd nemijlocit de viitoarea noastră profesiune. Fiecare dintre colegi își dă seama că nu poate fi un bun practician dacă nu este temeinic înarmat cu cunoștințele teoretice de specialitate, cu principiile de bază ale politicii economice a partidului și statului nostru. Or, pentru noi, cei ce ne aflăm în pragul absolvirii, activitatea practică bate puternic la ușă și nu ne este indiferent cît de pregătiți pășim în această activitate. De aceea, în dezbaterea unor probleme ca cele implicate de tema de astăzi nu putem aplica principiul... economiei de timp ori de vocabular...".

Am dori să consemnăm în revista noastră cît mai multe asemenea dezbateri și activități reușite... **(ION SEGĂRCEANU)** *(Foto 4)*

Un grup de studenți economiști pregătesc o seară de poezie

Poate din cauze meteorologice

Institutul de arte plastice „N. Grigorescu", orele 16,30. Ce „noutăți" poate oferi la această oră lacustră? Prelegeri puține: de psihologie, istoria artei, filozofie și foarte multe săli goale, fără viață. Institutul e dominat de cenușiul liniștii nocturne, aici unde te vei aștepta „să vezi" sonoritatea culorilor.

Intri la cursul de istoria artei, profesor Corina Nicolescu. Vei auzi următoarele cuvinte: **„Ion Andreescu are preferință pentru păduri... Ne-a lăsat o serie întreagă de peisagii superbe... S-a preocupat de peisajul românesc și de lumea țără-**
nească, amărită,
mare decît Grigo
și mai personal, f
a rămas un realis
diate" de **cinci** s
vizitator așezat
mese și uproxim
ciene.

De ce atît de
mult prea firească
de ploaie. Poate
poate din alte cau
zele cînd, după
fără profesoară —
artă?

Așa se va și în
trei vor cere invo
sus, dar și pentru
primitoare ca o sa
timpul — nu-i aș
lier este insuficien
proiectelor mult
toria artelor, ce n
bibliografic ajun
patru studenți vor
pentru dialogul c
rescu, Andreescu
țeleg, grupul ple
lierul de tapiseri
lor trei Penelope
pînzei și nu al id
tapiseria de la ins
interior cu **tapițe**
vei întîlni la o p
logic munca grea
piserie. Dacă vezi
mele cu urzeala s-
pahare cu coniac.
metaforă permisă
optat pentru tapis
ria artei! Și apoi,
cînd termenul de

Iar dacă te vor
să știi că-ți vor r
Vieții studențești
mulțumit. **(M. N.**

Dăm T.C.M.-u

Cititorului neav
numărul 41 din
„Din absență în a
Facultății T.C.M., a
zentă la lucrările
rilor științifice s
mentul ireal cu ca
tă absență — act
rilor.

Întîmplarea a f
de la orele 16—1
desfășoare una di
fiind adeptul prin
— sau invers", am
cului cu spirit c
fost peste aștepta
mul:

1. Dispozitiv pe

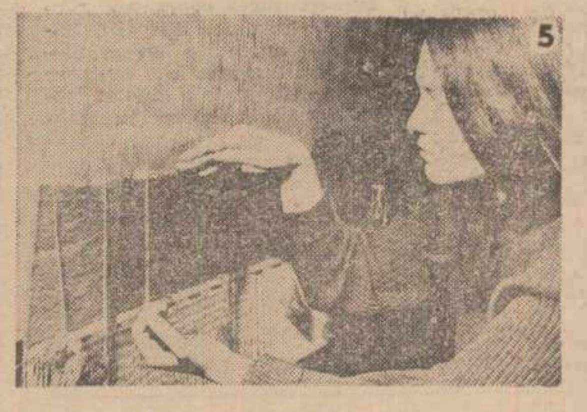

Să ne ierte studen
rile lor și obiect
cerberul de la poa
ror dispoziții, inte
într-o facultate. În
le necesare pentru
să nu se mai repet
fotograf

...NTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DE JOI

...red că este mai
...eescu e mai izolat
...ul impresionist. El
... acestea sînt „au-
... student, de tine,
...cele **douăsprezece**
... de scaune iones-

...nţi, e o întrebare
...astă oră invadată
...elor de decembrie,
...tanţă au însă cau-
...oţi merge cu sau
... — la Muzeul de

... cei şase studenţi,
... motivului de mai
... în atelierele mai
...proape goală. Apoi
... lucrărilor de ate-
...enul de predare a
... decît cursul de is-
...uplinit şi printr-o
... Ceilalţi trei sau
...fesoara la muzeu,
...lui Aman, Grigo-
... mări însă, te în-
... Vei intra în ate-
...devotamentul ace-
...tat pentru ţesutul
... la muzeu. Pentru
...pentru nu ştiu care
... sala atelierului le
..., pregătind psiho-
...eaptă: propria ta-
...joc alături de ra-
...apără şi cafele ori
... cele trei graţii —
...nţă artistică — au
...tru cursul de isto-
...sipească ele timpul,
... atît de aproape.
... la ce revistă eşti,
... da, de la **Scînteia**
...ur, te vei declara
(Foto 5)

... i se cuvine

... să-i spunem că în
... 1969, în articolul
...ceam critici severe
...ptul că n-a fost pre-
... Naţionale a cercu-
...it şi pentru argu-
...ă-şi justifice aceas-
...ă în cadrul cercu-

...mai în această joi,
...inţific T.C.M. să-şi
... sale de lucru. Ne-
...na caldă, alta rece
... văd" lucrările cer-
...ie să recunosc: a
... ar privi progra-

...rea forţelor de aş-

...işti, dar între chipu-
...rafic s-a interpolat
... virtutea nu ştiu că-
...ul unui fotoreporter
...ă se vor lua măsuri-
... o asemenea situaţie
...em spre amintire —
...lui cerber.*

chiere pe baza principiului electromagnetic; 2. O bibliografie lărgită pentru proiectul de matriţe (anul IV, sem. II); 3. Fabricarea sculelor — film tehnic; 4. „Focul viu" — un serial al cărui scop este acela de a face cunoscute tradiţiile româneşti în ştiinţă şi tehnică; 5. Noutăţi ştiinţifice; şi-ar da seama de marea diversitate a acestuia, al cărui scop (propus şi în bună parte realizat) este acela de a atrage un număr cît mai mare de studenţi în general şi din anii mici în special, în activitatea ştiinţifică.

Nu tot atît de perfectă a fost însă prezentarea primei lucrări în care ne aşteptam să recu- (studentul Feinstein din anul V), cu atît mai mult cu cît lucrarea este legată de o teză de doctorat. După 50 de minute de prezentare a unor metode şi dispozitive — unele de mult cunoscute — care se găsesc în reviste sau chiar în manuale, autorul „a găsit răgazul să explice" în numai 5 minute ideea şi cîteva probleme primare care se ridică în legătură cu lucrarea.

Trebuie să facem cîteva remarci şi asupra modului de organizare a activităţii ştiinţifice, în general în cadrul căreia nu numai că s-au urmat instrucţiunile existente în acest sens, dar şi-a făcut loc din plin şi **iniţiativa**. Ceea ce, să recunoaştem, se întîmplă mai rar. Astfel, în cadrul cercului există mai multe sectoare de activitate: cercetare, fişier bibliografic, filme, expoziţii, noutăţi, excursii şi popularizare. Că acestea nu există doar pe hîrtie s-a văzut şi din programul şedinţei de cerc. În cadrul programului de cercetare există o grupă de teme (27) prioritare şi o altă grupă (26) secundare, toate fiind pînă în prezent solicitate de către cei 68 de membri ai cercului. Cîteva dintre acestea sînt legate direct de teze de doctorat sau de cercetări de catedră efectuate pe bază de contracte.

Încheind trebuie să facem o precizare: articolul n-a venit decît să confirme că cel puţin într-unul din cercurile ştiinţifice din Facultatea T.C.M. există o activitate susţinută. Trebuie să dăm, deci, ceea ce se cuvine cercului şi animatorului său, şeful de lucrări Aurel Brăgaru. **(VIRGIL SIMION)** *(Foto 6)*

Nu vă alarmaţi: documentele sînt în siguranţă!

La 16,30 pătrund în incinta Institutului agronomic. Portarul lipsă (îl văzusem, de altfel, în apropierea staţiei de tramvai).

Primul drum în mod firesc la sediul asociaţiei. Nimeni. Caut o femeie de serviciu (la ghişeul „Informaţii" era... linişte) pentru ca măcar ea să închidă sediul. Nu reuşesc.

Aflu în schimb, dintr-un afiş, că **Cercul de pedologie** are, începînd de la ora 16, şedinţă. Intru. Întuneric. 30—40 de membri ai cercului privesc imaginile unui diafilm şi ascultă explicaţiile ing. dr. Sandu Gheorghe de la I.C.I.F.P. la tema „Ameliorarea solurilor saline şi alcaline". Pentru a nu-i deranja, n-aştept să se aprindă lumina şi părăsesc după cinci minute laboratorul, înainte ca studenţii Negoiţă M. şi Jianu L. din anul IV Agro să-şi susţină referatul „Solurile aluviale".

Mă-ndrept spre căminul-bloc 6 şi-mi pregătesc legitimaţia. Nu era nevoie. Nea Matei Alexandru, portarul, era plecat după apă. Urc la etajul I şi cer permisiunea, la camera 62, să intru. Rădulescu Aurică şi Tudor Cristian, ambii în IV Veterinară, învăţau de zor la Parazitologie. A doua zi aveau lucrare de control. Mă scuz, şi-ncerc... lîngă, adică la 63. Pantazi Nicolaie, acelaşi an, aceeaşi preocupare. Închid uşa după mine şi bat la 64. Ionescu Vasile şi Anghel Corneliu, colegi cu cei trei, făceau acelaşi lucru. Dau să ies. Blocadă... Locatarii din 62 şi 63, la care s-adaugă rapid şi cei din 64, contra mea. Motivul? „Ce-are revista cu... veterinarii?". Explic: nimic! „Atenţiile" de care se bucură unii dintre colegi se datoresc purtărilor lor. Scap uşor cu promisiunea să scriu de bine.

Mă-ntorc la sediul C.U.A.S. Linişte, pustiu şi... vraişte. Drept încuietori la dulapuri sînt folosite scaunele, altfel uşile stau larg deschise. Încerc din nou să găsesc o femeie de serviciu. Acelaşi rezultat avut cu două ore mai devreme. Mă gîndesc s-ajut în vreun fel tovarăşii din conducerea asociaţiei. Ideea salvatoare îmi vine la timp: documentele de organizaţie sînt mai în siguranţă într-unul din birourile redacţiei noastre decît aici. De aceea iau cu mine carnete A.S., cărţi de evidenţă, carnete cu taloane (în alb) de mutare, invitaţii la reuniuni (tot în alb), dosarul „Corespondenţă cu rectorat", tabelele cu toţi studenţii născuţi în intervalul 4 martie 1947 — 3 martie 1951, adică atît — şi nimic mai mult, numai cît încăpea în mapă. Am regretat nespus faptul că maşina pusă la dispoziţia fotoreporterului nu ajunsese încă, pentru ca sprijinul acordat să fi fost mai consistent, întrucît portbagajul putea cuprinde, cred, tot ce se găsea în cele două dulapuri. Ies din clădirea institutului şi las bilet pentru Emil: „Aşteptat pînă la 18,30. Plecat. Te rog fotografiază cele două dulapuri vraişte de la asociaţie. Merçi".

După o oră, portarul facilitează cu promptitudine fotoreporterului intrarea în institut şi astfel aveţi în imagine cele două „seifuri". **(ION NOVAC)** *(Foto 7)*

Arhitectura: semnalul nostru critic a fost recepţionat

Ajungînd sub ferestrele Institutului de arhitectură am avut satisfacţia de a vedea că, în sfîrşit, „carnavalul pe sticlă" dispărea, făcîndu-ni-se dovadă că atît critica noastră din numărul trecut, cît şi alte observaţii de acelaşi gen, au avut darul să-i convingă pe studenţii acestui institut (şi nu numai pe ei) că o asemenea reclamă nu de e deloc propice pentru frumoasa reputaţie pe care o au printre colegii lor bucureşteni. Găsind de cuviinţă că e mai binevenit un dialog „fotografic" la distanţă, pentru a nu-i sustrage de la această îndeletnicire purificatoare am trecut mai departe. *(Foto 8)*

A simţi proiectul sau despre implicaţiile sociale şi tehnice ale prepoziţiei „sub"

...Deci, aflat în faţa orarelor de la I.P.G.G., am ales fără ezitare două ore de proiect la anul II subingineri. Din două considerente: 1) subiectul era absolut imediat pentru revista noastră; 2) o vizită de acum cîţiva ani pe dealurile şi văile petrolifere de la Moineşti, Zemeş, Lucăceşti îmi reveni în minte, o dată cu o discuţie aprinsă într-o sondă despre necesitatea imperioasă a profesiei de subingineri în acest domeniu al producţiei.

De la primele contacte cu cadrele didactice şi cu studenţii, dacă n-ar fi fost ad-hoc, aş fi putut crede că vizita mea era aşteptată şi oarecum pregătită. Alături de conducătorul de proiect, asistentul **Gh. Oncescu**, desfăşurarea lucrului concret pentru realizarea temei la „Organe de maşini" — **„Reductor de turaţie"** — era urmărită şi de şeful le lucrări **N. Tatu**, susţinătorul cursului respectiv.

Atenţia specială acordată de cele două cadre didactice avea raţiunile ei: pe de o parte trebuiau efectuate unele sincronizări de ordin iniţiatic între predare şi etapele lucrului la proiect, şi pe de altă parte se cerea învins şocul debutului în această activitate la planşetă. Stadiul avansat al cîtorva se explică şi printr-o familiarizare cu producţia anterioară intrării la facultate, **Filofteia Cremenescu**, de pildă, lucrase cîţiva ani la o întreprindere de extracţie din Mediaş, iar **Gh. David** fusese rectificator timp de 5 ani la uzinele din Tîrgovişte. Chiar şi în asemenea cazuri însă cadrul didactic trebuie să-l ajute pe viitorul subinginer **să simtă** proiectul şi nu ezită s-o facă: şeful de lucrări N. Tatu a şi remarcat dintr-o repede ochire cîteva inadvertenţe în configurarea pe planşă de către fostul maistru sondor de la Zemeş, **Gh. Mocanu**, a reductorului de turaţie. Îndreptările se fac pe loc, cu toate trimiterile necesare la bibliografia şi documentaţia tehnică aflată la îndemînă. Asistentul Gh. Oncescu stăruie cîteva minute asupra unei alte planşe a studentei **Elena Iorga**, care, spre deosebire de mulţi dintre colegii ei, nu are nici în biografia sa nici a familiei vreun antecedent petrolist.

Poate tocmai invitaţia la reflecţie asupra viitorului loc de muncă a acestei prime promoţii de subingineri mă determină să încerc ad-hoc un sondaj în legătură cu condiţia pionieratului acestui tip de specializare într-o profesie care ani îndelungaţi a lipsit din schema producţiei noastre. În ciuda asigurărilor care mi se dau din partea cadrelor didactice privind învingerea dificultăţilor începutului, reţin din discuţiile cu studenţii, chiar cu cei „căliţi" deja în focul producţiei, unele incertitudini privind statutul social şi tehnic al profesiei lor. **Prepoziţia „SUB", care precede nomenclatura specializării lor, reprezintă un punct terminus pe scara realizării lor în profesie, o carte de vizită autoritară, ori semnul unui provizorat?** Oamenii merg la cursuri, se confruntă în seminarii cu cerinţele pătrunderii în universul tehnic, întîrzie ceasuri îndelungi asupra proiectelor dar se gîndesc mai ales la viitoarea lor muncă. Cei mai mulţi dintre ei ştiu ce înseamnă producţie şi opţiunea pentru această **nouă treaptă** în ierarhia ei tehnologică nu a implicat neapărat vizarea unei alte categorii de salarizare. Un motiv în plus pentru ca revista noastră să stăruie şi ea într-o deplină şi complexă configurare a condiţiei profesiei de subingineri din punctul de vedere al pregătirii şi perspectivei oferite după absolvirea cursurilor. *(Foto 9)*

Divertisment de seară: Olimpiada de iarnă pe 16 mm.

Happy-end la Construcţii

Descinzînd la o oră tîrzie a serii în perimetrul de muncă al **Institutului de construcţii** parcă m-am bucurat că ciclul profesional zilnic se încheiase. Am evitat astfel un reproş: „Păi sigur, totdeauna voi cei de la „Viaţa studenţească" veniţi în preajma sesiunii, pe durata acesteia şi mai ales după, la predarea „cheii" rezultatelor, la Construcţii. V-aţi cam obişnuit să credeţi că ceea ce se ridică de-a lungul unui semestru la noi, pe ici pe colo în sesiune începe să se surpe".

Întîlnirea cu cîţiva dintre confraţii de la „Amfion" a fost, aşadar, salvatoare. Ei tocmai încheiaseră o foarte serioasă şedinţă a colectivului de redacţie cu o participare de zile mari: pe lîngă colegiu, o seamă de noi cooptaţi în această muncă, precum şi tovarăşii care-i îndrumă nemijlocit din partea rectoratului şi organizaţiei de partid, a Consiliului U.A.S.

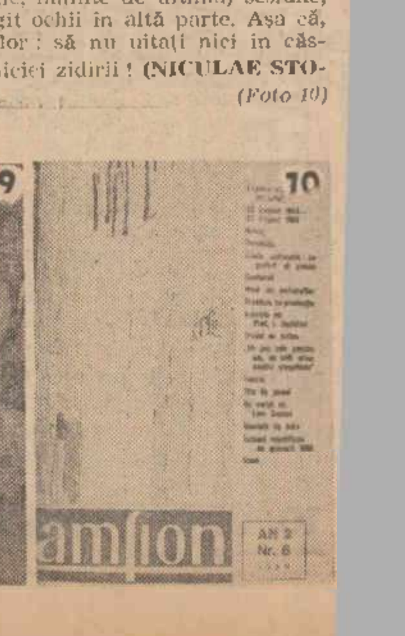
Numărul proaspăt ieşit, mirosind încă a cerneală tipografică, sumarul primului număr pe 1970 pe care redactorul şef, studenta Facultăţii de instalaţii Mariela Zamfirescu, şi unul din colegii săi, între altele frenetic fotoreporter, Mihai Predescu, m-au rugat să-mi arunc ochii, dar mai ales evocarea apariţiei la finele anului trecut a primului „Amfion" m-au făcut încă o dată să trăiesc bucuria inegalabilă pe care ţi-o oferă presa studenţească, nepreţuit cîştig al activităţii obşteşti a studenţilor din ultimul an.

Şi pentru ca happy-end-ul să fie deplin, în timp ce inimoasa mea omoloagă schimba nişte intimităţi cu prietenul său Vasile Minea, Mihai Predescu mi-a şoptit o confidenţă: Ştiţi, Mariela cu Vasile se căsătoresc de Anul Nou! Dar cum la noi toate confidenţele sînt publice (şi publicate), iar în aceste pagini cititorul e obişnuit să găsească şi o confidenţă, nu putem să ne abţinem: Casă de piatră, dragi prieteni de la Construcţii! O facem şi pentru a ieşi din tipicul confesiunilor adesea amare din cadrul rubricii „Confidenţe" care încep de obicei cu „s-au iubit foarte mult, încă de la prima ochiadă în lucrarea scrisă de la admitere, dar iată, după prima (şi uneori mai tragic, înainte de ultima) sesiune, Lui sau Ei i-au fugit ochii în altă parte. Aşa că, bravo Constructorilor: să nu uitaţi nici în căsnicie normele trainiciei zidirii! **(NICULAE STOIAN)** *(Foto 10)*

La sfîrşitul lunii trecute, Casa ziariştilor a fost gazda unei mese rotunde organizate pe această temă. Participanţii — reprezentind cercetarea şi proiectarea, industria furnizoare şi cea beneficiară, economia cercetării şi invăţămîntul superior de automatică — au făcut un larg schimb de opinii, uneori controversate, asupra problemelor fundamentale ce stau în prezent în faţa dezvoltării acestei ramuri de vîrf, polifuncţionale, **a industriei. Tocmai de aceea, socotim util să le ridicăm şi în faţa vi torilor „producăto i" sau beneficiari ai automaticii**

Automatica în conexiunile ei actuale

SISTEME AUTOMATE. O mică incursiune în istoria a două decenii a automaticii este necesară. Mai întîi pentru că terminologia legată de **sistemele automate** este foarte bogată. Apoi — şi poate ca o consecinţă a celei dintîi — pentru că nu sînt rare cazurile de confuzie a unui sistem de conducere automată cu un sistem de comandă centralizată (ca un exemplu). Şi, în sfîrşit — dar poate cel mai important — pentru că istoria dezvoltării ştiinţei şi tehnicii este aceeaşi peste tot (chiar dacă mai redusă pe scara duratei): în timp ce unii au 20 de ani, noi avem 10, pe alocuri mai mult, pe alocuri mai puţin. Deceniul al V-lea poate fi numit şi deceniul **ciberneticii,** ştiinţa care creează o teorie unitară — avînd în centrul ei două noţiuni: **informaţie** şi **feedback** (reacţie, retroacţiune) — pentru toate sistemele din natură (pur tehnice, biologice, umane sau complexe), a căror desfăşurare cuprinde etapele: **un obiectiv propus** (spre realizare) conştient sau nu; **o acţiune** (I) asupra sistemului, al cărui scop este realizarea obiectivului propus; o informaţie despre **răspunsul** sistemului la acţiune **(obiectivul** efectiv **realizat); acţiunea răspunsului (acţiune inversă, retroacţiune, feedback)** asupra unui „element de comparaţie" **a obiectivului propus** cu **obiectivul realizat:** sesizarea diferenţei de către „comparator" şi o **nouă acţiune directă** (II), al cărui scop este conducerea sistemului spre obiectivul propus. (Vezi fig. 1). Din necesitatea ca prelucrarea informaţiei (selectare, comanda transportului ei, traducerea ei, calcule logice şi matematice etc.) să se facă rapid, corect, sigur şi cu economie de muncă intelectuală s-a înlocuit **omul,** a cărui sarcină era **să regleze** funcţionarea sistemului condus (în exemplul dat maşina unealtă), printr-un **sistem tehnic — regulator** — care, împreună cu sistemul condus, formează ceea ce se numeşte **sistem de reglare automată** sau, mai scurt, **sistem automat.** Astfel, **automatica** nu este decît **transpunerea în practică** a unei ştiinţe **— cibernetica.** Evident, această transpunere în practică nu trebuie înţeleasă ca un **practicism.** Problemele pe care le ridică spre rezolvare nu sînt puţine: metode de cunoaştere a funcţionării sistemelor conduse (se spune **identificarea sistemelor),** pentru a le putea „prinde" în **bucla de reglare; studiul stabilităţii** sistemelor automate — o problemă specifică buclelor de reglare; **sinteza regulatoarelor** şi cercetării în domeniile tehnice care oferă componentele necesare producerii lor — electronica, fluidica; studiul **traductoarelor** şi al **elementelor de execuţie** care traduc o **„acţiune" continuă într-o informaţie** într-o **acţiune fizică.** În prezent teoria sistemelor automate se dezvoltă — în sensul apropierii cît mai fidele de funcţionarea reală — prin studierea pe lîngă sistemele liniare şi a altor categorii: **cele neliniare,** al căror răspuns la o acţiune variază după o lege neliniară; **cele adaptive,** care îşi reglează în funcţie de răspunsul la ieşire nu numai valoarea acţiunii de la intrare, dar şi structura lor; **cele instruibile şi autoinstruibile,** care din compararea cuplurilor succesive de reglare (acţiune-răspuns) pot să înveţe în sensul de a reuşi să recunoască drumul cel mai scurt pentru conducerea sistemului la răspunsul propus. De asemenea, în sensul creşterii complexităţii sistemelor de reglare (în prezent formate din zeci şi sute de bucle) şi al vitezei de răspuns, se trece la utilizarea pe scară din ce în ce mai largă a calculatoarelor electronice. În acest domeniu larg al teoriei sistemelor de reglare automată, cercetările care se fac la noi în ţară — fie în cadrul Academiei Republicii Socialiste România, fie pe lîngă catedrele universitare — se situează foarte aproape de ceea ce se cheamă vîrful piramidei mondiale. Fără îndoială că în această direcţie trebuie întocmite programe prioritare care să conducă cercetările teoretice spre domeniile în care există posibilităţi de aplicare practică, ţinîndu-se cont în acelaşi timp şi de diviziunea ştiinţifică şi tehnologică mondială. Un exemplu de program prioritar bine gîndit este acela privind **dotarea cu echipamente moderne de calcul şi prelucrarea datelor** întocmit pentru perioada 1967—1975, care îmbină posibilităţile de cercetare proprii cu cele oferite de diviziunea internaţională a muncii.

AUTOMATICA INDUSTRIALĂ. Teoria sistemelor automate reprezintă doar primul pas al cunoaşterii în automatică. Al doilea — pasul necesar — îl constituie implementarea în practica industrială a acestor cunoştinţe şi constituirea ca atare a unei noi discipline tehnice: **automatica industrială.** În cele aproape două decenii de existenţă, aceasta a căpătat o extindere şi o profunzime atît de mare încît este imposibil s-o cuprinzi. Practic nu există domeniu din industrie în care să nu fi pătruns. În unele a produs chiar multiple revoluţii. Dacă ne referim la maşinile unelte, **prima revoluţie** a constat în **introducerea maşinilor cu comandă după program [1]), a doua** — în unele ţări în curs de desfăşurare, în altele abia la început — constă în trecerea la producţia de **maşini-unelte cu comandă numerică [2]).** În aceste condiţii ar fi mult mai interesant de semnalat cîteva caracteristici globale ale acestei noi ramuri.

● În prezent se manifestă **tendinţa de trecere de la automatizarea simplă** (a unor maşini sau instalaţii tehnologice) **la automatizarea complexă** care **să** cuprindă linii întregi de fabricaţie sau chiar întreprinderea în întregime. Mai mult, se tinde chiar spre o **automatizare integrală** (a proceselor tehnologice cu procesele economice aferente — inseparabile din punct de vedere al interacţiunilor dintre ele). Acest lucru devine posibil o dată cu utilizarea unor **sisteme de calcul (calculatoare de proces** — care după cum le arată numele conduc procesele tehnologice — cuplate la **calculatoare de gestiune** — care prelucrează datele economice aferente). În momentul de faţă în industria noastră există cîteva linii tehnologice cu automatizare complexă, în marea majoritate procurate din import. De asemenea există şi cîteva calculatoare de proces care conduc funcţionarea unor linii tehnologice deosebit de complexe. Eforturile prezente tind spre asimilarea treptată a unor astfel de instalaţii şi **fără** îndoială că strategia adoptată — aceea de a cere firmelor furnizoare străine să utilizeze părţi din echipamente pe care industria noastră le poate furniza — ne este favorabilă cîştigării unor noi experinţe în acest domeniu. În ceea ce priveşte calculatoarele de proces, se preconizează şi la noi construirea acestora.

● O altă problemă, cu mari implicaţii economice, este **influenţa automaticii asupra competitivităţii unor produse sau instalaţiii industriale.** În prezent, o instalaţie tehnologică, chiar simplă, nu se mai vinde ca atare, ci însoţită de instalaţia corespunzătoare de automatizare. De multe ori ultima constituie criteriul principal de decizie, căci siguranţa în funcţionare şi creşterea calităţii este de multe ori mai necesară decît un spor de producţie. Mai mult, automatica, în calitatea ei de tehnică de vîrf, a început să „biciuiască" celelalte tehnici, care cu puţin timp înainte ajunseseră la un grad temporar de saturaţie în evoluţia lor. Consecinţa este o interacţiune reciprocă a dezvoltării automaticii şi a tehnologiei în diversele ramuri, care o dată contopite într-o instalaţie tehnologică devin „inseparabile" (în sens deosebit de larg). Tendinţa de creştere a costului instalaţiei de automatizare în investiţia tehnologică globală rezultă şi din următoarea statistică mondială bazată pe extrapolarea evoluţiei din anii 1965—1968.

(În procente)

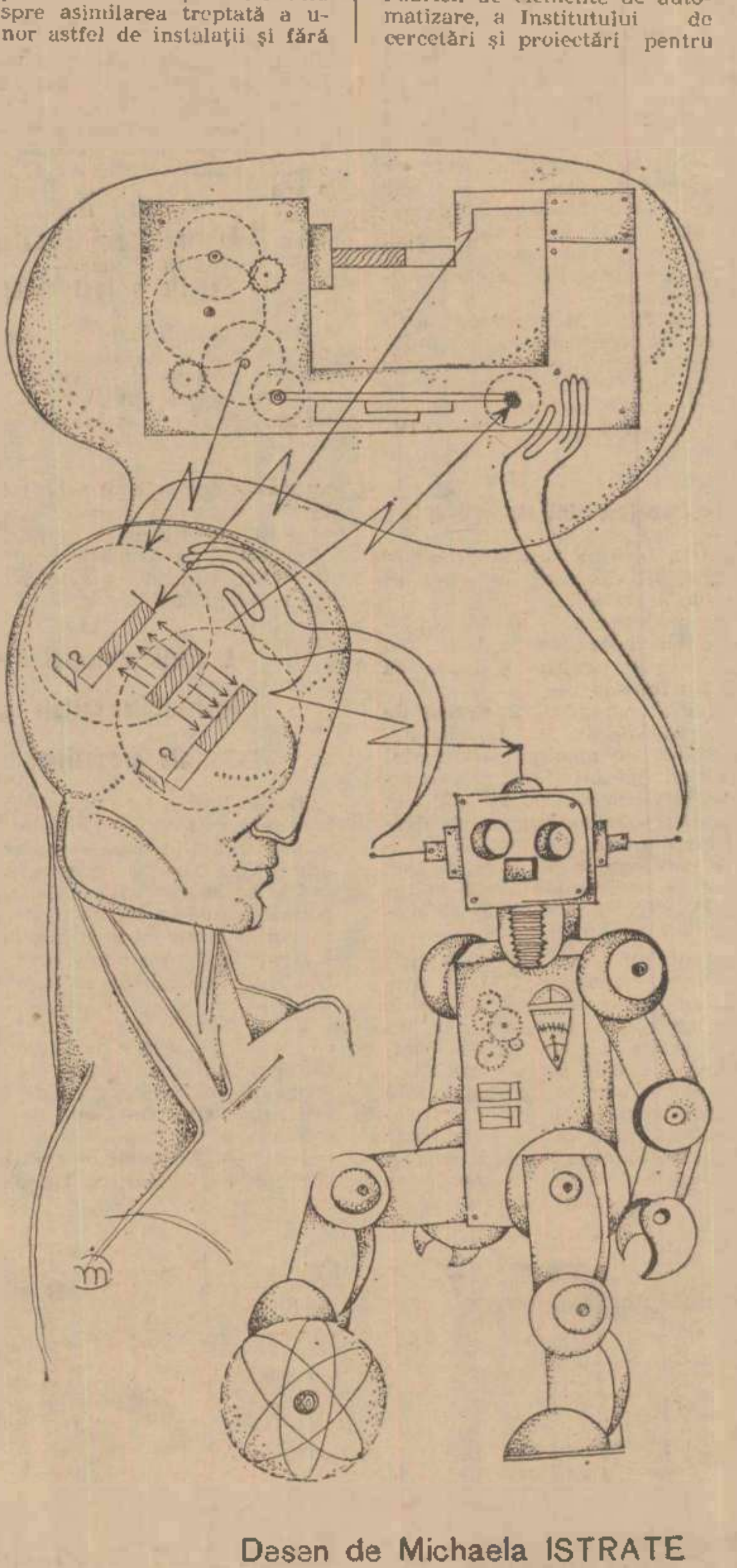
	1965	1970	1975
— Industria chimică şi petrochimică	10	13	15
— Industria energetică	4	6	8
— Industria siderurgică	7	11	15
— Industria cimentului	5	7,5	11

La aceasta nu există decît o singură concluzie. Industria de automatizare — ca furnizoare pentru celelalte industrii, ca ramură tînără, deci insuficient dezvoltată — trebuie să aibă un indice de dezvoltare superior. Concretizarea practică a acestei concluzii în ţara noastră a fost construirea Institutului de proiectări pentru automatizare, a Institutului de cercetări electronice, a Fabricii de elemente de automatizare, a Institutului de cercetări şi proiectări pentru utilaje şi echipamente de calcul, care precede construirea viitoarei fabrici de calculatoare.

● O altă problemă căreia automatica trebuie să-i facă în prezent faţă este tendinţa contrară: **diversificare-standardizare.** Pe de o parte, diversificarea este cerută de utilizarea tot mai largă şi cu pretenţii de maximă eficienţă a automaticii. Standardizarea este impusă însă de necesităţi de cost, de montaj şi — cel mai important — de întreţinere. În prezent, stadiul de rezolvare a acestei probleme este similar cu cel din construcţii: clădiri făcute din panouri prefabricate. Pentru viitorul apropiat, o dată cu punerea în largă fabricaţie a circuitelor integrate (şi la noi vor exista preocupări susţinute în această direcţie în viitorul cincinal) se va trece la „construirea clădirilor din apartamente prefabricate".

● **În sfîrşit, o problemă care se ridică absolut în toate ţările este legată de pregătirea cadrelor necesare. Aici sînt de discutat două aspecte: unul cantitativ (numeric) şi altul calitativ. Dacă ne referim la primul, plecînd de la statisticile făcute de diferite organizaţii în care se arată că este necesar un inginer automatist pentru o investiţie de 500.000 de dolari — adică aproximativ pentru o investiţie de 10 milioane lei — ajungem la concluzia că, pentru investiţia suplimentară de 12 miliarde lei în automatizare pentru perioada 1971—1975, rezultă un necesar de 1200 ingineri automatişti. Aceleaşi statistici indică drept triplu numărul de cadre cu pregătire medie necesare — adică 3600. Prima cifră poate fi acoperită de actuala Facultate de automatică din Institutul politehnic Bucureşti şi de secţiile existente în alte institute. Pentru acoperirea celei de a doua nu există însă nici o bază asigurată: Facultatea de automatică nu şi-a dezvoltat încă un învăţămînt de subingineri, iar cursurile de calificare ce se fac în cadrul ministerelor nu rezolvă problema nici calitativ şi nici numeric.** În ceea ce priveşte aspectul calitativ al pregătirii cadrelor, statisticile mondiale demonstrează — iar în cadrul mesei rotunde s-a subliniat cu multă tărie — că este necesară diversificarea cadrelor cu pregătire superioară pentru început cel puţin în două domenii: întreţinerea şi exploatarea instalaţiilor de automatizare pe de o parte, cercetare, proiectare şi producţie de echipamente de automatizare pe de altă parte.

Virgil SIMION

Desen de Michaela ISTRATE

---

[1]) Programul nu este altceva decît „obiectivul propus" sub formă fizică, care este permanent comparat cu obiectivul ce se realizează.

[2]) La aceste maşini „obiectivul propus" este înmagazinat sub formă de informaţie numerică în memoria unui mic calculator. În acest caz obiectivul propus poate fi de o mare complexitate, căci nu mai este necesară urmărirea lui fizică printr-un palpator ca în cazul precedent.

Forța și chezășia împlinirilor noastre

(Urmare din pagina 1)

Poate mai mult ca oriunde, aici pregătirea și cunoașterea sînt condiții fundamentale ale acțiunii practice, ale **succesului deplin al acțiunii.** În acest spirit, Plenara desfășurată în aceste zile a formulat cerința informării operative și multilaterale a tuturor cadrelor de conducere prin organizarea unui program de discutare și studiere a problemelor noi pe care le ridică conducerea activității economice și sociale. Firește, aceasta este calea pe care, ulterior, se pot valorifica și aplica **cu eficiență** și **cu perspectivă** capacitățile constructive ale întregului popor strîns unit în jurul partidului.

Făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate reprezintă în cel mai înalt grad un proces de **creație conștientă,** anticipată și programată, cu participarea integrală a poporului, a factorilor subiectivi. În aceste acțiuni sociale de largi proporții, masele de oameni ai muncii își dovedesc cu prisosință rolul și locul pe care îl dețin în calitate de **autor colectiv al creației,** al noii orînduiri social-umane. Teza că oamenii, masele populare sînt veritabilii făuritori ai istoriei nu semnifică numai contribuția lor directă și principală în trecerea de la vechea orînduire la noua orînduire, dar și poziția pe care acestea o au în dezvoltarea ulterioară a noii societăți, în construcția socialistă în țara din care fac parte.

De fapt, abia socialismul înseamnă pentru om stadiul **adevăratei istorii,** al cărei curs coincide pe deplin cu esența și idealul uman; este firesc ca în acest cadru socialmente organizat, poporul să-și aducă un imens aport la desfășurarea obiectivă a istoriei, să sporească participarea efectivă și afectivă a factorului subiectiv la viața societății în ansamblu.

În îndeplinirea marilor idealuri sociale, poporul este condus de partidul de tip nou — Partidul Comunist — și acest fapt asigură perspectiva și reușita acțiunilor comune. Între **autorul colectiv** și **conducătorul colectiv** al creației se realizează în permanență un schimb de energie și pasiune, de idei și soluții. În acest proces, Partidul Comunist, ca detașament de avangardă, ca **instrument de cunoaștere, de decizie și de acțiune** în direcția progresului social, valorifică uriașele potențe creatoare ale poporului, ale maselor pentru care vîrsta, profesia sau naționalitatea sînt criterii subordonate voinței unanime de participare activă și angajată la progresul societății.

În decursul istoriei revoluționare, Partidul Comunist a activizat masele, antrenîndu-le în marile bătălii, reunind forțele umane în vederea continuării unor perspective luminoase, care aveau să confere valoare și sens istoriei înseși. Astfel, Partidul Comunist Român a dobîndit în cei aproape cincizeci de ani de existență și de luptă o uriașă experiență, o imensă vigurozitate, ieșind din fiecare moment revoluționar cu fruntea sus, nefiind învins niciodată. Cui se datorește această **continuitate a victoriei,** a succesului? Desigur nu este vorba de un miracol istoric, nici de o situație accidentală, fără explicație, fără motivație; dimpotrivă, răspunsul este imediat și este dat de istoria vie și dinamică: neîntrerupta legătură cu masele, cu oamenii de diverse categorii sociale, integrați fie în munca de producere a bunurilor materiale, fie în domeniul culturii spirituale. Este **Partidul maselor și pentru mase** — lucru evident din întreaga politică desfășurată în cele mai diferite domenii ale vieții societății. Apărut ca exponent al proletariatului, Partidul Comunist a militat și militează pentru interesele largi și generale ale tuturor oamenilor muncii, în numele unei profunde principialități, într-un spirit altruist, consecvent.

Partidul — ca **factor de inițiativă și de organizare** a noii societăți — îmbină într-o singură ființă **partinitatea** și **obiectivitatea.** A te situa cu consecvență pe pozițiile celei mai progresiste clase sociale a istoriei înseamnă în același timp a fi în concordanță cu rezultatele progresului istoric, efectuînd o muncă continuă de cunoaștere obiectivă a structurilor societății și, pe această bază, de intervenție promptă și eficientă.

Unitatea dintre partid și popor ca **realitate socialistă** presupune un întreg proces de realizare, deoarece nu apare automat, nu se făurește de la sine; creșterea influenței partidului în rîndurile oamenilor muncii este atît o problemă a practicii, cît și o problemă a conștiinței. Ambele aspecte se înfăptuiesc prin preocuparea permanentă a partidului de **atragere a maselor** muncitoare la conducerea vieții sociale: aici este terenul unde se sudează colaborarea între partid și popor, dialogul lor real, aici se descifrează marile comenzi sociale, care transformă atitudinea și mentalitatea omului într-o angajare plenară, în răspunderea personală în fața colectivității. Partidul Comunist nu conduce o masă informă și amorfă, fără personalitate, fără **atribuții și contribuții**; dimpotrivă, **el activează un popor prin el însuși activ, angajat, interesat în făurirea noii societăți.** Poporul însuși — sub directa îndrumare a partidului său — **învață să conducă** societatea, întrezărind perspectiva ei viitoare.

Acestei finalități îi corespunde preocuparea partidului nostru de dezvoltare și perfecționare a democrației socialiste. Astfel, în Raportul la al X-lea Congres al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia cu deplină claritate: **„Partidul a pornit și pornește de la faptul că, în esență, problema dezvoltării democrației socialiste este problema participării active a poporului la conducerea treburilor țării".** Unitatea dintre partid și popor nu rezidă, prin urmare, într-o atitudine pasivă de acceptare a unor hotărîri, a unor idei, ci este un **act de angajare, de aderare prin acțiune conștientă,** la poziția partidului, de asimilare a sarcinilor trasate de partid, transformîndu-le în propriile idealuri ale poporului. Înțelegerea unei hotărîri sau unei indicații elaborate de partid se traduce în mediul maselor prin acțiuni practice în concordanță, ca expresie a adeziunii **de facto** la cuvîntul partidului.

Dar acest drum de la idee la faptă este reversibil, fiind marcat nu numai de realizarea unor idei în practică, dar și de nașterea unor idei, plecînd de la munca directă, de la activitatea practică. Participarea maselor la conducerea treburilor majore ale țării este canalul care captează o imensă **inițiativă colectivă,** o gamă largă de propuneri, de soluții posibile. În același context se înscrie rolul important al **criticii și autocriticii,** nu ca fenomen în sine, ci ca acțiuni cu finalitate precis formulată: aceea de a fi puternice instrumente ale progresului social. De la tribuna Congresului al X-lea se sublinia: **„Noi considerăm că critica constructivă îndreptată împotriva fenomenelor negative, a practicilor străine societății noastre, nu subminează puterea socialistă, nu slăbește bazele noii orînduiri; dimpotrivă, aceasta este o garanție a mersului nostru înainte, a perfecționării continue a conducerii și organizării societății socialiste".**

Critica și autocritica sînt dimensiuni de esență ale „luptei cu inerția", marcînd interesul crescînd al oamenilor pentru muncă și rezultatele ei, evidențiind dezvoltarea spiritului de răspundere civică și de conștiință a datoriei.

Partidul menține contactul neîntrerupt cu masele active prin intermediul **organizațiilor de masă și obștești** — cadrul de manifestare și participare activă a oamenilor muncii. Societatea noastră socialistă înregistrează influența crescîndă a acestor organizații, care cuprind muncitori, țărani, intelectuali, tineri. Ca organizație de masă a clasei muncitoare, a tuturor salariaților — sindicatele contribuie direct la înfăptuirea programului de dezvoltare multilaterală a României socialiste.

Sporește contribuția celorlalte organizații obștești: ale țăranilor cooperatiști, ale femeilor, a tineretului, a cărei parte integrantă este și Uniunea Asociațiilor Studențești — corelînd într-o direcție comună eforturile și pasiunile oamenilor muncii.

Ca expresie a coeziunii societății noastre socialiste, a unității moral-politice a poporului nostru, istoria contemporană a României a înregistrat formarea **Frontului Unității Socialiste,** un organism politic larg reprezentativ, care reunește, sub directa conducere a partidului, toate clasele și păturile sociale fără excepție, indiferent de naționalitate, de profesie.

Prezența sa în viața societății noastre confirmă caracterizarea pe care Congresul al X-lea a făcut-o acestui organism de dată recentă: **„Frontul Unității Socialiste se manifestă ca un adevărat forum național,** în care masele populare își spun liber și deschis părerea asupra mersului construcției socialiste, participă la perfecționarea organizării vieții sociale, la conducerea societății".

Dezbateri vii și fructuoase au loc în aceste cadre organizate, instituționalizate, precum și în viața cotidiană, la locul de muncă, în presă. Elaborarea marilor direcții de dezvoltare a țării sînt produs al inteligenței și inițiativei calective, al entuziasmului cu care fiecare cetățean cinstit se simte dator să participe cu toate forțele la fluxul societății.

Prezența conducătorilor de partid și de stat în toate județele țării a devenit o practică constantă și sistematică în activitatea partidului nostru, făcînd din întîlnirile cu oameni ai muncii nu simple manifestații festive, ci dezbateri sincere, **întîlniri de lucru,** operative și eficiente. Același caracter l-au avut acțiunile din ultimii ani, care au reunit pe plan național membrii uniunilor de creație (scriitori, compozitori), cadre didactice, studenți și care au supus discuției sarcinile majore trasate de partid pentru domeniile respective în contextul vieții sociale.

Printr-o legătură sinceră și neîntreruptă cu masele, partidul își amplifică puterea de intervenție și de influență, de organizare și activizare a forțelor sociale în procesul istoriei — **„Activizarea politică a poporului** — cum se remarcă la Congresul al X-lea — **duce la înfăptuirea unei simbioze între membrii de partid și oamenii muncii nemembri ai partidului, toți acționînd uniți, pentru realizarea politicii partidului".**

Tot mai mulți muncitori, țărani, intelectuali, tineri și vîrstnici fac din deviza partidului propriul lor ideal de viață, urmînd cu consecvență direcția pe care P.C.R. o imprimă desfășurării și perfecționării vieții noastre sociale. Cu legitimă mîndrie, putem arăta că tot mai mulți studenți ca viitori intelectuali sînt primiți în rîndurile partidului, în numele unei înalte responsabilități etice și civice, al angajării politice.

Unitatea indisolubilă dintre partid și popor conferă sens și tărie ambelor elemente ale raportului: partidul devine **mai puternic,** deoarece crește universul său de acțiune practică, de obiectivare a marilor idei și directive; de asemenea, poporul devine **mai viguros,** prin existența unui conducător care valorifică, actualizează imensele capacități creatoare, de energie și abnegație de care poporul dispune. Este cadrul cel mai firesc pentru istoria contemporană a României socialiste.

Un simpozion pe care-l salutăm:

Mijloacele comunicațiilor de masă și educația tineretului

În zilele de 12—13 decembrie a.c. s-au desfășurat lucrările simpozionului Mijloacele comunicațiilor de masă și educația tineretului". *Organizat de Centrul de cercetări pentru problemele Tineretului și Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, în colaborare cu Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă și Comitetul pentru Radioteleviziune — Oficiul de studii și sondaje — Simpozionul a constituit prima dezbatere la nivel național consacrată analizei relației complexe, de o deosebită valoare educativă, între mass-media și educația tinerei generații.*

Cele 60 de comunicări prezentate, precum și dezbaterile din ședințele plenare și din secțiile: teoria și metodologia cercetării mass-media, tînărul și filmul, radioteleviziunea și educația tineretului au cuprins interesante contribuții teoretice, precum și rezultatele unor cercetări concrete realizate în variate medii. Dintre studiile referitoare la studenți prezentate în cadrul Simpozionului, pot fi amintite cele de la Universitate și I.M.F. din București, Centrul universitar Timișoara, precum și cele ale Centrului de cercetări pentru problemele tineretului.

Un rezultat care a reieșit din aceste cercetări, deosebit de satisfăcător și de angajant pentru noi: „Viața studențească" este publicația cea mai citită de studenți. 93% dintre aceștia declară că citesc revista noastră, dintre care 74% în mod curent.

Investigațiile prezentate, observațiile critice și propunerile făcute în cadrul Simpozionului pot constitui un util subiect de meditație atît pentru cercetători — ale căror eforturi se cer mai bine considerate în viitor — cît și pentru institutele cultural-educative respective spre a ridica la nivelul exigențelor actuale conținutul activității diferitelor mijloace de comunicație de masă — îndeosebi al televiziunii, radioului, cinematografiei și presei.

Geneva universitas

Genevezii n-ar fi găsit un loc mai potrivit pentru statuia lui Jean-Jacques decît în singura lor insulă din vecinătatea Universității, așa cum Girardin n-ar fi găsit loc de odihnă mai potrivit pentru autorul lui „Emile" decît în insula plopilor de la Ermenonville. Totul amintește de Rouseau la Geneva, dar, poate, nimic mai obsedant decît eroul său, Saint Preux, cu care studenții petrec în amintire lungi ceasuri de liniște și dulce contemplație pe acest Petit-Chateau de Montmorency. Cele cîteva inscripții, scrijelate ostentativ pe soclul statuii: „HAEC OTIA STUDIA FOVENT", „FIAT LUX" și STUDIUM URBIS" sînt, cu siguranță, opera vreunui student al universității romande, deprins „excesiv" cu studiile clasice, sau al universităților din Roma ori Liverpool sosit la Geneva — ca alte cîteva sute de străini — pentru a aprofunda literaturile romanice.

Meditația este la ea acasă și peisajul o servește. Din vecinătatea statuii lui Jean-Jacques, situată undeva de-a lungul animatului Pont des Bergues, privirea cade în zilele senine pe albul imaculat al Mont Blanc-ului, dincolo de locul unde lacul Leman înghite înspumatele ape ale Rhonului Pradier, autorul acelui contemplativ și reflexiv Rousseau, pare a fi intuit ca nimeni altul, în dăltuirea cenușie a pietrei, destinele Genevei. Loc de confluență a marilor idei progresiste, cu tradiție diplomatică și permanentă vocație a luptei pentru independență și colaborare internațională, Geneva a oferit ani de-a rîndul tribuna de la care Nicolae Titulescu a afirmat și apărat principiile de pace mondială, izvorîte dintr-o lungă tradiție de gîndire politică românească. O placă memorială, așezată la Palatul Națiunilor în 1963, ni-l evocă în această funcție universală, unanim recunoscută și venerată în lumea contemporană. La Casa Drepturilor Omului, o parte din mozaicul decorativ este opera lui Ștefan Constantinescu și Jules Perahim, creată în 1954—1955. La Muzeul de artă și istorie, admiri portretul pictorului genevez Liotard, care —petrecînd în 1742—1743 în Moldova, unde domnea pe atunci Constantin Mavrocordat — s-a zugrăvit în costum de boier moldovean, cu o frumoasă barbă. Biblioteca universitară genevează păstrează multe documente cu privire la relațiile noastre cu Geneva și cel care va scrie biografiile fraților Nicolae și Ștefan Golescu, a juristului Constantin Brăiloiu, a doctorului Ion Cantacuzino sau a numeroșilor transilvăneni care au studiat în această universitate încă din secolul al XVIII-lea, trebuie să coboare scările în spirală ale arhivei de la „Schola genevensis". În cataloage vecine stau inmatriculați, alături de simpatizantul moldovenilor Liotard, Doamna d'Epinay și viitorul ministru Necker, fiica acestuia Germaine, viitoarea doamnă de Staël și doctorul Tronchin, alpinistul și savantul Saussure și — într-o cameră întreagă — Voltaire, prieten al universitarilor.

Vocația comercială a Genevei face ca în Universitatea sa să se pună pentru prima oară în lume bazele unui învățămînt economic de înaltă clasă. În Place de la Fausterie și pe Rue de Cloître, în Place de Molard și pe Rue du Piuts-Saint-Pierre, bătrînele clădiri ale orașului mai poartă blazoanele familiei Picot și ale familiei Mallet, ale familiei Froment și ale familiei Tavel — sprijinitori ai Universității, numărînd printre ei iluștri dascăli.

Aici, unde cetatea lacustră cu nume liguric, Gennàva, avea să concentreze în plin Ev Mediu larma negustorilor italieni și francezi, spanioli și flamanzi, germani și levantini, unde castelul episcopal — La Tour de l'Ile avea să se transforme după hotărîrile familiei Medicis în temniță pentru patrioții genevezi, se năștea, în deceniul al patrulea al secolului XVI, blazonul universalismului Genevei. Universitatea sa este în frunte. Monumentul de bronz al lui Philibert Berthelier, decapitat în 1519 din ordinul unui duce de Savoia, monumentul Reformației, care amintește de Jean Calvin, exilat în Franța, universitatea, colegiul și palatele gotice transformate în timpul Renașterii în locuri de refugiu ale studenților hughenoți, explică și astăzi vizitatorului sensurile istoriei acestui oraș în care s-a născut, o dată cu marile idei ale Reformei, Universitatea genevează. Aici, în vechea Genevă cu zidurile tari, cu ferestrele ferecate, cu inscripții și blazoane tăiate în piatră — metamorfozate după ultimele legi ale lui Mercur în surse de interes universal turistic — Jean Calvin transforma blînda așezare în adevărata „Romă a protestantismului". Zidul prăpăstios care închide latura nordică a grădinii Universității, Le mur de la Reformation — zidul Reformațiunii (unde zeci de statui verticale, cu dantelele, pulpanele și armurile de epocă întruchipează mari reformatori genevezi trecuți prin chiliile vechii universități), va fi fost (așa scrie o inscripție !) martorul zilei de 4 iunie 1559, cînd Jean Calvin, exilat în Franța, a dat citire actului fundamental de constituire a „Școlii geneveze" : Leges Academiae Genevesis. Colegiul și Academia, devenite mai tîrziu Universitate, au fost timp de două secole școala tuturor celor care au respins autoritatea Romei catolice: spanioli și francezi, olandezi și germani, scoțieni și unguri, elvețieni și polonezi. „E drept că — notează un cronicar — genevezii se numărau pe degetele celor două mîini, dar numărul studenților se ridica la 1 000. La 1559, populația însăși era în majoritate străină, iar primul rector al Academiei, Théodore de Bèze, era francez, originar din Vezelay".

Două secole mai tîrziu, Geneva era patria culturii spirituale europene, bibliotecile Universității încăpînd, deopotrivă pe Racine și Corneille, pe Boileau și Montesquieu, pe filozofii contemporani între care Wolff și solitarul din Sans Souci, Voltaire, naturalizat genevez. La marea catedrală, care domină cu turnul său toate așezările din jurul Lemanului, gavotele lui Rameau, Daquin sau Couperin cultivau în tinerii genevezi bunul gust în materie de muzică. Poate că nu întîmplător Elveția muzicală (în fond universitară) numără astăzi cel puțin trei festivaluri de prestigiu: Lucerna, Zürich și Montreau, chemînd și aplaudînd la rampă deschisă nu o dată și pe muzicienii din România. Wagner și Brahms, Hindemith și Schonberg, găsesc în toate cele 7 universități ale Elveției — dar mai ales la Geneva ! — o audiență și un rafinament de interpretare pe care l-ar putea invidia și cele mai scrupuloase școli de educație muzicală. Dar, Geneva — în ordinea universalității și a universității — n-a dat mai multă muzică decît în poezie și meditație ! Iar butada celebră a lui Talleyrand de acum 15 decenii: „Lumea se compune din cinci părți: Europa, Asia, America, Africa și... Geneva", rămîne, dincolo de surisurile celor care nu-i pricepeau sensurile, într-o mare măsură viabilă. În cei o sută și cinci zeci de ani, cîți au trecut de la Congresul de la Viena, Elveția n-a fost implicată în nici un război, iar neutralitatea sa și ideile democrate propagate de școlile Genevei au atras numeroși oameni de cultură din toate colțurile lumii. După Voltaire, care a adoptat liber cetățenia genevează, s-au perindat pe aici Stendhal și Balzac, Victor Hugo și Chateaubriand, Goethe și Byron, Shelley și Hertzen, conducători ai revoluțiilor europene de la 1848, Garibaldi și refugiați ai Comunei din Paris, Engels și Lenin. Aici, unde Richard Wagner a compus o parte din „Walkyria", unde Jaurès, Romain Rolland și Rilke au scris rînduri fierbinți despre Om și umanitate, unde Jean-Jacques de Sellon a creat în anul 1820 o „Societate a păcii", iar Durand, în 1863, „Societatea de Cruce Roșie", destinată protecției răniților de război, a personalului sanitar și a prizonierilor, ia ființă „Societatea Națiunilor". Actualul sediu al Biroului Internațional de Educație nu este altul decît palatul Wilson, primul sediu al acestei societăți. În perimetrul care închide Grand Rue cu palatul Wilson, Hotel des Bergues și hotelul Beau Rivage, berăria „Bavaria" și, într-o măsură mai mare, „Gambrinus" o mulțime de vizitatori și studenți de la istorie și filologie sînt în căutare de mărturii și redescoperiri ale prestigioaselor personalități care au militat pentru pace la Geneva.

Nu departe de sediile celor aproape două sute de instituții de cooperare internațională, guvernamentale și neguvernamentale, tehnice și umanitare, confesionale și universitare, pe strada de la Tour de l'Ile la numărul 1, patru studenți — un român, un algerian, un australian și un elvețian, prezentau cu trei ani în urmă, în sala mare a „Clubului internațional universitar", trăsăturile caracteristice ale învățămîntului din țările lor. Satisfacția sălii față de răspunsurile date de studentul român la numeroasele întrebări puse de universitarii genevezi și din numeroase țări cu vocație universitară multicentenară, este și aceasta o dovadă că autoritatea învățămîntului românesc se impune și într-un oraș de înaltă ținută umanistă, cum este Geneva.

Costin NASTAC

COKTAYL

minicronica
microevenimentelor

de Radu BUDEANU

Grandoare și decadență sau în loc de șperaclu

La 29 de ani Rainer Langhans se menținea, cu o îndărătnicie nedezmințită de nici una din faptele domniei sale, nevîrsnic. Cu părul creț, lăsat abundent spre omoplați, avînd harnașamente metalice de jur împrejurul gîtului și circulînd în pantaloni strînși pe coapse pînă la epuizare, marele Rainer reprezenta totuși ceva în colonia celorlalți efeminați pletoși, cu zurgălăi pe torace și fresce pe pomeți: el era, numai el, tatăl și mama hippyilor, rockerilor și bosanovilor aciuați în cele trei etaje ale unei fabrici din München. De unde pînă unde? Pentru că Rainer, cu anume lucidități printre perioadele cu mult mai largi de molcomă gîndire, fusese primul care, tîrîndu-și picioarele printr-o periferie oarecare, văzuse o hrubă cu trei etaje și cumpănise să pună mîna pe ea, ca proprietar.

Toți zănaticii cartierului și de mai departe se scurseră într-o vajnică hăuleală, ocupară cele trei etaje și le umplură cu peruci, lanțuri, pene, cizme cu carîmburi prodigioase, totemuri și cîte și mai cîte neprețuite necesități pentru viața unei șatre de hippy care se respectă.

Apoi, vajnicul proprietar începu să treacă, înarmat cu o pușculiță, printre trupurile dospite și lungite în snopuri peste tot. Numai că sărăcanii, scînteind din fiare și alămuri, nu aveau un sfanț, tot ce fusese valută fiind făcut whisky și ingurgitat. Cum Rainer avea contract cu cîteva zeci bune de semnături, amenință cu poliția. Amorțită, șatra nu reacționă. Și așa veni poliția. Veni, îi strînse, îi duse, îi ținu.

De-abia mai tîrziu, într-un dulce elan general, în fața pușcăriei începură să curgă Mercedes-urile, cu părinți curați și pedanți, care își căutară fiii și fiicele, adică pe preoții și preotesele jegului și ai suavei imbecilități. Părinții plătiră daune marelui Rainer, iar acesta, îndesîndu-și banii într-o servietă, se duse să se tundă, pentru a putea deschide o berărie pentru funcționari respectabili. Din grandoarea capilarității și clopoțeilor săi nu mai rămase nimic. Decăzu. Acum avea cărare în loc de claie, guler în loc de lanț, pantofi în loc de picioroange și cont la bancă în loc de șperaclu.

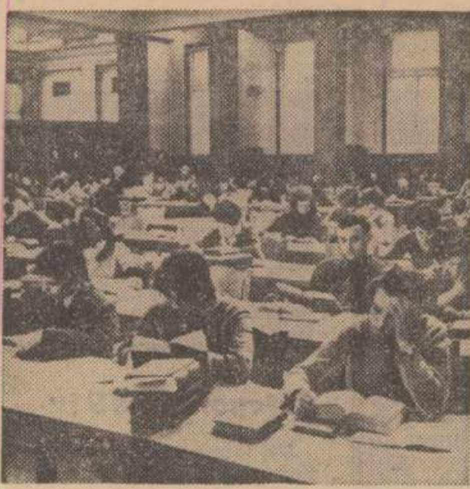
Asta-i piesa...

Binecunoscutul actor Orson Welles, neglijent vestimentar, își făcu impozant intrarea într-un restaurant bine garnisit din New York. Grave apetituri îi traversau stomacul, a cărui monumentalitate a devenit celebră în color și alb-negru. Pufăi zgomotos, se prăbuși pe scaun și ceru cu o voce care cutremură pereții lista de bucate. Un chelner tras prin inel se apropie, princiar, și încercă să fie atent, ba chiar să înregistreze inventarul aiuritor pe care artistul începu să-l declame. Ce e mult e mult, dar ce e prea mult produce nesiguranțe. Deci chelnerul fu nesigur că i se comandă chiar atît, zîmbi fin, ca după orice glumă, și îl uită cu seriozitate pe client.

Așa trecură un număr de minute pe care încarnatorul lui Falstaff le folosi din plin. Cu cît timpul se scurgea, ticăind ușor în ornicul cadrilatei sale veste, cu atît domnul Welles lua cîte un pahar din complicatul serviciu și îl lăsa să cadă, cum se cade, pe parchet. Termină cristalurile și porțelanurile fără să stupefieze pe nimeni, căci nu atentă la morală, iar tot ce sparse fu dirijat de jur împrejurul propriului scaun. Abia cînd încercă, perfect calm, să-și extindă aria operațiilor, chelnerul reuși să înțeleagă că o anume nemulțumire s-ar putea să stea la baza ilustrului, dar pentru el, recunoscutului vizitator. Și chiar stătea. Îi era adică, sincer, foame.

În sfîrșit, cu masa reutilată, mîncă. Apoi la plată, oferi exact prețul. Își mai scoase din portofel o hîrtie de o sută de dolari și un trabuc, îi ceru chelnerului un chibrit, își aprinse chibritul, cu el suta de dolari și cu suta trabucul. Apoi rosti: „Suta era pentru dumneata, dacă erai mai grăbit. Oricum, adu o farfurie, să-i rămînă cenușa". Chelnerul începu să fugă, dar nu reuși complet. Pe drum făcu un preinfarct și se lungi întristător pe podele. Actorul ieși afară, lăcrimînd din pricina fumului parfumat care izbucnea, clăbuci, clăbuci din trabuc. Asta-i piesa...

ZIUA NAȚIONALĂ A STUDENȚILOR BULGARI

În biblioteca Universității din Sofia

La 8 decembrie, studențimea bulgară a sărbătorit tradiționala Zi națională a studentului. La festivități au fost invitate și au participat delegații ale uniunilor studenților din mai multe țări socialiste, printre care și U.A.S.R. Ne-am adresat tovarășului SORIN IONESCU, secretar al Consiliului U.A.S.R., care a participat la sărbătorire, rugîndu-l să ne împărtășească cîteva detalii în legătură cu acest eveniment din viața colegilor bulgari.

8 decembrie, ziua studenților bulgari, sărbătoare care și-a cucerit prestigiu și tradiție în viața universitară din Bulgaria, amintește, prin semnificația sa, momente ale luptei studențimii bulgare înainte de eliberarea țării, fiind legată, în același timp, de aniversarea întemeierii Universității din Sofia. Fondată în 1888, Universitatea „Kliment Ohridski" din capitala Bulgariei și-a aniversat, începînd din 1903, data de naștere la 8 decembrie. Intre 1935—1943 aceste manifestări au căpătat un profund caracter politic, desfășurîndu-se în condițiile dificile ale luptei studenților membri ai Uniunii populare a studenților bulgari împotriva organizațiilor fasciste. Din 1962, printr-o hotărire de stat, tradiția s-a reînnoit. În prezent, sărbătorirea Zilei studentului prilejuiește, timp de 3 zile, numeroase festivități și manifestații cu caracter politic, profund patriotic, acțiuni culturale, artistice, sportive în toate institutele de învățămînt superior din țară.

În același timp, Ziua studentului constituie momentul în care, atît pe linie de învățămînt cît și în ceea privește activitatea organizațiilor Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist, se face bilanțul muncii din anul universitar trecut, de către studenți și cadrele didactice, se trec în revistă rezultatele de seamă obținute pe tărîm profesional și obștesc, se înmînează premii celor merituoși.

Spectacolele și festivitățile la care am participat au evocat tradițiile de luptă ale poporului și studențimii bulgare, s-au întemeiat pe exprimarea voinței hotărîtoare a tuturor tinerilor de a acționa și în continuare pentru desăvîrșirea pregătirii, pentru a contribui la dezvoltarea prosperă a țării.

Am asistat, de asemenea, la așezarea pietrei de temelie a viitorului monument al eroului student, închinat celor care și-au jertfit viața în lupta democratică, împotriva fascismului, monument ce se va înălța în curînd în centrul capitalei, în piața din fața Universității sofiote.

Vizita pe care, ca reprezentant al U.A.S.R., am făcut-o în Bulgaria, cu prilejul sărbătorii colegilor bulgari, s-a înscris astfel pe linia legăturilor permanente, tovărășești, între studențimea celor două țări, între organizațiile noastre, în vederea lărgirii contactelor prietenești, a schimburilor de experiență, a cunoașterii reciproce.

RADAR

Crima de la Los Angeles a avut un deznodămînt neașteptat. Ca și alte state americane, California cunoaște o recrudescență a criminalității. Dar, speculațiile obișnuite ale presei asupra violenței, expansiunii crimei în America s-au dovedit inoportune în cazul crimei de la Bel Air. O altă problemă americană, și în special californiană, fenomenul hippie, a trecut pe primul plan.

De la început bănuielile poliției s-au concentrat în jurul unor reprezentanți ai acestui mediu de tineri vagabonzi, trăind în marginea societății, ignorați de autorități, care s-au constituit în comunități sustrase din ritmul social și asupra cărora s-a atîrnat eticheta „nonviolenței" atît de ușor.

Deja, în ajunul crimei, căreia i-au căzut victimă Sharon Tate și alți invitați de-ai ei, cîțiva hippies fuseseră suspectați de a fi autorii unui asasinat ciudat asupra unei familii din La Bianca. Alții, printre care și tînăra de 19 ani Linda Kasabian — care, se pare, a furnizat informații decisive poliției — sînt bănuiți de a fi participat la o crimă rămasă

Hippies — de la „Flower Power" la asasinat

mult timp nedescoperită, comisă în iunie, tot la Los Angeles. Victima era un tînăr muzician, al cărui cadavru se prezenta la fel de mutilat ca și al victimelor de la La Bianca sau Bel Air. Și, în toate aceste cazuri, sîngele morților servise drept „culoare de pictură" cu care fuseseră „machiate" corpurile, iar cuvîntul „pig" (porc) se afla înscris la locul crimei, ca și în casa lui Polanski, ca și pe frigiderul din vila de la La Bianca. Detalii care au făcut pe mulți ziariști să vorbească de „crime rituale". „Pig" este un cuvînt devenit deja tradițional în vocabularul neopolitic american. El fusese lansat de Panterele negre și servea, la început, numai poreclirii polițiștilor. Dar această pistă a fost repede părăsită de anchetatori. Panterele, organizație importantă pe coasta Pacificului, nu au practicat niciodată delicte de drept comun și nu au folosit violența sau terorismul. Un alt mediu, cel numit hippie, a atras atenția. E drept, eticheta de hippie a început să fie acordată, foarte ușor, tuturor tinerilor care poartă cămăși înflorate, părul lung și trăiesc în comunități. Această „subcultură", cum a fost denumită, s-ar baza aparent pe nonviolență. Dar mulți din cei care au luat contact cu comunitățile din Topanga, nu departe de Los Angeles, vorbeau de un virulent rasism, de o ură față de populația de culoare, cultivat aici, aminteau de faptul că mulți hippie trăiesc din furt de automobile și motociclete. Cei care au acreditat ideea că acești „partizani ai vieții colective" sînt numai niște idealiști inofensivi, incapabili să atingă proprietatea burgheză pe care o disprețuiesc doar teoretic, nici acum nu vor să admită faptele. Dar multă lume a observat, în ultimii ani, o adevărată criză în cadrul acestor comunități, care au fost invadate de tot felul de vagabonzi și infractori. La Los Angeles, San Francisco, New York sau Chicago aceste infiltrări au dat naștere unor bande așa-zise hippie în care legea junglei a înlocuit „puterea florilor". Acei hippies credincioși idealurilor naive inițiale s-au împuținat sau au plecat în alte locuri, în special în comunități rurale. Însă, în acest fenomen nou, de degenerare a mediului hippie, tot mai mult marcat de vicii și brutalitate, sînt mulți aceia care văd adevărul și anume faptul că o asemenea „soluție" individuală, un asemenea mod de reacție socială — hippies-mul — nu s-a dovedit o adevărată și realistă soluție a problemelor americane.

P. E.

F. N. E.: A 9-a ANIVERSARE

O dată cu încheierea Acordurilor de la Geneva din 1954 se punea capăt intervenției franceze în Vietnam. Toate trupele Rezistenței, aflate la sud de paralela 17, au părăsit marile lor baze, așteptînd alegerile generale pentru reunificarea patriei. Toată lumea nutrea speranța că, în sfîrșit, poporul vietnamez va putea să se dedice eforturilor pașnice de refacere și dezvoltare economică, științifică și culturală a țării sale. Dar administrația de la Saigon, în frunte cu Ngo-Dinh-Diem, reîntors din S.U.A. și sprijinit de acestea, a refuzat să recunoască aceste acorduri, „fondînd" așa-zisa Republică Vietnam (Vietnamul de Sud) și instituind anticomunismul ca politică națională. În spatele acestei cortine, el a impus domnia teroarei, a crimei împotriva Vietcongului (comuniștii vietnamezi). Din 1954 pînă în 1959, americano-diemiștii au omorît 180 000 de oameni, au rănit 300 000 și au torturat în închisori peste 800 000 de persoane, lupta pentru respectarea Acordurilor de la Geneva devenind practic imposibilă.

În aceste condiții istorice ia ființă, la 20 decembrie 1960, Frontul Național de Eliberare pentru a uni diferitele forțe patriotice însuflețite de hotărîrea de a lupta pînă la victoria finală împotriva agresiunii imperialiste americane. La acest Front au aderat, încă de la constituirea sa, partidul popular revoluționar, partidul democrat, partidul radical-socialist, forțele armate de eliberare, organizațiile muncitorești, țărănești, organizațiile de tineret, studenți, femei, scriitori, artiști, ziariști, profesori, juriști, industriași și comercianți, vechi luptători ai rezistenței, budiști etc.

Se împlinesc anul acesta 9 ani de la data istorică a creării Frontului, 9 ani de succese deosebite obținute de eroicul popor vietnamez în toate domeniile. Forțele armate de eliberare din Vietnamul de Sud au crescut continuu, înregistrînd victorii remarcabile în lupta împotriva agresorilor americani. Ele au reușit să elibereze întinse zone, care ajung pînă la marginea sau chiar pînă în interiorul unor mari orașe. 11 din cele 14 milioane de sud-vietnamezi trăiesc în prezent în regiunile aflate sub controlul F.N.E.

În timp ce în zonele ocupate de americani 5 la sută dintre copiii sub 7 ani nu s-au putut duce la școală, învățămîntul constituie un obiect de admirație pentru toți străinii care au vizitat zonele eliberate. Numai în anul școlar 1966/1967 au funcționat aici circa 6 000 de școli pentru ciclul I—III, cu un număr de 1,5 milioane elevi. Toate școlile au adăposturi împotriva bombardamentelor, săpate de elevi, iar unele școli sînt construite sub pămînt. În ciuda tuturor dificultăților, în junglă funcționează permanent facultăți, care au format numeroase cadre competente

Alături de marile victorii obținute pe plan intern, F.N.E. a înregistrat succese de seamă pe plan extern, bucurîndu-se de un tot mai mare sprijin internațional. Promovînd o politică de pace și neutralitate, F.N.E. are reprezentanțe în numeroase capitale ale lumii, întreține relații cu numeroase țări și participă la activitatea unor organizații internaționale.

În acest an, din inițiativa F.N.E., a alianței forțelor naționale, democratice și de pace din Vietnam, a celorlalte forțe patriotice sud-vietnameze a avut loc congresul reprezentanților populației sud-vietnameze, care a hotărît formarea Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud. El a fost recunoscut de toate forțele progresiste din întreaga lume ca guvernul legal, reprezentant autentic al populației sud-vietnameze.

Constituirea Guvernului Revoluționar Provizoriu în Vietnamul de Sud și recunoașterea lui de către 23 de țări constituie un rezultat strălucit al succeselor militare, politice și diplomatice obținute de populația sud-vietnameză. Datorită înfrîngerii serioase suferite în Vietnam, S.U.A. au fost obligate să adopte măsuri de dezescaladare a războiului, dar caută prin toate mijloacele să termine războiul de pe o poziție de forță. La Conferința de la Paris, S.U.A. eludează intenționat problema crucială și anume încetarea agresiunii și retragerea totală și necondiționată a trupelor americane și satelite din Vietnamul de Sud.

Poporul vietnamez este profund atașat păcii, însă unei păci în condiții de independență și libertate. Baza justă pentru rezolvarea pașnică a problemei vietnameze o constituie poziția guvernului R. D. Vietnam și soluția globală în 10 puncte a F.N.E. și a Guvernului Revoluționar Provizoriu al Vietnamului de Sud.

Cu prilejul celei de-a 9-a aniversări a creării F.N.E., studenții români, alături de întregul nostru popor, își reafirmă profundele lor sentimente de solidaritate cu lupta eroică pe care poporul și studenții vietnamezi o duc pentru libertate și independență.

Fideli principiului după care fiecare popor are dreptul de a-și hotărî în mod liber și suveran destinul, studenții români condamnă cu toată energia agresiunea imperialistă a S.U.A. în Vietnam și cer încetarea ei imediată, retragerea totală și necondiționată a trupelor americane și satelite din Vietnamul de Sud, recunoașterea dreptului sacru al poporului vietnamez de a-și rezolva singur, fără nici un amestec din afară, toate problemele interne.

La cea de-a 9-a aniversare a creării F.N.E. urăm poporului și studenților vietnamezi succes deplin în lupta lor dreaptă și eroică, asigurîndu-i încă o dată de prietenia frățească și ajutorul nețărmurit, politic, material și moral al poporului, tineretului și studenților români.

Mihail STOICA

Mapamond studențesc • Mapamond studențesc • Mapamond studențesc

● *Săptămîna trecută au avut loc la Lubliana festivitățile prilejuite de aniversarea semicentenarului Universității din capitala R. S. Slovenia. Cu acest prilej președintelui Tito i-a fost decernat titlul de Doctor Honoris Causa pentru contribuția sa la dezvoltarea economică și politică a Iugoslaviei socialiste. Luînd cuvîntul, președintele R. S.F. Iugoslavia a vorbit studenților și cadrelor didactice despre eforturile depuse pe tărîmul construcției socialiste în țară, subliniind necesitatea întăririi frăției și unității popoarelor iugoslave, hotărîrea lor de a apăra suveranitatea, indepednența, integritatea teritorială și cuceririle lor revoluționare.*

● *O mare demonstrație studențească a avut loc joia trecută la Hamburg. Timp de mai multe ore mii de studenți au străbătut străzile centrale ale orașului, purtînd pancarte, scandînd lozinci. Studenții cereau o reformă cît mai grabnică a învățămîntului, condiții mai bune de studiu și viață asigurate tineretului studios.*

● *În Peru Consiliul Inter-Universitar a anunțat că Ministerul Educației a acceptat 90 la sută din propunerile de modificare a noii legi universitare, prezentată de rectorii diferitelor universități. Modificările se referă în principal la acele aspecte ale legii care violau autonomia universității și care au provocat, în lunile trecute, demonstrații ale studenților.*

Din dicționarul Academiei Umorului Francez (A. U. F.)

Laborator : **Locul de întîlnire al animalelor.**

Lesă : **Frînghie care permite unui cîine să-și conducă stăpînul.**

Limbaj : **Joc de cuvinte.**

Limbă : **Mesageră a inimii și martoră a stomacului.**

Lapidar : **Spărgător de pietre.**

Laur : **Plantă soporifică cu care îi împiedici pe alții să doarmă.**

Lavabo : **Biroul lui Pilat din Pont.**

Legendă : **Consacrarea unei glume vechi.**

Linţoliu : **Costum de voiaj.**

Locatar : **Prizonier care nu dorește concediu.**

Moștenire : **Mod de a se consola.**

Minciună : **Viață romanțată ; cec fără acoperire.**

Moarte : **Cuvîntul sfîrșitului ; ultimul lucru de făcut.**

Mut : **Vorbăreț interiorizat.**

Muzică : **Esperanto sonor.**

Naivitate : **Abuz de încredere.**

Neant : **Semn particular.**

Nu : **Afirmație negativă.**

Obligație : **Mod de împrumut**

Onoare : **Decorație interioară.**

Opinie : **Adevărul fiecăruia.**

Orchestră : **Grup de oameni care se lasă conduși cu lovituri de băț.**

Orgoliu : **Vanitatea în toaleta de duminică.**

Ovație : **Manifestare de bucurie prin care se salută sfîrșitul unei conferințe.**

Paradis : **Fericire forțată pe veșnicie.**

Perucă : **Păr mișcător.**

Pieton : **Principalul obstacol al circulației.**

Primăvară : **Anotimp care te consolează că ai îmbătrînit cu un an.**

Profit : **Pierdere pentru altul.**

Proverb : **Comprimat care trece din gură în gură.**

Publicitate : **A ști să faci ceea ce face să se știe.**

O stagiune de culori la opera din Lion

Ziarul „Le Monde“ consemnează sub semnătura lui R. Butheau știrea că actuala stagiune, deschisă în septembrie, va avea trei perioade : *perioada „verde“* (septembrie-decembrie), consacrată „creării, investigării și exploatării unui repertoriu neobișnuit pentru o sală de provincie“ („Husarii“ de Joseph Kosma, în premieră mondială ; „Povestea unui soldat“ ; „Zbor de noapte“ ; „Ora spaniolă) ; *perioada „roșie“* (trimestrul întîi 1970), cuprinzînd capodopere din trecut, montate cu respectarea fidelă a operei, fără a se neglija investigația estetică („Wozzeck“ ; „Vasul fantomă“ și „Carmen“) și *perioada „albastră“*, consacrată coregrafiei. Fiecare perioadă va cuprinde trei spectacole care se vor reprezenta de șapte ori fiecare.

Se pregătește botezul celui de al XX-lea festival de la San Remo

Gianni Ravera, căruia i s-a încredințat conducerea artistică a viitoarei manifestări, a expus, într-un cadru oficial, programul ediției a XX-a a festivalului. Condițiile de desfășurare au fost modificate pe baza experienței edițiilor anterioare : festivalul va avea loc între 26 și 28 februarie 1970 și nu se va suprapune cu alte manifestări similare, ca în trecut ; participarea nu va fi condiționată de plata unei taxe de admitere ; vor putea lua parte atît soliști consacrați (18), cît și începători (12), care vor avea de interpretat 24 de melodii preselecționate ; concursul se va desfășura în trei etape, primele două nefiind eliminatorii, iar la a treia se vor pronunța rezultatele definitive ; vor fi invitați cîștigătorii edițiilor precedente și ai altor concursuri de muzică ușoară de dată recentă.

Am trăit, și am auzit-o și p-asta!

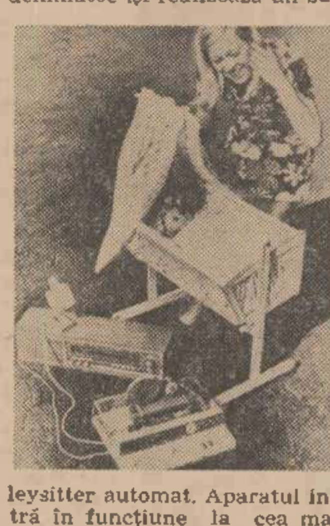
Institute of Contemporany Arts prezintă expoziția artistului londonez Mark Boyle, intitulată „Călătorie pe suprafața Pămîntului“. Convins că „lumea din jur ne poate procura o plăcere estetică tot atît de imensă ca marile opere de artă“, acesta reproduce din material plastic fragmente de străzi și de drumuri, de plaje și de dalaje în mozaic la dimensiuni reale, uneori de 4 m.p. Obiecte găsite pe porțiunile alese (pietre, frunze, nisip, asfalt) sînt încorporate în „tablouri“.

Încotro se îndreaptă cinematografia?

La o dezbatere inițiată de cotidianul italian „Corriere della Sera“ au participat mai mulți reprezentanți ai filmului din Italia, care și-au expus astfel punctul de vedere : *Roberto Rossellini* — cinematografia este în criză, în agonie ; lipsa ei de vitalitate se datorește mai multor cauze : prețul exorbitant al producției și al difuzării și încetineala recuperării capitalurilor investite ; *Federico Fellini* — cinematografia nu evită criza prin care trec toate formele de artă din societatea noastră actuală ; filmul este pradă confuziei, vidului și neputinței ; *Giorgio Strehler* — antagonismul dintre TV, teatru și cinematografie va dispare în viitor ; cinematograful trebuie să devină un spectacol de masă, teatrul un instrument de „spectacol“ pentru un număr de spectatori mai limitat și TV un „spectacol“ pentru momentul imediat ; *Marco Ferreri* — actuala formă de spectacol, colectiv și popular, se va transforma într-un cinema individual, adică într-un limbaj pe care-l va putea avea fiecare și la care fiecare îi va face pe alții să p a r t i c i p e ; *Franco Cristaldi* — nu trebuie acordată prea multă importanță filmelor „Sexi“ fiindcă sînt subproducții și fiindcă publicul a început să le judece ; *Luigi Chiarini* — festivalurile de film sînt indispensabile pentru dezvoltarea artei cinematografice și contribuie la rafinarea gustului publicului ; manifestările trebuie să aibă propriul lor caracter, iar factorii de răspundere trebuie să dispună de libertate completă la alegerea filmelor, față de industria cinematografică și față de politică.

Doică mecanică

Una din senzațiile expoziției „Tu și lumea ta“ din Hamburg a constituit-o un joc de construcții electronice cu ajutorul căruia orice om priceput și îndemînatec își realizează un ba-

leysitter automat. Aparatul intră în funcțiune la cea mai mică manifestare acustică de nemulțumire a bebelușului. Soneria electrică de alarmă este conectată printr-un releu cu micul motor care pune în mișcare leagănul copilului, legănîndu-l ușor. În același timp intră în funcțiune lampa de pe noptieră și radioul din care se aude un cîntec de leagăn înregistrat pe bandă de magnetofon. După trei minute mașinăria se oprește automat. Dacă copilul continuă să plîngă, aparatul se pune din nou în mișcare.

Spațiul și forma

La Tallin a fost deschisă o expoziție de artă decorativă, într-un stil cu totul nou. Diferite obiecte de formă originală (cuburi, cilindri, sfere), destinate aranjării și mobilării interioarelor, au fost expuse lăsînd vizitatorilor libertatea să stabilească ei înșiși, în funcție de imaginația lor, întrebuințarea obiectelor (ca masă, fotoliu, dulap etc). În afară de aceasta, spațiul în jurul obiectelor a fost folosit cu mare ingeniozitate și gust : linii, pătrate, romburi, în diferite culori, se armonizau perfect cu întregul ansamblu. Expoziția a prezentat de fapt vizitatorilor noi modalități de receptare a operelor de artă.

Medicina în 1990

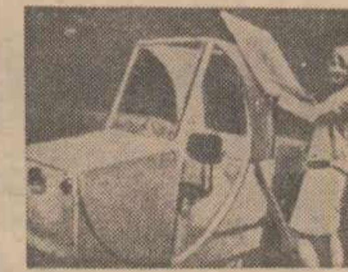
După diverși specialiști, progresele medicinei vor permite pînă în anul 2000 înlocuirea tuturor organelor umane, în afară de măduva osoasă și de creier. Tutunul și alcoolul vor fi înlocuite prin droguri inofensive. Cei patruzeci de experți, autorii unei cărți despre „Medicina anului 1990 — previziuni tehnologice“ afirmă că tehnica transplantului se va perfecționa într-atît încît nu va mai apărea pericolul respingerii de către organism a elementelor grefate. Se vor crește anumite animale special pentru a furniza organe de grefă, omului i se vor injecta, înainte sau după naștere, substanțe care vor inhiba reacțiile imunobiologice. Alte previziuni senzaționale : dispariția completă a guturaiului prin injecții, controlarea a 70 la sută din cazurile de cancer, înlocuirea nervilor uzați cu fire de metal extrem de fine...

Invenții și invenții

La al 23-lea salon al inventatorilor de la Nürnberg au putut fi admirate o mulțime de invenții interesante. Pe locul întîi, un perpetuum mobile — visul atîtor inventatori și alchimiști — realizat de un norvegian pe baza atracției gravitaționale. Bineînțeles, ca și atîtea altele precedente, nici acest perpetuum mobile nu era perfect, dar... În schimb, mai practice s-au dovedit țesăturile din aluminium extrafin care, de la dimensiunile unei cuverturi de pat pot fi pliate pînă la a încăpea într-un pachet de țigări. Cuvertura, care împiedică degajarea căldurii corpului uman, își poate găsi senzaționale întrebuințări, de pildă în a apăra viața persoanelor rătăcite prin munți sau prin ținuturi supuse frigului puternic. Au mai fost expuse o lampă de butonieră, un aparat care spală geamurile, acționînd în același timp pe ambele părți ale ferestrei, un suport pentru plantele de casă, care crește o dată cu tulpinele acestora etc...

Supermini-automobilul

În Elveția a început construirea unor autoturisme cu un singur loc, pe trei roți. Mașina este extrem de comodă și prezintă avantajul de a putea fi parcată cu ușurință. Avînd doar 69 de cm. lungime, supermini-automobilul dezvoltă o viteză de 50 km/oră.

Categoric „NU!“

Un muzeu madrilen a intenționat să achiziționeze celebra „Guernica“ a lui Picasso. Autorul a respins această cerere, motivînd că Guernica, devenită un simbol al eroismului apărătorilor Republicii în timpul războiului civil, aparține Republicii Spaniole, care va intra în posesia acestei opere atunci cînd va fi reinstaurată. „Pe aici nu se trece“, deși în domeniul artelor, își păstrează acut actualitatea.

Un nou Golf Persic

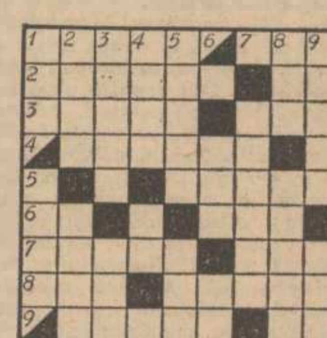
Cercetări geofizice recente în regiunea Mării Galbene și a Mării Chinei de Est arată că între Japonia și Taivan este posibil să se găsească unul dintre cele mai bogate zăcăminte de petrol din lume, comparabile doar cu rezervele din Golful Persic. Din însărcinarea Comisiei economice O.N.U. pentru Asia și Extremul Orient, un grup de specialiști studiază rezultatele investigațiilor.

Cu tehnica nu-i de glumit

O firmă americană a realizat de curînd un aparat ultrasensibil cu căști radio care se folosește cu succes pentru depistarea bancurilor de pești, indicînd cu precizie locul și adîncimea la care se află. Căștile permit pescarului o maximă operativitate întrucît sînt percepute toate zgomotele peștilor. S-a terminat cu liniștea pescarilor amatori!

Fantezie în „O“

— dublă surpriză —

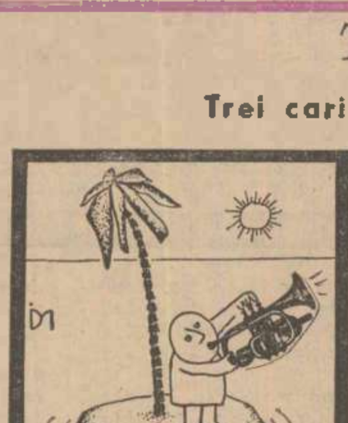
ORIZONTAL : 1) Prind plasa. — Pană. 2) Distanțate — *Pește ! 3) Miner — Organizează turnee artistice. 4) Prizonier. 5)* Puști *(sing.) 6) Prefix de egalitate — Tria !* 7) Servește la masă — Locotenent ! *8)* Număr *mic* — Țopăie. *9) Cîntec de nuntă — Petrol străin.*

VERTICAL : 1) Bețe ! — Varietate de conifere. *2)* Bărbierit — Străduță ! 3) Măiestrie — *Ceas vechi. 4) Unealta olarului* — Cinci la Roma. *5) Lista cu păcate — Sînt primii. 6) Cureluță de piele* — Există 7) Operă milaneză *8)* Pentru puțin ! — Voluminoși. *9)* Încăpere pe vas — *Metal prelucrat.*

Ion SANDU

TRI... MBIȚE

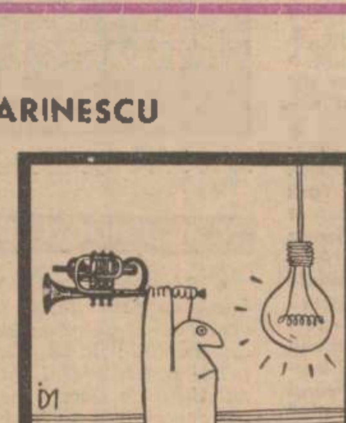
Trei caricaturi de I. DOGAR-MARINESCU

„ADUNAREA“

„DEȘTEPTAREA“

„STINGEREA“

PREUNIVERSITARIA

Scumpul meu amic,

Aflu din scrisoarea d-tale adresată redacției că dorești să te inscrii la un concurs de admitere la o universitate (și prin universitate înțeleg și o politehnică sau orice alt institut de învățămînt superior de același nivel). Și dorești informații despre concursul de admitere.

Cu plăcere vreau să-ți răspund. Dar te-ai gîndit ce este o universitate, **prin ce se deosebește o universitate de un liceu?** Poate da, dar îmi vine să cred că nu, căci altfel probabil nu ai fi întrebat ce subiecte aș propune, dacă aș fi în situația unui examinator la un concurs de admitere într-o universitate.

Este bine, este necesar ca de la bun început să fim lămuriți asupra scopului, asupra țintei pe care și-o propune să o atingă învățămîntul mediu și cel superior, asupra rolului social al acestor două instituții

Universitatea nu este un liceu mai mare, mai bun, mai complet și mai prestigios; ea este altceva. Universitatea are un alt rol social, urmărește un alt scop și folosește alte metode decît liceul.

Liceul este un învățămînt de mase. El îmbrățișează totalitatea cunoștințelor omenești, evident rezumate și limitate la esența lor, fără să le adîncească prea mult, nici să le analizeze în ceea ce este încă nesigur în ele. El își propune să inculce unui număr cît mai mare de elevi o cantitate cît mai mare de cunoștințe oarecum superficiale, în orice caz schematizate și simplificate. El se preocupă mai puțin de metodele prin care aceste cunoștințe au fost dobîndite, cît de rezultatele sigure obținute de cercetare pînă în prezent Liceul este adevărata școală de cultură așa-numită generală, organizată și subvenționată de statul nostru. Liceul își propune să îmbrățișeze cît mai multe, pe cît posibil toate ramurile științei, toate cuceririle spiritului uman pînă în zilele noastre. Liceul tinde să transmită cît mai multe cunoștințe fiecărui elev, fiecăruia după puterea lui de înțelegere și de înregistrare. În consecință, liceul urmărește să asigure un procent cît mai mare de absolvenți, fiecare dotat cu cît mai bogate cunoștințe generale. Profesorul de liceu are îndatorirea să realizeze acest program. El este nu numai un învățător, ci un pedagog și un meditator al elevilor săi, cu care este în contact zilnic. El are îndatorirea de a obține maximum, de la fiecare din elevii săi, la cel mai înalt nivel accesibil fiecăruia.

Cu totul altul este rolul social al universității. Universitatea este o școală de specialiști. (Termenul istoric de universitate este cu totul impropriu, el s-ar potrivi mult mai bine liceului). Universitatea are rolul de a forma cadre de specialiști, de profesioniști, cadre pentru producție, pentru administrația de stat, pentru cercetare și pentru învățămînt. Universitatea produce matematicieni, chimiști, fizicieni, ingineri, juriști, economiști etc., fiecare dotat cu un bagaj de cunoștințe limitat la specialitate sa, dar mergînd pînă la cele mai subtile și exacte amănunte. **Facultățile sînt niște școli profesionale, la cel mai înalt nivel accesibil.**

Rolul facultăților constă firește și în a transmite cunoștințe. Dar nu acesta este scopul principal. Față de numărul enorm de cunoștințe care s-au acumulat în fiecare specialitate, asimilarea tuturor acestor cunoștințe nici nu este posibilă. Universitatea trebuie să deprindă deci întîi și de la început cu mijloacele de **informație științifică**: tratate, reviste de referate, reviste de comunicări originale. Cursurile universitare nu pot și nu trebuie să cuprindă toate cunoștințele domeniului respectiv (o pretenție care de altfel ar fi iluzorie). Ele trebuie să fie niște simple îndrumare, pentru folosirea adevăratelor surse de informație științifică

Cel de-al doilea scop, poate cel mai important, al universității este acela de a deprinde pe student cu **metodele de gîndire și de lucru** în specialitatea sa, cu metodele prin care au fost dobîndite cunoștințele noi, pentru că progresul științei nu se oprește în momentul cînd studentul termină facultatea. Experiența a arătat că modul cel mai sigur, dacă nu singurul mod, de a-ți însuși metodele unei științe este de a le practica, de a le încerca, de a găsi singur soluții la probleme noi. De aceea, lucrările de seminar și la științele experimentale, lucrările de laborator joacă un rol atît de însemnat în universitate. **Cercetarea științifică** este una din cele mai eficiente metode în învățămîntul universitar. De aceea se cere unui profesor universitar să fie nu numai un înregistrator de cunoștințe, un magnetofon, ci un cercetător, un creator continuu în știința sa. Și se mai cere ca, în munca sa de creație științifică, el să fie ajutat permanent de studenții săi. Studentul însă trebuie să meargă pe propriile sale picioare, să-și dezvolte propriile sale metode de gîndire și de lucru. De aceea, un cadru de învățămînt superior nu este și nu trebuie să fie un meditator, ci un conducător științific. Întocmai ca o călăuză pe drumuri de munte, profesorul universitar arată drumul; cel ce îl urmează, înaintează prin propriile sale mijloace.

Absolvenților universităților li se vor încredința, pe baza diplomelor obținute, posturi de mare răspundere, în producție, în economie, în administrația de stat, în învățămînt, adică în pregătirea cadrelor care trebuie să asigure continuitatea și progresul societății noastre. De aceea nu oricine poate intra în universitate și nu oricine trebuie să poată ieși. Universitatea are, pe lîngă funcțiunile de care am vorbit, și o **funcție de selecție**. Trebuie să părăsească universitatea numai acei absolvenți care sînt capabili să îndeplinească competent funcțiunile pentru care ei sînt pregătiți. De modul cum universitatea își îndeplinește această sarcină de onoare, de seriozitatea pe care o depune în munca sa dificilă, depinde necondiționat viitorul poporului nostru.

Și acum mi se pare că putem aborda subiectul acestui articol: **concursul de admitere la universitate.** Nu este vorba de un examen, de verificarea puterii de înmagazinare a unei anumite cantități de cunoștințe, ci de un **concurs de capacitate.** Un concurs destinat să aprecieze posibilitățile candidatului de a asimila mai tîrziu, în universitate, metodele de gîndire și de lucru, care presupunem că va fi chemat să le aplice în viață absolventul universității, în slujba societății noastre.

Nu voi discuta acum și aici în ce măsură concursul de admitere corespunde funcțiunii de selecție pe care trebuie să o îndeplinească universitățile pentru a-și îndeplini rolul lor în societate. Este o problemă care merită o foarte serioasă analiză. Dar cred că, pe baza celor de mai sus, pot răspunde la întrebarea pe care mi-o puneți. Dacă aș face parte dintr-o comisie de concurs de admitere nu m-ar interesa atît de mult dacă ați fost vrednic și cuminte și ați înregistrat în memoria dv. multe, foarte multe, multe și mărunte fapte și amănunte, importante și mai puțin importante. M-aș căzni să aflu, stînd de vorbă cu dv., dacă sînteți, dacă ați fost în stare să cerneți pe cele importante de cele neînsemnate, dacă posedați suficientă materie cenușie și perseverență pentru a **înțelege** problemele grele care vi se vor pune în universitate și pe urmă în viață, pentru a găsi soluțiile cele mai potrivite și eficiente. la rezolvarea dificultăților pe care practica nu încetează de a ni le prezenta la tot pasul. Întrebările pe care vi le-aș pune, sau mai de grabă discuția în care aș încerca să vă antrenez, ar tinde să lămurească dacă sînteți inteligent și capabil de gîndire independentă sau ați urmat calea ușoară a unui simplu „tocilar", ce va sta neajutorat în fața noului și necunoscutului.

Acad. prof. C. D. NENIȚESCU

liceul față cu facultatea

Elevul ANDREI HERZLINGER, din clasa a XII-a a unui liceu din Baia-Mare, printr-o scrisoare adresată revistei „Viața studențească" solicită ca în cadrul paginii „Preuniversitaria" academicianul profesor C. D. NENIȚESCU să propună cîteva probleme pentru concursul de admitere, în specialitatea domniei sale, și într-un cadru mai larg, pentru admiterea la Facultatea de chimie industrială a Institutului politehnic din București. Spre bucuria noastră, prin amabilitatea generoasă a remarcabilului nostru profesor și om de știință, răspunsul solicitat s-a transformat într-o consultație mai amplă, care să orienteze în pregătirea pentru facultate pe toți cei interesați asemeni elevului din Baia-Mare.

Mulțumind cu toată căldura academicianului profesor C. D. NENIȚESCU pentru solicitudinea arătată, urăm celor care vor beneficia de aceste indicații mult succes la admitere!

PROFESORI ȘI ELEVI AI UNUI LICEU CU BUNE REZULTATE — „MIHAI VITEAZUL" DIN BUCUREȘTI — NE VORBESC DESPRE PREGĂTIREA PENTRU BACALAUREAT ȘI ADMITERE ÎN FACULTATE

Condiție sine qua non a unei bune reușite la examenul de bacalaureat, și mai ales la cel de admitere în învățămîntul superior, pregătirea elevilor din clasa a XII-a îmbracă diferite forme și uzează de diferite metode. E tocmai ceea ce am vrut să surprindem, acum cîteva zile, într-un raid-anchetă la Liceul „Mihai Viteazul" din București. Discuțiile purtate cu cîțiva profesori și elevi s-au referit la stadiul de desfășurare a pregătirilor în cadrul liceului.

— Pregătirea la chimie — ne spune tovarășa profesoară **Bercovici** — a început acum două săptămîni și în următoarele trei luni va fi ținută bilunar. În general, pregătirile se fac pe baza programei de admitere. Astfel vom urmări cîteva capitole de bază din chimia pură, cîteva generalități din chimia anorganică, dar accentul se va pune, în ultima perioadă — cînd pregătirea se va face săptămînal — pe chimia organică. Aceasta este partea chimiei care se cere la majoritatea facultăților. Elevii mai urmăresc, de asemenea, emisiunile bilunare de la televiziune. Ajutorul cel mai mare ar fi totuși îndrumarea de către profesor a unui studiu individual, pe care viitorul candidat să-l înceapă o dată cu prima oră de chimie din clasa a XI-a, cel mai tîrziu. **Ar fi bine ca programa de admitere să fie însoțită de o bibliografie precisă, ca elevii să știe cît trebuie să învețe în plus, în ce măsură se ține seama de anumite reduceri din materia predată la liceu, sau de unele schimbări survenite în programa analitică. Pregătirea pe care o facem nu poate înlocui, însă, o pregătire individuală temeinică.**

— Pentru candidații la Facultatea de limbă și literatură română — ne spune tovarășul profesor **Constantin Marinescu** — am organizat încă de anul trecut un curs de gramatică bilunar, cuprinzînd o parte teoretică și alta practică, cu multe exerciții pe text. Frumoasele rezultate obținute anul trecut de absolvenții noștri au demonstrat perfecta valabilitate a inițierii unui asemenea curs. În vederea bacalaureatului, se face apoi o recapitulare sistematică a materiei. Cenaclul literar al liceului dezbate, de asemenea, teme legate de problemele curente ale literaturii.

— Cum pregătiți elevii pentru bacalaureat și admiterea în facultate — l-am întrebat și pe tovarășul **Eugen Bodeanu**, profesor de limba engleză.

— Întrebarea comportă un răspuns diferențiat. Pregătirea pentru bacalaureat, cel puțin în ceea ce privește o limbă străină diferă de pregătirea pentru admitere în facultate, deși între aceste două laturi există și anumite puncte de contact. Pentru a înțelege mai bine cum stau lucrurile trebuie amintit că în clasele a XII-a întîlnim elevi cu pregătiri diferite Unii dintre ei au început studiul limbii în clasa a V-a, deci sînt în anul VIII de limbă străină (engleză, franceză, rusă etc.), iar alții în clasa a IX-a, deci sînt în anul IV (mă refer la cea de-a doua limbă străină). Pornind de la aceste realități, pregătirea pentru bacalaureat o desfășor numai cu elevii din clasele umaniste, știut fiind că numai aceștia susțin examen la o limbă străină (în treacăt fie spus, n-ar strica de loc ca și elevii claselor realiste să susțină un examen la o limbă străină). Pregătirea pentru admiterea în facultate o desfășor în comun cu toți cei care doresc să meargă la o facultate unde se cere limba engleză. În acest scop am organizat încă din luna octombrie două ore de consultații — discuții săptămînale, la care participă 30 de elevi din cele cinci clase de a XII-a la care predau (3 clase sînt formate din elevi în anul IV de engleză și 2 clase din elevi în anul VIII de engleză). Aceste ore sînt niște ore de îndrumare a studiului individual și de confruntare permanentă a stadiului de pregătire la care se găsește fiecare elev — viitor candidat. În aceste ore, desfășurate după un plan riguros, sînt prezentate referate pe teme de literatură, sînt clarificate problemele mai dificile de gramatică, se fac retroversiuni și se discută, se analizează diferiți scriitori și operele lor.

— În mod obiectiv, ce rezultate credeți că veți obține de pe urma acestor pregătiri (comparativ cu anii trecuți)?

— În vara acestui an am dat prima promoție de elevi cu 12 clase, dintre care 9 s-au prezentat pentru a susține examen de admitere la Facultatea de filologie (engleză), la Institutul pedagogic (engleză), la Facultatea de comerț exterior (engleză) din București și la Facultatea de filologie (engleză) din Iași, reușind în proporție de 100 la sută.

Toți cei reușiți aparțin unei singure grupe de engleză la care am predat în cursul anului școlar 1968—1969.

Pentru cei de anul acesta nu mă încumet să fac pronosticuri, însă dacă acești elevi vor continua să muncească serios în perioada care a mai rămas șansele sînt de partea lor.

— Cam cît echivalează aceste consultații în pregătirea unui elev?

— Întrebarea este destul de delicată, dar consider că ele au o pondere importantă pentru fiecare elev dacă țin seama de entuziasmul cu care participă la ele. Cred, de asemenea, că aceste ore sînt un fel de barometru al pregătirii fiecărui elev, un fel de trepte pe care doresc să le urce și totodată un furnizor de obiective de atins în timpul studiului individual.

Așa cum au subliniat și interlocutorii noștri, preponderența o deține studiul individual al elevului, pregătirea făcută în cadrul liceului neavînd decît un rol coordonator de sistematizare a cunoștințelor.

Răspunsurile date de cîțiva elevi, la întrebările puse de noi, au fost edificatoare în acest sens.

— „Pentru mine — deschide discuția Barbu Berceanu, din clasa a XII-a D, secția reală — îmi sînt de mare ajutor unele lucrări de specialitate, precum și unele cursuri de la Facultatea de matematică".

— „Pregătirea mea individuală — ne spune Mihaela Naghi, din clasa a XII-a A, secția umanistă — se axează pe multă lectură și studiu din cărți de specialitate (la limba engleză), completate cu diverse publicații, puse la îndemînă de Biblioteca de limbi străine. Timpul liber îl afectez unor spectacole cu contingență directă și, săptămînal, cîteva ore de destindere în aer liber — la patinaj. Fără pasiune față de obiect apare de neconceput un examen de admitere la facultatea respectivă".

— „De fapt, pasiunea mea — ne relatează un caz fericit Nicolae Zeletineanu, din clasa a XII-a S — se confundă cu meseria pe care vreau s-o am. Îmi place desenul, pe care-l perfecționez pregătindu-mă foarte serios. Vreau să urmez arhitectura".

Concluzia care rezultă în urma părerilor exprimate, atît de profesori, cît și de elevi, poate demonstra că numai o pregătire completă asigură trecerea examenelor cu minim de emoții. Este și ceea ce dorim viitorilor absolvenți ai Liceului „Mihai Viteazul" din București.

Doru MIELCESCU

CRONICA MICROBISTULUI

Inscripție pe un bulgăre de zăpadă

Motto: Totu-i alb pe cîmp, pe dealuri
Împrejur, în depărtare

A sosit, în sfîrșit, vremea sporturilor de iarnă. N-o să fiu eu acela care să-mi îndemn cititorii ca și perioada „vacanței albe" s-o folosească pentru lecturi ce amintesc tot de sporturi nehibernale. Și chiar dacă vă prezentam într-una din cronicile anterioare cărți cum ar fi : „Pele, Brazilia, fotbalul și... samba" etc revin acum sfătuindu-vă ca, în cazul în care nu le-ați citit deja, să renunțați la asemenea lecturi.

Acum, singura arenă pe care aș vrea să ne întîlnim gîndurile este imensul gazon de zăpadă care a acoperit munții, invitîndu-i parcă pe toți să-și dea mîna pentru împlinirea unui deziderat la care am visat întotdeauna : dezvoltarea sportului studențesc, de masă.

Acestui scop vreau să-i închin condeiul de azi înainte.

Fotbalul nu mai există pentru mine. Feeria zăpezii m-a făcut să uit c-a existat vreodată o F.R.H. și un T.T. înfipt în coasta ei.

Iar de-am scris atîta despre Sportul studențesc, fac „mea culpa" ; doar n-ar avea pretenția să-i salvez eu, prin cronici, de la retrogradare. Dacă ar fi să mai pomenesc vreodată de fotbal, nu despre ei voi scrie, ci despre alte echipe merituoase.

Uite Progresul ! Au terminat pe primul loc, au luat peste tot puncte, și la Giurgiu, și la Brăila etc...

Îmi voi muta toate simpatiile în dr. Staicovici !

Să mă mai lase-n pace și oltenii mei de-acasă că nu mai scot un cuvînțel despre ei.

Dacă vor să recapete dragostea mea să-i văd pe Clăbucet, cu nea' Fane Coidum în frunte angrenați în crosul de iarnă la ski !

Nu mă interesează Campionatul din Mexic atîta vreme cît nu s-a rezolvat problema bazelor sportive simple la căminele studențești.

Lansez un apel fierbinte către prietenii mei, cronicarii sportivi, de a căror obiectivitate sînt convins, să-și orienteze toate eforturile către sportul de masă.

Destul cu panegiricele pentru timișoreni și pentru „U". Aș vrea să fiu soldatul de la Marathon care va aduce vestea centenarului Federației de patinaj artistic (nu e o utopie ; izvoare istorice certe atestă folosirea gheții chiar de către armatele romane și mai tîrziu de acelea ale lui Mihai Viteazul).

Din moment ce avem niște tradiții de ce să apelăm la perimatul fotbal ?

Iată cîteva din motivele pentru care mai propun înființarea urgentă a unui club central studențesc de bob și săniuțe care să tranșeze în favoarea sa rivalitatea cu cluburile mari — Steaua și Dinamo — ale căror posibilități le-au permis monopolizarea acestui sport avîntat, tineresc, ce trebuie să fie în primul rînd un apanaj al studenției.

Și pentru corespondenții — olteni sau neolteni — care-mi scriu pe adresa redacției dau un ultim avertisment : nimic despre fotbal, nimic despre Ion Vasile, nimic despre ceilalți cronicari sportivi.

Eu o să-mi moi condeiul în limpezimea sporturilor de iarnă care nu va întuneca niciodată curcubeul și o să închin cu cititorii care-mi vor mai rămîne, un pahar în cinstea Olimpiadei albe de la Saporo !

G. MITROI

P.S. Erată în numărul viitor.

Taberele alpine — piste de lansare pentru sportul de masă

— interviu cu tovarășul Titus Deac, șeful Comisiei sport-turism a C. U. A. S. R. —

Pentru că a început sezonul sporturilor de iarnă, și se amplifică o dată cu vacanța și deci cu intrarea în circuit a *taberelor alpine studențești*, am adresat cîteva întrebări tovarășului TITUS DEAC, șeful Comisiei pentru sport și turism a Consiliului U.A.S.R. :

— *Care sînt principiile de organizare și funcționare a taberelor alpine studențești și care este cadrul concret de desfășurare a lor în această vacanță ?*

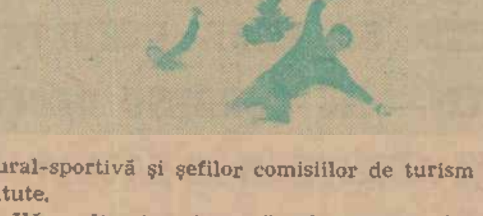
— Taberele alpine studențești sînt organizate sub egida U.A.S.R. care asigură și baza materială necesară. Organizarea și funcționarea lor nu se deosebesc de cele ale celorlalte tabere studențești. Elementul suplimentar este acela că la ele poate participa, în baza unei contribuții bănești personale — de altfel minimă — orice student care vrea să practice sporturile de iarnă și să-și petreacă vacanța într-un decor alpin. Din acest considerent decurge și o anumită obligație pe care o au organizatorii : de a asigura inițierea și îndrumarea necesară practicării acestor sporturi, prin apelarea la oameni de specialitate. Desigur, și în taberele alpine, ca în orice domeniu al activităților organizate de A.S., conduita universitară trebuie respectată întru totul. Activitatea în taberele alpine se desfășoară după un program stabilit în funcție de condițiile concrete, urmărindu-se realizarea obiectivului principal — inițierea tuturor participanților în practicarea sporturilor de iarnă. Acest program sportiv este completat de activități recreativ distractive — jocuri de cabană, excursii etc. În iarna aceasta vor funcționa 44 de tabere alpine ce vor cuprinde 3.400 studenți, eșalonate astfel : 16 tabere cu 1.160 studenți în prima perioadă (decembrie) și 28 în cea de-a doua (februarie) — într-o repartizare care va asigura reprezentarea tuturor centrelor universitare pe parcursul celor două perioade.

— *Ținînd seama de specificul acestor tabere, care credeți că ar fi obligațiile specialiștilor prezenți în vederea asigurării „asistenței tehnice" ? (Pun această întrebare întrucît am găsit recent în fototeca noastră o imagine din anul trecut : instructorul de schi și cîțiva „avansați" pe vîrf și restul studenților — de inițierea cărora nu se ocupa nimeni — gravitînd în jurul cabanei).*

— Rolul specialiștilor prezenți este acela ca, în funcție de un program inițial stabilit de U.A.S.R. și completat cu detalii tehnice concrete, să asigure însușirea de către toți participanții a elementelor de bază, în special cu caracter aplicativ, în practicarea schiului. Organizatorii acestor tabere trebuie să vegheze ca activitatea să nu se mai desfășoare nicăieri pe principiul „fiecare cum știe".

— *Lucrurile pe care ni le-ați spus sînt niște recomandări virtuale sau niște certitudini ?*

— Nu, deoarece. chiar în cursul zilei de astăzi comisia noastră le-a transmis în cadrul unei instruiri comune tuturor directorilor taberelor alpine, responsabililor cu instruirea sportivă și activitatea

cultural-sportivă și șefilor comisiilor de turism din institute.

— *Vă mulțumim și sperăm în primul rînd că asigurările pe care ni le dați dv. vor ajunge la cunoștința celor vizați — participanți și conducători ai taberelor — și că ei vor contribui efectiv ca taberele alpine să-și atingă scopul, acela de a deveni „piste de lansare" în dezvoltarea sportului de masă.*

Dan FORTUNESCU

COLECTAREA ABONAMENTELOR LA „VIAȚA STUDENȚEASCĂ"
pe anul 1970
a început !
Costul unui abonament :
pe tot anul — 22 lei
pe trimestrul I — 6 lei
pe semestrul I — 12,50 lei
Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile P.T.T.R., prin factorii poștali și difuzorii de presă din facultăți și licee. Dată fiind plecarea în vacanță, la 21 decembrie, colectarea trebuie urgentată la maximum în institutele de învățămînt

Avanscena sportului de performanță

Sportul de masă este, în cel mai bun înțeles al cuvîntului, o avanscenă a sportului de performanță, este. la rîndul lui, un amfiteatru universitar în care principiul suprem rămîne cunoscutul „mens sana in corpore sano". O avanscenă care la Galați se dovedește a fi dominată de cel mai nobil entuziasm.

Cel mai mare institut de învățămînt superior din Galați este Institutul politehnic. Numărul mare de studenți și studente ai acestui lăcaș universitar implică și o activitate sportivă de masă intensă. Și așa și este. „Cupa anilor I", organizată pe institut, a cuprins meciuri echilibrate la fotbal, baschet și handbal. De o participare numeroasă s-a bucurat și campionatul interfacultăți pe institut. Fotbalul, voleiul, handbalul și baschetul au prilejuit dispute dîrze. Făcîndu-se un punctaj general, chimiștii au obținut primul loc. Fotbalul și-a disputat și „Cupa 30 Decembrie"; cam devreme, dar mai tîrziu terenurile ar fi fost impracticabile. Aceeași cupă se va organiza înainte de vacanță la baschet, volei și handbal, întrecerile desfășurîndu-se într-o sală de sport. Șeful catedrei de educație fizică, tovarășul lector univ. D. Sîrbu, îmi mărturisea că în această perioadă sportul de masă suferă datorită lipsei unei săli de sport. Unica sală de sport din Galați este folosită permanent de echipele divizionare. De asemenea, la catedra de educație fizică, mai toate cadrele universitare sînt și antrenori ai echipelor divizionare. Iar de aici, de la grija pentru sportul de performanță (grijă perfect îndreptățită), apar unele scăderi în activitatea sportivă de masă. Astfel, cei ce doresc să organizeze competiții sportive ad-hoc nu găsesc totdeauna „înțelegere" la magazia sportivă a institutului. În plus. în anul trecut s-au organizat și concursuri de tenis de masă. În acest an, deși concursurile acestea nu necesită probleme deosebite, tenisul de masă nu a fost prezent. Timpul nu-i pierdut...

Dacă la băieți sportul de masă primește calificativul de bine, în schimb la fete... Deși numeric studentele alcătuiesc aproape jumătate din numărul total al politehniștilor, activitatea lor sportivă este o „rara avis" (complezența ne obligă să n-o numim altfel). Tovarășul lector *Sîrbu* mi-a vorbit de încercările sale de a organiza concursuri, încercări care s-au lovit de părerea preconcepută a fetelor despre sport. Se pare că tocmai cele ce ar trebui să prețuiască sportul ca pe o a opta artă, tocmai ele au uitat că în primul rînd sportul este „mens sana..."

Vizitînd celălalt institut gălățean de învățămînt superior, mi-am dat seama că aici sportul este la el acasă. Normal, pentru că anul acesta Institutul pedagogic din Galați a adoptat un „prîslea" susținut de toată lumea cu grijă și atenție deosebită: Facultatea de educație fizică. Motivul major, rațiunea completării institutului cu o facultate ce are profil sportiv, mi-a fost expus de tovarășul decan al acestei facultăți, Gh. Manolescu: lipsa de cadre calificate în județul Galați și județele limitrofe. Totul a plecat în luna martie de la o plenară a comitetului județean de partid, unde s-a hotărît crearea noului for al învățămîntului superior. După publicitatea făcută anterior examenului de admitere, s-au prezentat 150 de candidați. Cei mai buni 42 dintre ei au inaugurat promoțiile acestei facultăți. Prin grija C.J.E.F.S. acestui „prîslea" i-a fost pusă la dispoziție o bază sportivă de invidiat chiar de echipele divizionare: o frumoasă sală complet renovată, în jurul căreia se construiesc terenuri de volei, baschet și handbal. Din această promoție, 20 de studenți activează în formațiile divizionare la fotbal, handbal, atletism și rugby. Iată de ce sportul de masă are la Institutul pedagogic o pondere deosebită. S-a organizat „Cupa anilor I" la fotbal, handbal, volei și baschet; actualmente se dispută finalele acestor întreceri. De asemenea, competițiile interfacultăți în cadrul institutului (la volei, baschet și handbal) și apoi cu fază pe centru universitar. „Cupa 30 Decembrie" se organizează pentru băieți și fete, la volei și baschet. Și pentru ca „oboseala" vacanței să fie învinsă, se va organiza „Cupa 24 Februarie" la volei și tir. La fazele finale se vor acorda premii sportivilor clasați pe primele locuri. O noutate : s-au desfășurat patru probe pentru insigna de polisportiv. Baremurile au fost îndeplinite de 80% din studenți și studente!

N-aș putea încheia fără a transmite o dorință manifestată „in corpore" de studenții gălățeni: terminarea construcției terenurilor sportive („Maracana" dînșilor), lucru ce se tergiversează de cîțiva ani.

Ionel TĂTARU

Colectivul de redacție

Redactor șef : NICULAE STOIAN

Nicolae Dan Fruntelată, Dragomir Horomnea, Gheorghe Mitroi (redactor șef adjunct), **Ion Novac, Eugen Patriche** (secretar general de redacție), **M. N. Rusu, Georgeta Rujă, Ion Segărceanu, Virgil Simion, Tudor Octavian**

Șefi ai principalelor subredacții : **Ion Crăciunică** (Iași), **Ion Cristoiu** (Cluj), **Constantin Galeriu** (Timișoara)

Fotoreporter : **Emil Cojocaru**

Prezentarea grafică : **Tiberiu Petrescu**